

၁၅ အုပ်မြောက်အထူးထုတ်

၇၈

၁၀

BURMESE
CLASSIC
COM

ရွှေသိုက်
မအိမ်

ဝန်းထိုးဝွင့်
စာတိုက်တိုက်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၂၆၇၁၁၀
မျက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၀၀၇၀၁၁၁
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးသိန်းစော (ဂန်ဂေါ်မြိုင်စာပေ) ၂၈၀/ခ၊ လမ်းသစ်ဓမ္မာရုံလမ်း၊ နံသာကုန်းရပ်ကွက်။
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးထွန်းကြိုင် (နဂါးမင်းပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ် (၄၃/၂)၊ (၄) လမ်း၊ မြိုင်သာ။
မျက်နှာခွင့်အမှတ်	- MA O SAR
ထုတ်ဝေသည့်လ	- မတ်လ၊ ၂၀၁၁ (ပထမအကြိမ်)
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀၀ ကျပ်

ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ခေါ်စာပစ်တဲ့သူ
- ၂။ မလှစုန်းယု
- ၃။ အရှင်လတ်လတ်
- ၄။ ကနားပီးခေါင်
- ၅။ ခေါင်းစာလားရာစာ
- ၆။ နတ်တဝေမယ်
- ၇။ ပျဉ်တောင်ကတော်နတ်
- ၈။ ပုဂ္ဂိုလ်မျှော်စင်
- ၉။ ခုတင်နုပိတ်-၃၁
- ၁၀။ ဘုံစာကျွေးတဲ့နေ့
- ၁၁။ နတ်ကျွေးပိညာဉ်
- ၁၂။ မာတင်
- ၁၃။ ဘီလူးနက်ကွတ်
- ၁၄။ ပိုးကြီးအလောင်း

ယခု

နှစ်ဘဝရွှေသိုက်

မအိုစာ

မေတ္တာ - ၈၃

နှစ်ဘဝရွှေသိုက် / မအိုစာ ။ ရန်ကုန်

လောကနတ်စာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။

၂၃၁ - စာ ၊ ၁၃ ၊ ၂၁ x ၂၀ ၊ ၈၃ စင်တီမီတာ

(၁) နှစ်ဘဝရွှေသိုက်

မအိုစာ

မအိုစာ

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် (၁၉၇)

ရန်ကုန်မြို့။

(မိတ်ဆက်စာ၊ အကြံပြုစာ

ရေးသားပေးပို့သူ ပရိတ်သတ်အားလုံးကို

စာအုပ်လက်ဆောင်များ ပြန်လည်ပေးပို့လျှက်ရှိပါတယ်)

မအိုစာ

နှစ်ဘဝ ရွှေသိုက်

မအိုစာ

-ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရတဲ့ ယောက်ျားပိုင်းလုံးများ
 -ရေခဲတောင်ဒေသနေ တိုင်းရင်းသားများရဲ့ အကြောင်းနဲ့ အစမှ
 အဆုံးတိုင် လက်က မချနိုင်အောင်
 ဆွဲဆောင်မယ့် စာအုပ်.....

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်
 (မအိုစာရဲ့ ကလောင်ခွဲ)

“ဆားပုလင်း မင်းနောင်
 နှင့်
 တမန်တော်ရွှေသွေး”
 (ထွက်ပြီ)

ပန်းကိုးပွင့်စာအုပ်တိုက်

- ရထားလမ်းမှာ ခြောက်တဲ့ တစ္ဆေ
 - မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိသူကြီး
 - ကွင်းပိုင် မောင်နှမရဲ့ မစမူ
 - ကျောက်ခဲမှ ရွှေဖြစ်သွားခြင်း.....
 စတဲ့စိတ်ဝင်စားဖွယ် စာတ်လမ်း၊ စာတ်ကွက်တွေနဲ့
 ပရိတ်သတ်ရင်ထဲ ထိုးဖောက်မယ့်
 ထိတ်လန့် ခြောက်ခြားဖွယ် စာအုပ်.....

သူယောင်မယ်
 (မအိုစာရဲ့ ကလောင်ခွဲ)

ကွင်းပိုင်မောင်နှမ
 (ထွက်ပြီ)

ပန်းကိုးပွင့် စာအုပ်တိုက်

အပိုင်း (၁)

(ကိုလိုနီခေတ်)

ဟောချွေးလေးတစ်နေရာ

“ဂလောက်... ဂလောက်... ဂလောက်”

... “သနားကြပါရှင်... ဦးကြီးတို့ ဒေါ်ကြီးတို့ ယေမှ
ကမ်းမှ စားရမဲ့ဘဝပါ... သနားကြပါရှင်”

အဝတ်အစား အဖာတစ်ရာ... ခွက်စုတ်တစ်လုံးနဲ့
တောင်းရမ်း စားသောက်နေတဲ့ သူတောင်းစားမကြီးတစ်
ယောက်...

ဈေးဝယ်သူတွေက သူတောင်းစားမကြီးကို ကြည့်ပြီး
တီးတိုးစကားတွေ ဆိုကြကုန်တယ်။

သူတို့ဟာ တအံ့တဩမျက်လုံးတွေနဲ့ သူတောင်းစားမကြီး
ရှိရာ တဖြည်းဖြည်း ချည်းကပ်ခဲ့ကြတယ်။

“ဟာ... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဒေါ်ချစ်တီးမှ ဒေါ်ချစ်တီး အစစ်ဘဲ”

“နေချင်းညချင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်”

“အေးဟ... ညက သူ့အိမ်ရောက်တုန်းကတော့ ရွှေတွေ ဝတ်ထားတာ ညွတ်နေတာဘဲ”

“မချစ်တီးတစ်ယောက် ရူးသွားသလားဟ”

“အမယ်လေးအေး... မြင်ရတာ မျက်စိများ မှောက် သလားဘဲ”

“ဆယ်သက်စားမကုန်တဲ့ သူဌေးမက သူတောင်းစား ဖြစ်နေတယ်”

“ဒီထက်ထူးတဲ့ ကိစ္စရှိရင်တောင် ဒီလောက် ထူးမှာ မဟုတ်ဘူး”

အသံတွေ ပွက်လောရိုက်ပြီး တစ်ဈေးလုံး အုန်းအုန်း ကြွက်ကြွက်ဖြစ်သွားတယ်။ ဈေးလာမိန်းမတစ်ယောက်က သူတောင်း စားမကြီးဆီ ပြေးသွားပြီး...

“အမယ်လေး... မချစ်တီး ဒါက ဘာလုပ်နေတာတုန်း နမိတ်မရှိ နမာမရှိ ထစမ်းပါ”

လို့ ရင်ဖက်မိပြောရင်း အတင်း ဆွဲထူတယ်။

သူတောင်းစားမကြီးက ထိုမိန်းမရဲ့ လက်ကို ပုတ်ချလိုက် ရင်း...

“နို့လို့ တောင်းရမ်းစားသောက်နေတဲ့ သူကို မနှောင့် ယှက်ပါနဲ့ အစ်မကြီးရယ်၊ အမကြီးမှာ အကြွေးလေးများရှိရင် စွန့်ကျဲခဲ့ပါအုံး၊ အစ်မကြီး စွန့်ကျဲမှ စားရမဲ့ ဘဝပါရှင်”

လို့ ညောင်နာနာအသံလေးနဲ့ တောင်းရမ်းလိုက်တယ်။

ထိုမိန်းမဟာ သူတောင်းစားမကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ရင်ဘက်မိ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

“အမလေး... ဘုရားရေ...”

“ဂစ်... အစ်... အစ်” ဆိုပြီး မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ တက်သွားတော့တယ်။

“ဟာ... လယ်ရှင်ကတော် ဒေါ်ကြွေ တက်သွားပြီ ဟေ့၊ လုပ်ကြပါဦးဟ...”

ဆိုတဲ့အသံတွေ ညံ့ညံ့သွားပြီး မိန်းမကြီးကို ခြေမချိုး သူ... ယပ်ခပ်သူနဲ့ ဗျာများကုန်ကြတယ်။

သူတောင်းစားမကြီးဟာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ထိုနေရာကထပြီး ဈေးဒေါင့်မှာ တောင်းရမ်းပြန်တယ်။

ဈေးဝယ်သူတွေနဲ့ ဈေးသည်တွေက သူတောင်းစားမကြီး ကို ကြည့်ပြီး ဝေဖန်တီးတိုးလျက်...

သူတောင်းစားမကြီးကတော့ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သနားခံ တောင်းရမ်းနေဆဲ...

နေ့မွန်းတည့်ချိန်ရောက်တော့ သူတောင်းစားမကြီးဟာ ခွက်စုပ်လေးအတွင်းက ငွေအကြွေစေ့တွေကို ရေတွက်လိုက် တယ်။

ပြီးတဲ့အခါမှာတော့... အကြွေစေ့တွေကို ကျပ်နေ အောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဈေးလေးထဲက ထွက်ခွာသွားတော့တယ်။

“ဥစ္စာစောင့်” ...

အပိုင်း (၂)

“ကဲ... ချစ်တီးမ... ဈေးထဲ နင်ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊
ငါ့ကို ပြောစမ်း”

သူကြီးဘတင့်က ခါးကြီးထောက်ပြီး ဒေါသတကြီးမေး
လိုက်ပေမယ့် မချစ်တီးဟာ အေးဆေးတဲ့ အမူအရာနဲ့...

“ဈေးထဲမှာ သွားတောင်းဘာလေ သူကြီးရဲ့...
ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

သူကြီးဘတင့်ဟာ မျက်ခုံးထူးကြီးတွေ မြင့်တက်
သွားပြီး...

“ဘာသွားတောင်းတာလဲ... ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ တောင်း
တာလဲ၊ ငါ့ကို သေချာပြောစမ်း”

လို့ ထပ်မေးတဲ့အခါ...

“ဘယ်လိုတောင်းရမှာလဲ... သူတောင်းစားလို သွား
တောင်းတာပေါ့၊ ကျုပ်ဟာကျုပ် တောင်းတာ သူကြီးနဲ့ ဘာ
ဆိုင်လို့လဲ”

မချစ်တီးရဲ့ ကက်ကက်လန်ပြန်ပြောတဲ့ စကားကြောင့်...

“နင့်အခြေအနေက ဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေပြီလား...
အတိုးကြီးနဲ့ ငွေချေးစားတယ်၊ လယ်ယာမြေကအစ အိုးခွက်
တောင်းစုတ်အဆုံး အပေါင်ခံတယ်၊ ရွာမှာတောင် မဟုတ်ဘူး
... ဒီနယ်တစ်ကြောမှာတောင် နင့်ရဲ့ ချမ်းသာမှုကို မှီတဲ့လူ
မရှိဘူး၊ ဒါတောင် အားမရသေးဘဲ ဈေးထဲထိုင်တောင်းနေတယ်
လို့၊ နင်ရှာသမျှ ထိုင်စားမဲ့ လင်လည်းမရှိဘူး၊ အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး
ဒီလောက် ငွေကို ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်နေတာ အံ့ဩတယ်ဟေ့”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ စကားက မချစ်တီးရဲ့ မာနကို ထိသွား
တယ်။

မချစ်တီးက သူကြီးကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားမတတ်
စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“တော် ဘာစကား ပြောတာလဲ... သူကြီးဆိုတာ
သူကြီး အလုပ်ကိုလုပ်၊ ကျုပ်ကိစ္စကို မဆိုင်ဘဲ ဝင်မစွတ်နဲ့၊
ကျုပ်ဟာကျုပ် အတိုးကြီးနဲ့ ငွေချေးစားစား၊ သူတောင်းစား
ဘဝနဲ့ တောင်းရမ်းစားစား ရှင်အပူမပါဘူး၊ ကျုပ်မှာ ငွေတွေ
ထားစရာ နေရာမရှိအောင် ကြွယ်ဝတယ်၊ တော်တို့ရွာမှာ
စိတ်မချလို့၊ တစ်နေ့ကဘဲ မြို့တက်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘဏ်မှာ သွား

အပ်ခဲ့သေးတယ်၊ ဒီမယ်... တော်ကြီး သိထားဖို့က ချစ်တီးမ
ငွေငမ်းငမ်းတက် လိုချင်လို့ တောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုး
ကွယ်တဲ့ နတ်ကတော်က စီးပွားပျက်ကိန်းရှိတယ်... လူစည်း
ကားရာအရပ်မှာ သူတောင်းစားလို့ ရုပ်ဖျက်ပြီး တောင်းရမယ်
ဆိုလို့ လုပ်တာ... ဘာဖြစ်သလဲ၊ ယတြာချေနေတာ
တော့... ယတြာချေတာ... သိပ်လား”

လို့ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲ အော်ဟစ် ကြိုးအော်ရင်း
ဆောင့်အောင့်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

မချစ်တီးရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးဘတင့်ဟာ အသက်ရှူ
ရပ်မတတ် အံ့ဩတကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်တယ်။

ဒီအချိန်မှာဘဲ ရွာသားတစ်ချို့ ရောက်လာပြီး...

“မချစ်တီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ သူကြီး၊ သူကြီးနဲ့ ရန်
ဖြစ်သွားတာလား”

“သူကြီးရဲ့ လယ်ကွက်တောင် သူ့ဆီ ပေါင်ထားရတာ
မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ရန်ဖြစ်ရတာလဲ... တော်ကြာ
ကိုယ့်စားပေါက် ကိုယ်ပိတ်သလို ဖြစ်နေအုံးမယ်”

လို့ ပြောတဲ့ အခါ...

“ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးဟေ့... သူ့ဈေးထဲမှာ
တောင်းစားတဲ့ ကိစ္စမေးနေတာ၊ သောက်သုံးမကျတဲ့
ချစ်တီးမ... နတ်ကတော်ပြောတိုင်း ဓလျှာက်လုပ်နေတယ်၊
ဘယ်အချက် ဒုက္ခတွေ့မလဲမသိဘူး... တောက်”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့... မကျေမနပ် ရေရွတ်သံကြောင့်
ရွာသားတစ်ယောက်က ဝင်ပြီး...

“မချစ်တီးက နတ်ကတော် လုံးလုံးကို လွတ်ယုံ နေတာသူ
ဟိုကောင်ကလည်း မမချစ်... မမချစ်နဲ့... မချစ်တီးက
ပြေးရတက် အပျိုကြီးမှန်းသိလို့ ငလုံး အသေ ကပ်နေတာ...
ငလုံးဆိုတာကလည်း အလုပ်မရှိ လူငပျင်း၊ ဒါကြောင့်
အနေအစားချောင်တဲ့ နတ်ကတော် အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့ကောင်
မလုံးမပြားကောင် ဖြစ်နေတာသူကြီးရဲ့... အပျိုကြီး
မချစ်တီးတော့ ငလုံးကြောင့် ဒုက္ခလှလှရောက်မှာ သေချာတယ်”
လို့ ထောက်ခံစကားဆိုတယ်။

“အခုတောင် ဒုက္ခရောက်ပြီဘဲကွ... ကျိကျိစက်
ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးမဖြစ်ပြီး၊ လူဘုံအလယ်မှာ တောင်းခံရတာ
နည်းတဲ့ သတ္တိမဟုတ်ဘူး... မချစ်တီးက နတ်ကြမ်း...
ကိုယ်ကြမ်းနဲ့ မာနမိုးထိုးနေတဲ့ မိန်းမ၊ ဒီလိုလုပ်ဝံ့တာ အံ့ချက်ဘဲ”

ရွာသားတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး စကားကြောင့်
သူကြီးဘတင့်က သက်ပြင်းရှည်ချရင်း...

“ချစ်တီးမ... ချစ်တီးမ ပြောမရ ဆိုမရနဲ့ ထင်ရာ ဝိုင်းတဲ့
ဟာမ၊ ဒင်းအတွက် ရင်လေးတယ်ဟေ့”

“ဓမ္မစိတိ...ဘာထွေလုပ်အုံးမယ်”

အခန်း (၃)

မချစ်တီးတစ်ယောက် (၇)ရက်တိတိ ဈေးထဲမှာ သူတောင်းစားလို တောင်းရမ်းခဲ့တယ်။

(၇)ရက်ပြည့်ပြီးနောက် ဈေးထဲ အကြွေးတောင်း ထွက် တဲ့အခါမှာတော့ သူ့ကို ကြည့်မရတဲ့ ဈေးသည်တစ်ချို့ရဲ့ လှောင်ပြောင် စောင်းချိတ်မှုကို ခံရတော့တယ်။

“သူတောင်းစားမကြီး လာနေပြီ... အကြွေစေ့ထုတ် ထားကြ...”

လို့ မကြားတကြား ပြောကြသလို ငါးစိမ်းသည် တစ်ယောက်က...

“မချစ်တီး လာပြီလား... ရော... ရော အကြွေစေ့... အဲ... ဟုတ်ပေါင်... ဒီနေ့အတွက် အတိုး”

လို့ ယောင်သလို အသံလို ပြောလိုက်တဲ့အခါ မချစ်တီး တ ငါးသည်မ ကို အကျီစဆောင်ဆွဲပြီး ဆိုင်ခုံအောက် အတင်း ဆွဲချတယ်။

“ငါ့ကို လှောင်တဲ့ ကောင်မ... နင့်ကို တစ်သက်လုံး ငွေမချေးဘူး၊ ရော... ဝါက နင့်အတွက်”

“ခွပ်”...

“အား... အမယ်လေး... ခေါင်းကွဲပါပြီရှင်”

မချစ်တီးရဲ့ ပိဿလေးနဲ့ ထူနှက်ချက်ကြောင့် ငါးသည်မ ဟာ သွေးပြာပြာယိုစီးပြီး မေ့မြောသွားရှာတယ်။

မချစ်တီးက ထဘီကို တိုအောင် ပြင်ဝတ်ပြီး...

“ဟေ့... ဈေးမှာရှိတဲ့ ကောင်တွေ ကောင်မတွေ၊ စောင်းသလို ချိပ်သလို စကားတွေ ရပ်တန်းကရပ်၊ မဟုတ်လို့ ကတော့ ချစ်တီးမက လက်နဲ့ဘဲ စကားပြောမယ်၊ ဘယ်သူမှ သောက်ဂရုမစိုက်လို့ ငွေတိုးချေးစားနေတာဟေ့၊ ငါ့ကို လှောင်လို့ ကတော့ ထဘီအလံထူပြီး တိမ်ပေါ်ထိ လိုက်ပစ်လိုက် မယ်”

လို့ အသံကုန်အော်ဟစ်ရင်း ငါးသည်မရဲ့ ငါးပန်းတို့ “ဝုန်း”... ကနဲ စောင့်ကန်ချလိုက်တယ်။

ပြီးတော့... ထဘီစွန်ထောင်ဆွဲရင်း ခုံဖိနပ်သံ တဝှပ်ဝှပ်ပေးပြီး ထွက်သွားတယ်။

ဒီသတင်း သူကြီးဘတင်ရဲ့ နားရောက်သွားတဲ့ အခါ...

“ချစ်တီးမ... နင့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ငါသည်မနဲ့တူပြီး ရန်ဖြစ်တာ နှင် မရှက်ဘူးလား၊ အခု... ဟိုက ပိဿလေးနဲ့ ခေါင်းရိုက်ခဲ့မှ... ငါးပန်းမှောက်မှတွေ့နဲ့ လာပိုင်နေပြီ၊ နှင်

လျော်ကြေးပေးဖို့ ပြင်ပေတော့”

သူကြီးရဲ့ စကားကြောင့် မချစ်တီးဟာ ဒေါသတကြီး အမူအရာနဲ့...

“ဘာလျော်ကြေးမှ ပေးစရာမလိုဘူး၊ ကျုပ်ကို စော်ကားလို့ လုပ်ထဲ့လိုက်တာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒီကောင်မမျိုး အသေမလုပ်ခဲ့ရတာ နာတယ်”

လို့ ကက်ကက်လန်ရန်တွေ့တဲ့အခါ သူကြီးက...

“ဟ... ပါးစပ်နဲ့ ပြောရင် ပါးစပ်နဲ့ ဖြေရှင်းပါလား၊ နင်ဘာလို့ ခေါင်းရိုက်ခွဲခဲ့သလဲ၊ ဟိုက လျော်ကြေးမပေးရင် မြို့တက်ပြီး ဂါတ်တိုင်မယ်လို့ ပြောနေပြီ၊ နင့်အတွက် လျော်ကြေးပေးရလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက်ဖြစ်မှာ နင်မရှက်ဘူးလား”

လို့ ပြောတယ်။

မချစ်တီးက နှုတ်ခမ်းကို မှဲလိုက်ပြီး...

“ဒီမယ် သူကြီး... ချစ်တီးမက စကားဆို တစ်ခွန်းဘဲ ပြောတယ်၊ နူးဂါတ်မကလို့ သိကြားမင်းထိတက်တိုင်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျုပ်ကို ထပ်မခေါ်နဲ့၊ မဟုတ်လို့ကတော့... ရှင်ကြီးပေါင်ထားတဲ့ လယ်တစ်ဝက်ကို သိမ်းပစ်မယ်... ဘာမှတ်သလဲ”

လို့ ကြိမ်းဝါးပြီး ခြေဆောင် နင်းထွက်သွားတယ်။

သူကြီးဘတင့်ဟာ ချက်ကောင်းထိသွားတဲ့ စကားကြောင့် ငုတ်တုတ်မေ့မတက် ဖြစ်သွားရှာတယ်။ မချစ်တီးကတော့ ဆီမထင်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ အိမ်ပြန်သွားတယ်။

အိမ်ရောက်တဲ့အခါ...

“ဟယ်... လုံးလုံး ရောက်နေပါလား... လာမယ်ဆို ကြိုပြောမှပေါ့၊ ကြည့်ပါအုံး... ကြမ်းပေါ်ကြီးမှာ ထိုင်နေတယ်၊ ထ... ထ... မမချစ် ကော်ဇောခင်းပေးမယ်”

နတ်ကတော် လုံးလုံးကို တွေ့ရတာကြောင့် ယုယုသလဲ ဖြစ်ပြီး ကော်ဇောခင်းပေးလိုက်တယ်။

နတ်ကတော် လုံးလုံးက မူနွဲ့နွဲ့ဟန်နဲ့

“တို့မမချစ်များ... အိမ်ကပ်တယ် မရှိဘူး၊ မမချစ်တို့ ကြည့်ရတာ ရင်မောလိုက်တာနော်၊ ဆေးပေးဖီးယူလေး ရှာပါတော့လား”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မချစ်တီးဟာ မျက်လုံးတွေ အရောင်လဲ့သွားပြီး...

“မမချစ်လည်း အဲဒါ ပြောချင်နေတာ၊ လုံးလုံးဆီလာချင်ပေမယ့် လုံးလုံးယကြာချေခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်နေရလို့ မလာဖြစ်ဘူးလေ၊ အဟင်း... ပြောရမှာတော့ ရွက်မိပါရဲ့၊ တိုလေ... မမချစ်ကို ပီယဆေးလေး အဆောင်လေး လှုပ်ပေးပါလား၊ လုံးလုံးက အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့တွေ တက်ကျွမ်းနေတဲ့ဟာ”

လို့ အားကိုးတကြီး ပြောလိုက်တယ်။

တကယ်တော့ မချစ်တီးတစ်ယောက် မိန်းမချောချောတဲ့

နတ်ကတော်လုံးလုံးကို ကျိတ်ပြီး သဘောကျနေတာ။

ဒါကြောင့် သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ ပြောလိုက်ခြင်းရယ်ပါ။ နတ်ကတော် လုံးလုံးက မျက်ခုံးထူကြီးတွေ မြင့်တတ်

သွားပြီး...

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... မမချစ်တော့ ငှက်ပျော
တုံးကြီးဘဲ ဖတ်တော့မယ်ထင်တာ၊ အခုတော့... အဖျိုကြီး
မမရဲ့၊ ရွှေဘဝင်ကို ခိုက်စေမယ့် လူပေါ်နေပြီပေါ့လေ...
ဟုတ်စ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မချစ်တီးတစ်ယောက် ရှက်သွေး
ပြာသွားရပြီး...

“ငှက်ပျောတုံးတော့ မဖက်ချင်ပါဘူး လုံးလုံးရယ်၊ ရတာ
မလို လိုတာမရလို့ အသက်က သုံးဆယ်စွန်းခဲ့တာ၊ ဟင်း...
ဟင်း... ခုတော့ လိုတာကို ရချင်နေပြီရှင့်၊ ဘယ်လိုလဲ...
လုံးလုံး လုပ်ပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်”

လို့ ပြီတိတိအသံနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

အဖျိုကြီးရဲ့ အနှောင့်မလွတ်စကားကြောင့် နတ်ကတော်
လုံးလုံးဟာ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

“ဘာ... ဘာကို လုပ်ပေးရမှာလဲဟင်”လို့ အထိတ်
တလန့်နဲ့ရင်ဘတ်ဖိ မေးလိုက်တယ်။

မချစ်တီးက မျက်စောင်းထိုး ဟန်မူပိုရင်း လုံးလုံးရဲ့
ပေါင်ကိုပုတ်ပြီး...

“ပိယအဆောင်... ပိယအဆောင်ရှင့်၊ အဖျိုကြီးဘဝနဲ့
နေရတာ သိပ်ငြီးငွေ့တာပဲနော်”လို့ ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ရင်း
ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှ နတ်ကတော်လုံးလုံးဟာ သက်ပြင်းချနိုင်
သွားပြီး...

“ဒါများ မမချစ်ရယ်... လုံးလုံးမှာ သိပ်အစွမ်းထက်တဲ့
ပိယအစီအရင်ရှိတယ်၊ အဲ... ဒါပေမယ့်... အစီအရင်လုပ်
ခို အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ လိုအပ်တယ်” လို့
ပြောလိုက်တဲ့အခါ မချစ်တီးတစ်ယောက် မျက်လုံးဝိုင်းစက်သွား
တာတယ်။

* * *

‘‘နုထီကတော်လုံးလုံး
ဘာတွေလုပ်မှာလဲ’’

အပိုင်း (၄)

ငွေထွက်ကံ...

မချစ်တီးတစ်ယောက် သူမရဲ့ နှစ်ထပ်ယှဉ်ထောင်အိမ်
ကြီးအတွင်း ထိုင်ပြီး အတိုးရငွေများအား ရေတွက်နေစဉ်...

“ဒေါ်ကြီးရေ... ဒေါ်ကြီး ချစ်တီး ရှိလား”

ဆိုတဲ့ အသံကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟဲ့... ဘယ်သူတုန်း၊ အော်မနေနဲ့... ဒီမယ်ဟေ့”

မချစ်တီး ကယျာကယာ ပြန်ထူးရင်း ငွေတွေကို သိမ်း
လိုက်တယ်။

“ဪ... တူမလေး မြစ်ပါလား၊ အကြောင်းမကြား
ဘာမကြားနဲ့... ငါ့ဆီဘာလာလုပ်တာတုန်း၊ အမတုတ်ကြီးရော
နေကောင်းရဲ့လားအေ့”

အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်
... မချစ်တီးရှိရာ အသာအယာ လျှောက်လာပြီး...

“အမေ နေမကောင်းဘူး ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ဒါကြောင့် မြစ်
ဒေါ်ကြီးဆီလာတာ”

လို့ မဝံ့မရဲ ပြောလိုက်တယ်။

“ဟင်... နေမကောင်းဘူးလား၊ ဝါဆို... ညည်း
လာတာ ငွေချေးဖို့ပေါ့”

မချစ်တီးရဲ့ အမေးကြောင့် မိန်းမပျိုဟာ ခေါင်းအသာ
ညိတ်ပြတယ်။

မချစ်တီးက မြစ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“ငါ့မလဲ ဒီအမတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ တော်ပေတော့
တယ်၊ ခဏ ခဏ ချေးလိုက်ရတဲ့ငွေဆိုတာ မနည်းဘူး၊ ဘယ်
တော့မှလည်း ပြန်မရဘူး၊ ညည်းအမေ နေမကောင်းတာရော
ဟုတ်ရဲ့လား”

လို့ မသင်္ကာဟန်နဲ့ မေးလိုက်တဲ့အခါ မြစ်ရဲ့ မျက်နှာလေး
ညှိုးငယ်သွားပြီး...

“တကယ်ပါ ဒေါ်ကြီးရယ်... အဘဆုံးကတည်းက
အမေဟာ ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်ပြီး အရပ်တကာလှည့်ရောင်း
ခဲ့တာ ဒေါ်ကြီးအသိဘဲ၊ အမေက နှိုးတယ်၊ သနားတတ်တယ်၊
ဒါကို အခွင့်အရေးယူပြီး လူတွေက အကြွေးယူတယ်၊ ပြန်မတတ်
ကြတော့ အရင်းပါပြုတ်ရော၊ ဒါကြောင့်... ဒေါ်ကြီးဆီမှာ
မကြာခဏ ဆိုသလို ငွေချေးခဲ့ရတာပါ... အမေလေ...
တစ်နေ့က ဈေးရောင်းပြန်လာပြီး ရေခိုးလိုက်တာ၊ ရေခိုးမှာလို့

အိပ်ရာထဲကတောင် မထနိုင်ဘူး၊ ဆေးဆရာ ပြဖို့ ငွေလိုလို့၊
ဒေါ်ကြီးဆီက တောင်းရတာပါရှင်၊ ဒေါ်ကြီးမယ့် ရင်
လိုက်ကြည့်ပါ”

လို့ သနားသဖွယ် ရှင်းပြရှာတယ်။

မချစ်တီးက ပါးစပ်ကသာ ပြောတာ... လက်က
ငွေထုပ်ဆီ ရောက်နေပြီ။

“လိုက်တော့ မကြည့်နိုင်ဘူး... ရော့... ငွေယူသွား၊
အိမ်အနောက်မှာ ထင်းတွေရှိတယ်၊ ညည်းတစ်နိုင်ခွက်ပြီး
ယူသွား... သွား... သွား”

မြစိဟာ ရစ်ဝဲတက်လာတဲ့ မျက်ရည်စတွေကို အသာ
သုတ်ရင်း ငွေကိုလှမ်းယူပြီး အောက်ခံအင်္ကျီထဲ လိမ့်ထည့်
လိုက်တယ်။

မချစ်တီးဟာ တူမဖြစ်သူရဲ့ ဖွံ့ထွားလာတဲ့ ကိုယ်ကို
ကြည့်ရင်း...

“ဘာလိုလိုနဲ့ ညည်းတောင် အပျိုကြီးမားမား ဖြစ်ပြီကိုး၊
ရည်းစားသနားတွေ ဘာတွေများရှိနေပြီလား ကောင်မရဲ့”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ မြစိက ရှက်သွေးဖြာသွားပြီး...

“အို... ဒေါ်ကြီးကလည်း မြစိ အပျိုဖြစ်တာတောင်
မကြာသေးဘူး၊ ရည်းစားထားစရာလားလို့၊ မြစိ ထင်းယူပြီး
သွားတော့မယ်”

ရို့ပြောရင်း အပြေးတပိုင်းထသွားတယ်။

မြစိတစ်ယောက် ထင်းစည်းခေါင်းပေါ်ခွက်ပြီး ထွက်
သွားချိန်မှာတော့ မချစ်တီးဟာ ပြတင်းက ငေးကြည့်မိတယ်။

သူမခေါင်းထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားပြီး...

“မြစိဟာ အပျိုစင်လေး တစ်ယောက်ပါလား၊ ပီယ
အဆောင်လုပ်ဖို့... ဟာ... ဟုတ်တယ်၊ မြစိကို အသုံးချပြီး
လုံးလုံးနဲ့ နီးစပ်အောင်လုပ်ရမယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း၊
လုံးလုံး... လုံးလုံး... နင်ဖော်မဲ့ဆေးဟာ နင့်အတွက်ဆိုတာ
မသိရှာပါလားကွယ်၊ ချစ်တီးမတို့ အိုရချည်းသေးရဲ့”

လို့ စိတ်တွင်းက ကြုံးဝါးရင်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်
သွားတယ်။

‘ပိယအဆောင်ကြောင့်
ဆာဖြစ်အုံးမလဲ’

အခန်း (၅)

“ဘာ... အိပ်ခန်းထဲမှာ လုပ်ရမှာ ဟုတ်လား”

လို့ အထိတ်တလန့်နဲ့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

မြစိကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထမတတ် အံ့သြသွားတယ်။

“ဟုတ်တယ် မမချစ်ရဲ့... ဒီအစီအရင်က ရှေးအစဉ် အဆက်၊ ဆရာဆရာကြီးတွေ အထူးလျှို့ဝှက်ပြီး ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ပီယ အစီအရင်ဘဲ၊ ဘာလဲ... မမချစ်က လက်ဖွဲ့ မလိုချင် တော့ဘူးလား”

နတ်ကတော် လုံးလုံးရဲ့ စကားကြောင့်

“မ... ဟုတ်ပါဘူး လုံးလုံးရယ် ပီယလက်ဖွဲ့ စွမ်းရင် ပြီးတာပါဘဲ၊ ဟဲ့... မြစိ... နင်တို့သားအမိကို ငါ ကူညီ ခဲ့တာ မနည်းဘူးနော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကို ပြန်ကူညီအေး၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ သိလား၊ လုံးလုံးက သိပ်နိုးတာ၊ ပြီးတော့... အခန်းပြင်မှာ ငါစောင့်ပေးမှာ”

မချစ်တီးဟာ အထိတ်တလန့် မျက်နှာနဲ့ ရပ်နေတဲ့ မြစိ ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

နတ်ကတော် လုံးလုံးက ဦးဆောင်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွား တယ်။

မြစိဟာ အဒေါ်ဖြစ်သူကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း တုံ့ဆိုင်း ဆိုင်း ခြေလှမ်းနဲ့ လိုက်သွားရှာတယ်။

အခန်းထဲ ရောက်တဲ့အခါ လုံးလုံးက မြစိရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ကို နှိုးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“မိန်းကလေးကို ကြိုမှာထားမယ်၊ ဒီအစီအရင်က သိပ်

မချစ်တီးဟာ ပီယအဆောင်လုပ်ဖို့ အားချင်းစီစဉ်တော့ တယ်။

တစ်ဖက်ရွာရှိ တူမဖြစ်သူကို လူကြိုနဲ့ အခေါ်ဆင့်လိုက် သလို နတ်ကတော်လုံးလုံးကိုပါ အစီအရင်လုပ်ဖို့ နေ့ရွေးခိုင်း တယ်။

အစီအရင်ပြုလုပ်မဲ့နေရောက်တဲ့အခါ နတ်ကတော် လုံးလုံးက...

“အခုပြုလုပ်မဲ့ အစီအရင်က အိပ်ခန်းထဲမှာ လုပ်ရမှာ မမချစ်”

လို့ ပြောတယ်။

မချစ်တီးဟာ မျက်လုံးပြန့်သွားပြီး...

အစွမ်းထက်သလို အစီအရင်ပြီးခါနီးမှာ အနှောင့်အစွဲ တွေလည်း ကပ်တတ်တဲ့သဘောရှိတယ်။ အနှောင့်အစွဲ ဆိုတာ စုန်းပေးသလို နတ်ဝင်သလို၊ ငိုချင်... ရယ်ချင်သလို ဖြစ်တတ် တယ်။ ဘာအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်... စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ပါ။ တို့တို့လည်း ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ အဓိက... အစီအရင် အောင်မြင်ဖို့ စိတ်မှာ မှတ်ထားပါ။

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မချစ်တီးဟာ အခန်းထဲက အသံကို ကြားရတာကြောင့် ရင်တုန် ပန်းတုန် ဖြစ်သွားရတယ်။

အတွေးများစွာနဲ့ ယောက်ယက်ခတ်ပြီး ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လှမ်းလျှောက်နေမိတယ်။

“အို... ငါတွေးသလို မဖြစ်နိုင်ကောင်းပါဘူး၊ ငါ စိတ်ပူလွန်နေတာ ဖြစ်မှာပါ။ လုံးလုံးက ဒီလို လူစားမှ မဟုတ်ဘဲ”

စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် မိမိကိုယ် ပြန်ဖြေသိမ့်ပြီး ရေအိုးစဉ် ရှိရာ လျှောက်သွားတယ်။

ပြီးတော့... ကတုန်ကယင်နဲ့ ရေကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် မော့ချလိုက်တယ်။

အတန်ကြာတော့... “ဂျီ”ကနဲ့ အသံနဲ့အတူ အခန်း တံခါး ပွင့်လာတယ်။

မချစ်တီးရဲ့ ကိုယ်လေး ဆက်ကနဲတုန်ပြီး အခန်းဝကို အလျင်အမြန် ပြေးသွားတယ်။

လုံးလုံးက ချွေးယိုစီးနေတဲ့ မျက်နှာကို ပုဝါနဲ့ သုတ်လိုက် ရင်း...

“ရော... ဟောဒါ ပီယလက်ဖွဲ့ဘဲ၊ ဒါကို ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားလို့ရတယ်၊ ပုလင်းလေးထဲမှာ အမွှေးရည်စိမ်ပြီး သိမ်းထားလို့လဲ ရတယ်၊ အဲ... ဒါပေမယ့် မန္တန်တော့ အုပ်ရ လိမ့်မည်၊ ဘုရားရှေ့မှာ မန္တန်ကို အကြိမ်များစွာ ရွတ်ရမယ်”

လို့ပြောပြီး ငွေပြားလေးတစ်ခု မချစ်တီးလက်ထဲ ထည့် လိုက်တယ်။

မြစိဟာ ကပိုကရိုအမူအရာနဲ့ မျက်နှာကြီးနီရဲလျက် ထွက်လာရင်း...

“ဒေါ်ကြီး... မြစိ ပြန်တော့မယ်နော်”

လို့ ပြောတဲ့အခါ မချစ်တီးက မြစိရဲ့ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါလား၊ အဲ... ငါအဆောင် လက်ဖွဲ့လုပ်တဲ့အကြောင်း ညည်းအမေ မသိစေနဲ့နော်”

လို့ တစ်ခါတည်း ပိတ်လိုက်တယ်။

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ကြီး... မြစိ မပြောပါဘူး၊ အပြန် နောက်ကျမှာစိုးလို့ သွားတော့မယ်နော်”

မြစိက ပြောရင်း လုံးလုံးကို မဝံ့မရဲ တစ်ချက်ကြည့် လိုက်တယ်။

ပြီးတော့... ခပ်သုတ်သုတ် ခြေလှမ်းနဲ့ ထွက်သွား တော့တယ်။

“ကဲ... မမချစ်ရေ လုံးလုံးလည်း ပြန်ဦးမယ်၊ ညနေ လယ်ရှင်တစ်ယောက်အိမ်မှာ ပွဲပေးဖို့ ခေါ်ထားတယ်လေ၊ ပီယ လက်ဖွဲ့လေးကြောင့် မမချစ်၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့ အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေ

ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါဏယ်”

လုံးလုံးက ပြောဆိုပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားတယ်။

မချစ်တီးတစ်ယောက် အဆောင်လက်ဖွဲ့လေးကို ဆုပ်
ကိုင်ရင်း...

“ဟင်း... လူဆိုးလေး၊ မမချစ်ရဲ့ ချစ်သူက မင်းဆိုတာ
မသိရှာဘူး၊ ဒီလက်ဖွဲ့လေးအစွမ်းကြောင့် တို့နှစ်ယောက် နီးစပ်
မယ်၊ ပြီးရင်... တစ်ရွာလုံး ထမင်းရေချောင်းစီးမယ့် မှက်လာ
ပွဲကြီး ဟီးနေအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်”

လို့ တွေးမိပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားတယ်။

“မချစ်တီးလုံးလုံးထို
ရဝါမလား”

* * *

အခန်း (၆)

မချစ်တီးတစ်ယောက် ညက အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း အိပ်
ပျော်သွားတာကြောင့် နေပြင်မှ နိုးလာတယ်။

“အမယ်လေးနော်... အိပ်မက်များ ကောင်းချက်
တတော့ ကမ်းကုန်းပါဘဲ၊ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ကြီးထဲမှာ ငါက လုံးလုံးရဲ့
လက်ကလေးကို ကိုင်လို့၊ လုံးလုံးကလည်း ယောက်ျားပီသချတ်
များ ရွှေဖလားရောင် တောင်ရှည်ကြီးနဲ့ သိပ်လိုက်ဘဲ၊ မင်္ဂလာ
တုတင်ကြီးကတည်း အိပ်စက်နေတာဘဲ၊ ဟင်း... နှမြောဖို့
တောင်းတာက၊ မင်္ဂလာဦးညကို ဆင်နွဲ့ခါနီးမှ လန်နီးရတယ်လို့
အင်း ခေါင်းအုံးကို လှန်ပြီး ပြန်အိပ်ရင် အိပ်မက်ဆက်မဘဲ
တတ်တယ်၊ ငါပြန်အိပ်ရင် ကောင်းမလား”

မချစ်တီးတစ်ယောက် ထရုန်းနိုး... ပြန်အိပ်ရုန်းနိုး

ဖြစ်နေတာတယ်။

“ဒို့... ဝေ... ဝေ”

“ဆွမ်းတော်ဗျို့...”

“ဟော... ဘုန်းကြီးတွေတောင် ဆွမ်းခံကြရောပါလား။ ပြန်အိပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဈေးထဲက အတိုးငွေတွေ သွားသိမ်းရအုံးမယ်၊ ညကျမှ... စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အိပ်မက်တွေ တစ်လှေကြီး မက်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဟိ... ဟိ”

အတွေးနဲ့အတူ၊ မချစ်တီးက ကပျာကယာ မျက်နှာ သစ်ပြီး သူမနှစ်သက်တဲ့ အနီရောင်တောက်တောက် ဝတ်စုံကို လဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့... တစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ အိတ်ကြီး ဂျိုင်းကြားညှပ်ပြီး ဈေးဘက်ထွက်ခဲ့တယ်။ လမ်းသွား လမ်းလာလူတွေဟာ အနီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ မချစ်တီးကို ကြည့်ပြီး...

“အသားက မည်းတာများ ရေနံခွေးက အမေခေါ်ရ လောက်တယ်၊ အသားမည်း အရဲဆင်ဆိုတာ ဝါမျိုးထင်ပါရဲ့၊ လူမမြင် ရတော့ဘူး... အကျီဘဲမြင်ရတယ်”

လို့ မိန်းမချင်း ကဲ့ရဲ့စကားဆိုကြတယ်။

မချစ်တီးကတော့ သူ့အတွေးနဲ့သူမို့ ဘယ်သူမှ ဂရုမ စိုက်ဘူး။

တစ်နေရာရောက်တော့ လူတွေစုပျံ့ပြီး ခေါင်းချင်းရိုက် ပြောဆိုတာတွေ့လိုက်တယ်။

မချစ်တီးက လူအုပ်ဆီ လှမ်းကြည့်တဲ့အခါ ကာလသား ခေါင်း ဖျော့ကြီးတို့ကို တွေ့ရပြီး...

“ဟဲ့... ဖျော့ကြီး... နင့်တို့စောစောမီးမီး ဘာလုပ်

နေကြတာလဲ၊ လယ်ထဲ မဆင်းကြဘူးလား”

လို့ လှမ်းစပ်စုတယ်။

မချစ်တီးကိုမြင်တော့ လူအုပ်ကြီးဟာ တွတ်ထိုးသံ ရပ်သွားတယ်။

“လယ်ထဲဆင်းဖို့ အရေးမကြီးဘူးဗျ၊ အခု ရွာမှာဖြစ် သွားတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်တ ပိုအရေးကြီးတယ်ဗျို့”

ဖျော့ကြီးရဲ့စကားကြောင့် မချစ်တီးက မျက်မှောင်ကြွ သွားပြီး...

“ဘာအထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်ရလို့လဲ၊ သူကြီးဘတင့် ဇယားငယ်ယူလို့လားဟဲ့”...

လို့ ရွှေမေးလိုက်တဲ့အခါ ဖျော့ကြီးက...

“ဟာ ဘယ်ကသူကြီးဘတင့်ကမှာလဲ၊ ဒီသတင်းကြောင့် တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက်ဖြစ်နေတာ မချစ်တီး မသိဘူး လား”

လို့ စကားရှည်ပြန်တယ်။

မချစ်တီးက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖျော့ကြီးရဲ့ ကျောက် “အုန်း”... ကနဲထုလိုက်ရင်း

“လျှာရှည်တဲ့ မိချောင်းသား... သိချင်ပါတယ်ဆိုမှ နင်က ဟန်ရေးပြနေတယ်၊ ဘာ သတင်းလဲ... သေနာကောင် ရဲ့”

ဖျော့ကြီးက ကျောပြင်ကို လက်ပြန်ပွတ်ရင်း...

“လက်သံက ပြင်းလှချည်လား မချစ်တီးရယ်၊ တစ်ရွာ လုံး အံ့ဩဘနန်းဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို မချစ်တီးမသိတာ အံ့ဩဘဲများ

မယားယူသွားတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကြီး မဟုတ်ဘူး၊ နတ်ကတော် လုံးလုံးဗျ. . . သိပ်လား”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မချစ်တီးတစ်ယောက် နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးအတောင့် လိုက်ကြီး ပစ်ချသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

“ဘာ. . . ဘာပြောတယ်၊ လုံးလုံး. . . လုံးလုံး မိန်းမယူသွားပြီ ဟုတ်လား”

မချစ်တီးရဲ့ ယောင်အအ ရေရွတ်သံကြောင့် ရွာသားတစ်ယောက်က. . .

“ဟုတ်တယ်ဗျို့. . . မိန်းမယူသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခိုးသွားတာဗျ. . . ကောင်မလေးက ကျုပ်တို့ရွာက မဟုတ်ဘူးဆိုဘဲ၊ ဝေရီဝေလင်း အချိန်က ခိုးသွားတာ၊ အလုံး မိန်းမ ခိုးဖို့ အဖော်လိုက်ပေးတာက၊ ဇနီးမောင်မယ်သာဘဲ၊ တောစပ်အထိ

ပို့ဖူးပြီး ပြန်လာတာတဲ့ဗျ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“သူ. . . သူ ဘယ်သူကို ခိုးသွားတာလဲဟင်”

မချစ်တီးရဲ့ တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာ မေးတဲ့ အမေးကို ရွာသားမဖြေခင်ဘဲ. . .

ရွာသူစာစ်ယောက် အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်လာပြီး. . .

“နတ်ကတော် လုံးလုံး ခိုးသွားတဲ့ ကောင်မကို၊ ငါ သတင်းရခဲ့ပြီဟေ့. . .

တစ်ဖက်ရွာက ဟင်းရွက်သည်ရဲ့သမီး မြစ်တဲ့၊ အဲ. . . အဲ မြစ်က မ. . . ချစ်တီးရဲ့”

ဟဲ့.

လို့ စကားမဆုံးခင်ဘဲ မချစ်တီးကို မြင်ပြီး တုံ့သွားတယ်။

“ဘာ. . . မြစ်. . . မြစ်ဟုတ်လား၊ အမယ်လေးတော်လတ်ဖွဲ့ လုပ်ခိုင်းမိတာ ငါ့အမှားပါလား၊ ရက်စက်လိုက်တာလုံးလုံးရယ်၊ လုပ်ရက်လိုက်တာ. . . ရင်နှစ်ခြမ်း ခြန်းခြန်းတွဲပါကော လုံးလုံးရဲ့၊ ဟင်အင်း. . . မမြစ်ကို နင်မယူရဘူး၊ နင့်ကို ငါ ခွင့် မလွှတ်ဘူး၊ နင်. . . မြစ်ကို မယူရဘူး. . . မယူရဘူး”

မချစ်တီးတစ်ယောက် အပူဇောကြွပြီး အဓူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ရင်း ရွာထိပ်ဘက် ပြေးထွက်သွားတယ်။

“ဟာ. . . ဟ. . . မချစ်တီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မချစ်တီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ရွာမှားသွားသလားဟ”

“နတ်ကတော် လုံးလုံးကို သူက ဘုရားမှတ်နေတာ၊ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိတော့၊ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဒီအယျိုကြီး. . . နတ်ကတော်ကို ကြိတ်ကြိနေလားမှ မသိတာ”

“ဟိုက သူတူမကို ခိုးပြေးလို့ ဆွေဆွေခွန်နေတာတော့”

“ဟာ. . . ဒါဆို ဒီမိန်းမလေးနတ်မင်းစားနေတဲ့၊ အယျိုကြီးအတွက် စိုးရိမ်စရာဘဲ၊ သွေးဓူးသွေးတန်းနဲ့ သေကြောင်းကြံစည်ရင်တော့ ခက်ချည်ရဲ့. . .”

“လိုက်ကြ. . . အယျိုကြီးနောက် လိုက်ကြဟေ့”

အသံတွေ ပွက်လောရိုက်ပြီး မချစ်တီးနောက် ပြေးလိုက်ကြတယ်။

တစ်ချို့ကလည်း ရွာထိပ်ဘက် အသည်းအသန် ပြေးနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကြောင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်ပြီး သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားကြတယ်။

၄

မရှိစာ

ဒီသတင်း သူကြီးဘတင့် နား ရောက်သွားတဲ့အခါ...

“သူကြီး... သူကြီး... လူတွေ ရွာထိပ်ဘက် ပြေး သွားကြတယ်”

“နည်းတဲ့ လူအုပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ရွာထပ်တောစပ်မှာမှား တောမီးလောင်သလားဘဲ”

အပြေးအလွှားပြောလာတဲ့ ရွာသူတစ်ယောက်ကြောင့် သူကြီးဘတင့် ဟာယာခတ်သွားပြီး...

“ဘာ... တောမီးလောင်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ ငါ သွားရမယ်”

လို့ ရေရွတ်ရင်း အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွားတယ်။

ထိန်တောတစ်ရွာလုံး မချစ်တီးနောက် ပြေးလိုက်တဲ့ လူ တစ်အုပ်ကြောင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကုန်တယ်။

* * *

“မချစ်တီး... ဘာဖြစ်မလဲ”

အခန်း (၇)

“သစ္စာမရှိတဲ့ အကောင်နဲ့ ကောင်မ၊ နင်တို့ကို လည်မြို့ ညှပ်ပြီး သတ်ပစ်မယ်”

“ချစ်တီးမတဲ့ဟေ့... နင်တို့ကို မြေလှန်ရှာမယ်၊ သေဖို့ ငြင်ထားကြ”

မချစ်တီးဟာ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးရင်း မျက်ရည်မဆည်နိုင် အောင် ပြစ်နေရတယ်။ သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ရွာပြင်ဘက်ဦး တည် ပြေးလွှားလျက်

ရွာသားအုပ်ကြီးကလည်း သူနဲ့ ဝါးသုံးရိုက် အကျော် လောက်မှာ ပြေးလွှားလာဆဲ . . .

ဒီအချိန်မှာဘဲ ရုတ်တရက် တောအုပ်ထဲက ကျွဲရိုင်း တစ်အုပ် တစ်ချို့နဲ့ထိုးပြေးထွက်လာတယ်။

ဒေါသစိတ်ရိုင်းဝင်နေတဲ့ မချစ်တီးဟာ ကျွဲအုပ်ကို သတိ မမူဘဲ ဆဲဆိုရေရွတ်ရင်း ပြေးကောင်းဆဲ . . .

အနီရောင်ထက်အောက်ဝတ်ထားတဲ့ မချစ်တီးကို မြင်တဲ့အခါ ကျွဲရိုင်းတွေဟာ ဦးချိုကို ဝှေ့ယမ်းပြီး အချိန်မြင့် လိုက်တယ်။

ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ မချစ်တီးရှိရာ ခုန်အုပ်ပြီး ချုံများနဲ့ ထိုးခတ်ကြတယ်။

မြန်ဆန်လွန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် မချစ်တီး တစ်ယောက် ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်ဘူး။

“အမယ်လေး” . . .

လို့ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံက တစ်တောလုံး ယိန်းထွက်သွားတယ်။

နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ရွာသားတွေက မချစ်တီးကို အမဲဖျက်နေတဲ့ ကွဲရိုင်းအုပ်ကို တွေ့သွားတယ်။

မချစ်တီးတစ်ယောက် မြင်ရက်စရာမရှိအောင် သွေးအိုင်ထဲလဲနေပြီ။

ရွာသားတွေဟာ ထိတ်လန့်ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးကြောင့် မချစ်တီးရှိရာ မသွားဝံ့ကြဘဲ... .

“ကွဲ... ကွဲရိုင်းတွေဟာ ပြေး... ပြေးကြ”

လို့ ကမ္ဘာပျက်မတတ် အော်ဟစ်ပြီး ဝရန်းသုန်းကားပြေးကုန်ကြတယ်။

နောက်ကလိုက်လာတဲ့ သူကြီးနဲ့ လူအုပ်ကြီး ရွာအဝင်ဆုံမိကြတဲ့အခါ

“မ... ချစ်တီးကို ကွဲရိုင်းတွေ ဝိုင်းခတ်နေတယ်၊ မချစ်တီး သွေးအိုင်ထဲလဲသွားပြီ”

ရွာသားတွေရဲ့ အထိန်တလန့် အသံတွေကြောင့် သူကြီးဘတင့် အကြီးအကျယ် ခြောက်ခြားသွားရတယ်။

“ကိုယ့်ရွာသားတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာ မကယ်တင်ဘဲ ထွက်ပြေးကြတယ်၊ လာ... ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ကြ”

သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေ တောစပ်ဆီ ပြေးသွားကြပြန်တယ်။

တောစပ်ရောက်တော့ မြင်ရက်စရာမရှိတဲ့ မချစ်တီးရဲ့ အလောင်းကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ချစ်တီးမ... ချစ်တီးမ... အဖြစ်ဆိုးလှချည်လ... နတ်ကတော်ကို ဘုရားမှတ်ပြီး ကိုးကွယ်တဲ့ ချစ်တီးမ ဒုတော့... .

ဒီနတ်ကတော်ကြောင့်ပဲ အသေဆိုးရလေပြီ”

သူကြီးဘတင့်ဟာ ကြေကွဲဆို့နင့်သံကြီးနဲ့ ရေခွတ်လိုက်တယ်။

ရွာသားတွေလည်း မချစ်တီးရဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်ကြရတယ်။

မချစ်တီးရဲ့ အလောင်းကို သယ်ပြီး ရွာရောက်တဲ့အခါ... .

“မချစ်တီးတစ်ယောက် ကွဲခတ်ခံရလို့ သေပြီ”

ဆိုတဲ့ သတင်းက တစ်ရွာလုံး အုတ်ဩသောင်းနင်း ဖြစ်သွားတယ်။

တချို့က မချစ်တီး အသေဆိုးတဲ့အတွက် သနားကြသလို... .

တစ်ချို့ကလည်း... . “မချစ်တီးသေတာ မင်္ဂလာသတင်းပဲ၊ သူမရှိတော့ ပေါင်နှံထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရပြီပေါ့၊ လူတွေရဲ့ ဂုတ်သွေးစုပ်ပြီး အမြတ်ကြီးစားချင်တဲ့ မိန်းမ... . ချစ်တီးသေလို့ ဝင်စားတဲ့ ဟာမ၊ ဒင်းသေတာ သိပ်မင်္ဂလာရှိတယ်ဟေ့”

— လို့ ပြောကုန်ကြတယ်။

မချစ်တီးရဲ့ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးက နေချင်း ညချင်း အောက်လင်းမီးထိန်နေတဲ့ အသုဘအိမ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားရှာတယ်။

မချစ်တီးဆီမှာ လယ်ယာမှအစ အိုးခွက်အဆုံး ပေါင်နှံဘီးသုတွေဟာ သူတို့ ပစ္စည်းတွေမြန်ရဖို့ ခေါင်းချင်းနှိတ်တိုင်ပင်နေကြပြီ။

ဒါကိုသိတဲ့ သူကြီးဘဝတင်တ...

“မချစ်တီးရဲ့ အပေါင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပေးမယ်”

ဒါပေမယ့် အသုဘရက်လည်ပြီးမှ ဒီကိစ္စကို ရှင်းရမယ်

အခုအချိန်မှာ မင်းတို့အားလုံး မချစ်တီးရဲ့ ဈာပနကို တက်ညီလက်ညီ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရမယ်

မချစ်တီးမှာက ဆွေမျိုးဆိုလို့ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်မရင်း ဖြစ်တဲ့ တစ်ဖက်ရွာက မတုတ်ကြီးကလည်း သမီးက လင်နောက် လိုက်... ညီမက ကျွဲခတ်လို့သေတဲ့ သတင်းဆိုးကို ကြားပြီး၊ အိပ်ရာထဲလဲနေရှာတယ်... ဒါကြောင့် မချစ်တီးရဲ့ နောက်ဆုံး ခဏ်ကို ရွာသားတွေ အနေနဲ့ အကောင်းဆုံး ပံ့ပိုးပေးရမယ်”

လို့ သူကြီးအာဏာနဲ့ အပြတ်ပြောခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် အသုဘအိမ်မှာ လာရောက်လုပ်အားပေး ချက်ပြုတ်သူ၊ စကားဝိုင်းဖွဲ့သူ၊ ဖဲရိုက်သူတွေနဲ့ ဘုန်းကြီးဖွဲ့အလား စည်းကားသိုက်မြိုက်နေခဲ့တယ်။

မချစ်တီးရဲ့ ဇာပုဝါလွမ်းခြုံထားတဲ့ အလောင်းစင်ကြီး ကိုတော့ ရွာရဲ့ ဓလေ့အတိုင်း ခြံပြင်မှာ ထုတ်ထားရတယ်။

ခြံစည်တွင်းရှိ ပိနဲ့ပင်ကြီးအောက်မှာတော့ လူတစ်စု ဟာ လက်ဖက်သုတ်စား၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကား ဝိုင်းဖွဲ့နေတယ်။

ရွာဦးကျောင်းမှ ကိပ္ပိယကြီးဖိုးသံက ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေရာက...

“အင်း... ချစ်တီးမရဲ့ အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာတွေယ်

ရတာမလို လိုတာမရဆိုတဲ့ လူလောကရဲ့ သဘာဝတ ဘယ် ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါလား၊

ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ငွေကြေးတွေ စားမကုန်အောင်ရှိပေမယ့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆင်းရဲရှာခဲ့တယ်၊

ဥပုသ်ခဏ်ကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်တတ်တယ်၊ ချစ်တီးမ ဟာ စွဲလန်းမှုတကျာနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့အတွက် တမလွန်မှာ ကျွတ်လွတ်နိုင်ပါ့မလား၊

“ချစ်တီးမအတွက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်” လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ဖိုးသံပြောတာ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ မချစ်တီးက ပစ္စည်းဥစ္စာ စွဲလန်းခြင်းထက်၊ နတ်ကတော် အလုံးကို စွဲလန်းစိတ်နဲ့ သေသွား တာ၊ သူမကျွတ်လွတ်ဘဲ ခြောက်လှန့်ရင်တော့ ဒုက္ခများရချေ ရဲ့...”

ရွာသားတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ကျန်တစ်ယောက်တ ဝင်ပြီး...

“ငါကြားဖူးတာက တစ်ချို့က လူသေရင် လူပြန်ဖြစ် တယ်တဲ့၊ တစ်ချို့ကတော့လည်း လူဟာ သေသွားရင် ကိုယ်ပြုတဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အတိုင်း ပြန်ခံစားရတယ်တဲ့၊

လောဘရမှန်ကြီးပြီး အသေမလှတဲ့ မချစ်တီးလည်း ဘယ်လို ဘဝများ ရောက်မလဲ မသိဘူးနော်... ဖိုးသံ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ကပ္ပိယကြီးဖိုးသံက ကွမ်းတစ်ယာကို တောက်ဝါး လိုက်ရင်း...

“ချစ်တီးနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး လူလေးတို့ကို ဗဟုသုတ အနေနဲ့ နိဿံ ပြောပြမယ်။

တို့များ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ ဒေသနာတော်မှာ သုတ္တန္တ ပိဋက... ဝိနယပိဋက... အဘိဓမ္မပိဋက ဆိုပြီး၊ ပိဋက... သုံးမျိုးရှိတယ်ကွဲ့၊ ဒီလိုဘဲ ဒီယနိကာယ်... မဇ္ဈိမနိကာယ်... သံယုတ္တနိကာယ်... အင်္ဂုတ္တတနိကာယ်... ခုဒ္ဒနိကာယ် ဆိုတဲ့ နိကာယ်ငါးရပ်ရှိတယ်၊ ခုဒ္ဒကနိကာယ်ထဲမှာ ပေတဝတ္ထု ဆိုတဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်ပါဝင်တယ်၊ ပေတဝတ္ထုရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က “ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ကာလ ဒုက္ခဆင်းရဲမျိုးစုံ ခံစားနေတဲ့ ပြိတ္တာတို့ရဲ့ အကြောင်းကို ဖော်ပြထားတဲ့ ကျမ်းစာ”

လို့ ဆိုတယ်။

“အဲ့ဒီ ပေတဝတ္ထုတော်ထဲမှာ၊ ငရဲဘုံ... လူ့ဘုံ... နတ်ဘုံ... ဗြဟ္မာဘုံ ရောက်သူတို့ရဲ့ အကြောင်းတွေကို ဖော်ပြထားတယ်၊ လူလေးတို့ စိတ်ဝင်စားရင် ပေတဝတ္ထုတော်လာ ပုံဝတ္ထုကို ဖိုးသံ ပြောပြမယ်”

လို့ ပြောပြီး ကွမ်းသွေးကို ထွေးလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ဝင်စားပါတယ် ဖိုးသံ၊ ကျွန်တော်တို့က မမြင်နိုင်တဲ့ နာနာလောက အကြောင်းကို သိပ်သိချင်နေတာ... ပြောပြပါ”

“မချစ်တီးရဲ့ အသုဘမှာ
ဘာဖြစ်ကြမလဲ”

အခန်း (၈)

ပြဿနာပေါ်တက်လာ...

“တစ်ခါက ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ပြုကြတဲ့ ကုန်သည် တစ်စုဟာ ရေကြောင်းနဲ့ သုဝဏ္ဏဘူမိကို သွားပြီး ကုန်သွယ်ကြ တယ်။ ကုန်သည်တွေဟာ ကုန်ဝယ်ခြင်းကိစ္စပြီးတဲ့အခါ ဖော် တော်ဆက် မိန်းမတွေနဲ့ ဖော်ပါးပြီး ဖော်ရွှင်စွာ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ထဲက ကုန်သည်တစ်ဦးက အပြန်ခရီးလမ်းမှာ အနာရောဂါ ဝေဒနာ စွဲကပ်ခဲ့တယ်။ ကုန်သည်ဟာ သေအံ့ဆဲဆဲ ကာလမှာ သူနဲ့အတူ ဖော်ပါးခဲ့တဲ့ မိန်းမပျိုကို အစွဲကြီးစွဲပြီး ထိုစွဲလန်း စိတ်နဲ့ သေဆုံးရရှာတယ်။ ကုန်သည်က ကောင်းမှုကုသိုလ် များစွာပြုခဲ့

ပေမယ့် ပျော်တော်ဆက်မိန်းမကို စွဲလန်းပြီး သေခဲ့တာကြောင့် သမုဒ္ဒရာထဲမှာပဲ မကျွတ်လွတ်တဲ့ ပြိတ္တာဘဝကို ရောက်ရ ရှာတယ်။ တစ်နေ့မှာ ပျော်တော်ဆက်မိန်းမဟာ လှေကြီးစီးပြီး ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ သူမကို စွဲလန်းတပ်မက်ခဲ့တဲ့ ပြိတ္တာဟာ လှေကို ခရီးဆက်လို့ မရအောင် ပိတ်ဆို့ထားခဲ့တယ်။ လှေကြီးပေါ်မှာ ပါတဲ့ ကုန်သည်တွေဟာ လှေကြီးရပ်တန့်နေတဲ့အတွက် တစ်ယောက် တစ်ယောက် စကားဆိုကြကုန်တယ်။ ဒီအခါမှာကုန်သည် ကြီးတစ်စုက စာရေးတံမဲ မဲလိပ်ချပြီး ခရီး ဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ပြိတ္တာက ပျော်တော်ဆက်မိန်းမအပေါ် လွန်မင်းစွာ စွဲလန်းနှစ်သက်တာ ကြောင့် တန်ခိုးနဲ့မန်ဆင်းပြီး သုံးကြိမ်သုံးခါလုံး မဲလိပ်ကို သူမသာ ကျအောင် ဖန်တီးခဲ့တယ်။ ကုန်သည်တွေလည်း ကံဆိုး သူမောင်ရှင် ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမပျိုကို ရေထဲချဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဝါးစည်းကို သမုဒ္ဒရာထဲပစ်ချပြီး ဝါးစည်းပေါ် မိန်းမပျိုကို ပစ်ချ လိုက်ကြတယ်။ မိန်းမပျိုကို ရေထဲချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လှေကြီးက သိမ့်ကနဲတုန်သွားပြီး ခရီးဆက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ပြိတ္တာက မိန်းမပျိုရဲ့ ဝါးစည်းကို သူ့ဗိမာန်ရောက်အောင် ပရိယာယ်သုံးပြီး ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ပြိတ္တာဟာ မိန်းမပျိုနဲ့အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့တယ်။ နှစ်တွေကြာတဲ့ အခါ မိန်းမပျိုဟာ ဗိမာန်ထဲနေရတာ မပျော်မွေ့ တော့ဘဲ သူမကို ရပ်ရွာပြန်ပို့ဖို့ အမျိုးမျိုး တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ တန်ခိုးရှင် ပြိတ္တာကလည်း မိန်းမပျိုအပေါ် သနားဂရုဏာ စိတ်ဝင်ပြီး ပြန်ပို့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်းကင် ခရီးကသွားပြီး မိန်းမပျိုကို ပါရမီပုတ်ပြည်ရဲ့ အလယ်မှာ

ချထားပေးခဲ့တယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ အဲဒီမိန်းကလေး သမုဒ္ဒရာထဲ စတေးခံရတာ သိထားတဲ့အတွက် တစ်မြို့လုံး အံ့အံ့ ကြွက်ကြွက်ဖြစ်ပြီး သူမကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြကုန်တယ်။ မိန်းမပျိုကလည်း သူမရဲ့ အကြောင်းအလုံးစုံကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ပျော်တော်ဆက် မိန်းမပျိုရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကုန်သည်တစ်ချို့က မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ထံ လျှောက်တင်ကုန်ကြ တယ်။ ဘုရားရှင်က ထိုအကြောင်းကို အဋ္ဌပ္ပတ်ပြုပြီး ပရိသတ် အပေါင်းကို တရားဒေသနာတော် ဟောပြောတော်မူခဲ့တယ်။ ထိုတရားကို နာကြား ပြီး ပရိသတ်အပေါင်းဟာ သံဝေဂတရား ချပြီး တပ်မက်မှု တဏှာ မဖြစ်ရလေအောင် ဒါနကိုသိုလ်တရားမှာ မွေ့လျော်ကုန်ကြ တယ်။

ကပ္ပိယကြီးဖိုးသံရဲ့ စကားဆုံးတဲ့အခါ ရွာသားတစ်စုဟာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရာမှ...

“ဖိုးသံ ပြောပုံအရဆို... လူဟာ သေခါနီးအချိန် စွဲလန်းစိတ်က သိပ်အရေးကြီးတယ်နော်၊ ပုံဝတ္ထုထဲက အနာ ရောဂါနဲ့ သေဆုံးတဲ့ ကုန်သည်ဟာ မိန်းမအပေါ်မှာ စွဲလန်းစိတ် ချီခဲ့ရင်၊ သူပြုတဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် နတ်သားတောင် ဖြစ်နိုင် တယ်။ အခုတော့... ဘာမဟုတ်တဲ့ ကြေးစားမိန်းမကို စွဲလန်း မိလို့ ပြိတ္တာဘဝရောက်သွားရှာတယ်။ သနားစရာပဲဗျာ”

လို့ ပြောသလို ကျန်တစ်ယောက်က...

“ကျွန်တတော့ ဒါကို လက်မခံချင်ဘူး၊ ဒါဟာ ဘုရား ဟောထဲမှာပါတဲ့ ပုံဝတ္ထုဘဲ၊”

လို့ ပြောပြန်တယ်။

လူငယ်ရဲ့ စကားကြောင့် ဖိုးသံဟာ မျက်နှာတင်းမာ
သွားပြီး...

“ဟကောင်ရဲ့... နင် ဒိဋ္ဌိဖြစ်တော့မယ်၊ နင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“ဗုဒ္ဓကနိကာယ်မှာပါဝင်တဲ့ ပေတဝတ္ထုတော်ကွယ်၊
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်ရင် ဗုဒ္ဓရဲ့ ကျမ်းဂန်တွေကို ပစ်ပယ်လို့မရဘူး”
လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ကျန်တစ်ယောက်က...

“အင်း... မချစ်တီးလည်း နတ်ကတော်ကို စွဲလန်း
စိတ်နဲ့ သေခဲ့တာနော်၊ သူ ကျွတ်လွတ်နိုင်ပါ့မလား”

လို့ ရေရွတ်တဲ့အခါ ဖိုးသံက...

“မချစ်တီးဟာ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းဘဝနဲ့ နေထိုင်ခဲ့
ပေမယ့်...

ရပ်နေ ရွာနေကို သူပဲ ရှေ့က ငွေဆိုက်ခဲ့တာ၊ တို့ရွာဦး
ကျောင်းမှာတောင် နှစ်ထပ်သိမ်းကြီးကို သူ လှူဒါန်းခဲ့သေးတာပဲ၊
ဘာပဲပြောပြော၊ သူဟာ ဘုရား၊ ကျောင်းဒကာမတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီကောင်းမှုအကျိုးတော့ ခံစားရမှာပါကွယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ခြံဝိုင်းအပြင်မှ...

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”...

“ဂျလီ... ဂျလီ... ကျွီ”... ဆိုတဲ့ အသံကို
အတိုင်းသားကြားလိုက်ရတယ်။ အသံကြောင့် ပိန့်ပင်အောက်
ထိုင်နေသူအားလုံး ကြက်သီးဖျန်းဖျန်း ထသွားမိတယ်။

“ဒါ... ဒါ... အလောင်းစင်က အသံဘဲ၊ သူ...
သူ့အကြောင်းပြောလို့ မ... ချစ်တီး ခြောက်ပြီထင်တယ်”

* * *

‘ရွာသားတွေ ဘာဖြစ်မှာလဲ’

အခန်း (၉)

ကာလသားတစ်စုဟာ ပိန္နဲပင်ကြီးအောက်က အသာထပြီး ခြံစည်းရိုးအနား ချည်းကပ်ခဲ့တယ်။

“ဟာ... ဟိုမှာ... အလောင်းကြီး လှုပ်နေတယ်”
ရွာသားတစ်ယောက်က အထိတ်တလန့် အော်လိုက်တယ်။
ညရဲ့ လရောင်အောက်မှာ ဘယ်ညာလှုပ်ယမ်းနေတဲ့ အလောင်းစင်ကြီး...

သူတို့ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ အလောင်းစင်ကြီးက ပိုပြီးလှုပ်ရမ်းလာတယ်။

“ဟာ... ပိုလှုပ်နေပြီ၊ အလောင်းကြီး ထလာတော့မယ် ထင်တယ်၊ ပြေး... ပြေးဟ”

ကာလသားတစ်စု ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ရင်း အသုဘအိမ်ပေါ် ပြေးတက်ကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ အထိတ်တလန့် အပြုအမူကြောင့် အသုဘအိမ်ရှိ လူအားလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်တယ်။ သူတို့ အားလုံး အလောင်းစင်ရှိတဲ့ ခြံကို မသွားဝံ့ကြဘူး။

ဘယ်အချက် မချစ်တီးရဲ့ အလောင်းကြီးထလာမလဲ တွေးပြီး အကြီးအကျယ် ခြောက်ခြားနေကြပြီ။

အသုဘအိမ်ဆီမှ ထွက်လာတဲ့ ဆူညံသံများကြောင့် သူကြီးဘတင့် စိုးရိမ်တကြီး ထွက်ခဲ့တယ်။

“ဟ... ခြံထဲမှာလဲ တစ်ယောက်မှ မရှိပါလား၊ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်”

သူကြီးဘတင့်ဟာ အလောင်းစင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခြံထဲ လျှောက်ခဲ့တယ်။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ကြောက်အားတကြီး မျက်နှာလေးတွေနဲ့ စုပျံ့ထိုင်နေတဲ့ ရွာသားတွေကို တွေ့ရတယ်။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ခုနက အော်ဟစ်သံတွေ ကြားလိုက်တယ်၊ ဘယ်သူ အော်သလဲ ဟေ့”

သူကြီးရဲ့ အသံကြောင့် ရွာသားတွေက...
“မ... ချစ်တီး ခြောက်တယ် သူကြီး”

လို့ ပြောတဲ့အခါ သူကြီးဘတင့်ဟာ မျက်လုံးအစုံ ခြောက်ကျယ်သွားရင်း...

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောနဲ့... မင်းတို့ ဖဲနွဲ့လို့ အဝေတေည့်ဘဲ၊ ရန်ဖြစ်အော်ငေါက်ကြတာ မဟုတ်လား၊ ဘုကို လေိမ်နဲ့...”

“ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး... အလောင်းကြီးလှုပ်နေပြီ”

ထလာတော့မယ်လို့ ပြောလို့လန့်ပြီး အော်လိုက်ကြတာ"...

“ဟ... အသက်မရှိတဲ့ အလောင်းက ဘယ်လိုလုပ်
ထလာမလဲ၊ လာ... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ”

သူကြီးဘတင့် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြီး ရှေ့က ထွက်
သွားတယ်။

ရွာသားတွေဟာ တစ်ယောက်အင်္ကျီစ တစ်ယောက်
ကိုင်ရင်း တစ်သိတစ်တန်းကြီး ပါသွားတယ်။

သူကြီးဘတင့်က မချစ်တီးရဲ့ အလောင်းစင်ဘေး ရပ်
လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ မမြင်ကြဘူးလား... အလောင်းက ငြိမ်နေတာ
ပဲ၊ အလကားနေရင်း ကြောက်တဲ့ကောင်တွေ”

လို့ ရေရွတ်သံမဆုံးခင်မှာဘဲ...

“ကျွတ်... ကျွတ်”ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ အလောင်းစင်
က သိမ့်ကနဲ တုန်သွားတယ်”

“ဟာ... အလောင်းစင် လှုပ်နေပြီ၊ မြင်... မြင်လား
သူကြီး”

သူကြီးဘတင့်ဟာ မျက်စိးထင်ထင်တွေ့လိုက်ရတဲ့
မြင်ကွင်းကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ အလောင်းစင်အောက် အိပ်ပျော်နေတဲ့
ခွေးမကြီးကို တက်နင်းမိရင်း...

“ဂိန်... ဂိန်”...

“ဟင်... အလောင်းက ခွေးသံပေး ခြောက်နေပြီ ဟေ့
ပြေး... ပြေးကြရင်ကောင်းမယ်”

သူကြီးဘတင့်ဟာ ခြေထောက်ဆီမှ အေးစက်စက် အထိ
အတွေ့ကြောင့် လိပ်ဖျာလွင့်မတက် ထိတ်လန့်သွားတယ်။

ဝံ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူ့ခြေထောက်ကို လျှာနဲ့ယက်
နေတဲ့ ခွေးမကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

အလောင်းစင်အောက် ရောက်နေတဲ့ ခွေး တစ်အုပ်မ...

ခွေးပေါက်လေးတွေက အလောင်းစင်ရဲ့ ခြေထောက်
ပေါ် ကုန်ခြစ်တက်ရင်း ဆော့ကစားနေတယ်။

ခွေးပေါက်လေးတွေရဲ့ ကုတ်ခြစ်တွန်းထိုး ဆော့ကစားမှု
ကြောင့် ယိုင်နဲ့နဲ့ အလောင်းစင်ဟာ လှုပ်ယမ်းနေခြင်းသာ...

သူကြီးဘတင့်ဟာ အခြေအနေကို သုံးသပ်မိပြီး...

“အလောင်းစင်လှုပ်တဲ့ တရားခံက အောက်မှာ
ရှိတယ်... ကြည့်ကြစမ်း”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှ ရွာသားအုပ်ကြီးဟာ ခွေးတစ်အုပ်ကို မြင်
တွေ့ပြီး ငိုအားထက် ရယ်အားသန်မိကြတယ်။

* * *

‘‘ထိန်တော့မှာ...
ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ’’

အခန်း (၁၀)

ရွှေသီတာရသေ့ မိန်းမ...

ရွှေသီတာရသေ့ရ မချစ်တီးရဲ့ အလောင်းကို သုံးရက်ထားပြီး လေးရက်မြောက်နေ့ကျမှ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရမှာ ဖြစ် တယ်။

ဒီနေ့ည နောက်ဆုံးညဖြစ်တာကြောင့် အသုဘအိမ်မှာ ပိုပြီး စည်းကားနေတယ်။

ကာလသားတစ်သိုက်ရဲ့ ဖဲဝိုင်းကို တစ်ဖက်ရွာက ဖဲသမားတွေပါ လာရောက်အားပေးကြတဲ့အတွက် ဖဲဝိုင်းက ပိုပြီး အရှိန်တက်လာတယ်။

ကပ္ပိယဖိုးသံတို့ လူတစ်ခုကတော့ ဒြပ်ဝိုင်းထဲရှိ ပိန့်ပင်ကြီးအောက် နေရာယူရင်း

“ဖိုးသံ... ကျုပ်တို့ကို ပေတဝတ္ထုထဲမှာပါတဲ့ တစ္ဆေပုံပြင်တွေ ပြောပြပါအုံး”

ရွှေသားတစ်ယောက်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ကျန်လူများက ဝါ ဝိုင်းပြီး ထောက်ခံကြတယ်။ ကပ္ပိယကြီးဖိုးသံက ဆေးတံတို့ ဖွာရွှက်ရင်း...

“ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်က ကိမိလဆိုတဲ့မြို့မှာ ဘုရားရှင်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပြီး တရားဓမ္မ ကျင့်ကြတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ သူဟာ ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတော်တွေ သီတင်းသုံးဖို့ ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့အတူ အပေါင်းအဖော် ငါးရာကို စည်းရုံးပြီး သံဃာတော်များ သီတင်းသုံးတဲ့အခါ ကျောင်းဒကာတွေရဲ့ မိန်းမတွေဟာ ကျောင်းရှိ သံဃာတော်တွေထံသွားပြီး ဆွမ်းပန်းနံ့သာတို့ကို ကပ်လှူကြတယ်။ ကျောင်းဒကာမိန်းမတွေဟာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံယုံမျှမက သီလအကျင့်ဂုဏ်ပါ ရှိကြတဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းက ဟိုးဟိုးကြော်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ အရက်သမားတစ်စုဟာ ငွေအသပြာတစ်ထောင် လောင်းကြေးထပ်ပြီး မိန်းမတွေရဲ့ သီလဂုဏ်ကို စမ်းသပ်ဖို့ အလောင်းအစားပြုကြလေရဲ့။ ဒါကြောင့် ကျောင်းဒကာ မိန်းမတွေ သွားလေ့ရှိတဲ့၊ သဘင်ပွဲတစ်ခုကို သွားပြီး ယောက်ျား မာယာနဲ့ ဖြားယောင်းကုန်ကြတယ်။ ကျောင်းဒကာမိန်းမတွေ ထဲက တစ်ယောက်ဟာ လော်မာဖောက်ပြားပြီး အရက်သမားတစ်ယောက်နဲ့ လွန်ကျွမ်းခဲ့တယ်... ဒါကြောင့် အရက်သမားတစ်စုဟာ အကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံပါတယ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းဒကာ မိန်းမကို အရယူနိုင်တဲ့ အရက်သမားကို၊ လောင်းကြေး ငွေအသပြာတစ်ထောင် ပေးလိုက်ရတယ်။ အသပြာတစ် ထောင်

ရှုံးတဲ့ အရက်သမားတွေဟာ၊ လော်မာဖောက်ပြားတဲ့ မိန်းမရဲ့ ယောက်ျားထံသွားပြီး အတင်းအဖျင်းစကား ဆိုတယ်။ ဒီအခါမှာ ယောက်ျားဖြစ်သူက မိန်းမကို မေးမြန်းခဲ့တယ်။ မိန်းမက ဒါဟာ ကုန်းချောစကားသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောပြ ပေးမယ့် ယောက်ျားက ယုံကြည်မှုမရှိဘူး။ ဒီအခါမှာ မိန်းမက... “ကျွန်မဟာ သေရည်သောက်စား လူရင်းကားနဲ့ လွန်ကုန်မှု ရှိခဲ့ရင် ဖြစ်လေရာ ဘဝ၌ ခွေးနက်တို့ရဲ့ ကိုက်ဖြတ်စားသောက် မှုကို ခံရပါစေသား” လို့ ကျိန်တွယ်ပြခဲ့တယ်။

“ယောက်ျားသားဖြစ်သူက ယုံကြည်မှု အလျဉ်းမရှိသေးဘဲ သူမရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကိုပါ မေးမြန်းခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ အပေါင်းဖော် မိန်းမတွေက သူမတို့ မသိရှိကြောင်း၊ လိမ်ညာစကားဆိုပြီး...”

“ဒီကိစ္စကို ငါတို့ လုံးဝမသိပေ။ အကယ်၍ သိရှိခဲ့ပါက... ဖြစ်လေရာဘဝ၌ သူမ၏ ကျေးကျွန်များ ဖြစ်နေပါစေ” လို့ ကျိန်ဆိုပြန်တယ်။ လော်မာဖောက်ပြားတဲ့ မိန်းမနဲ့ အပေါင်းပါတွေဟာ သေလွန်ကြတဲ့အခါ၊ မမှန်မကန် ကျိန်တွယ် ပြောဆိုမှုကြောင့် နေ့စံ ညခံ ပြိတ္တာဘဝကို ရောက်ရရှာတယ်။ ဒင်းတို့ဟာ နေ့အခါမှာ နတ်စည်းစိမ်းချမ်းသာကို အပြည့်အဝ ခံစားရပြီး ညရောက်တဲ့အခါ အစွယ်ဖွေးဖွေး မျက်စိရဲရဲနဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ခွေးနက်ကြီးတွေရဲ့ ကိုက်ဖြတ် စားသောက်ခြင်းကို ခံရရှာတယ်။ ဒီပုံစံမျိုးကို နမူနာယူပြီး ဘယ်တော့မှ လိမ်လည်ပြီး ကျိန်တွယ်မပြောကြနဲ့၊ ကိုယ်ပြုတဲ့ ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးဟာ အရိပ်လိပ်ပဲရှိနေတတ်သည်။ ကပ္ပိယ

ဖိုးသံရဲ့ စကားဆုံးတဲ့အခါ ကာလသားတစ်စုဟာ ပုံပြင်ထဲ နှစ်မြောပြီး ငြိမ်သက်နေကြတယ်။ ကာလသားတစ်ယောက်က သက်မောချရင်း...

“ဖိုးသံ ပြောတဲ့ ပုံဝတ္ထုက သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့အတွက် ဗဟုသုတလည်းရတယ်။ နောက်ထပ် ပြောပြပါအုံး”

လို့ တောင်းဆိုတယ်။

ဖိုးသံက ရေတကောင်းထဲက ရေကို ငှဲ့သောက်လိုက်ရင်း...

“ဒီညတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး... မင်းတို့ ဆန္ဒရှိရင် ကျောင်းကိုလာခဲ့ကြ၊ အဲ့ဒီကျတော့ ထပ်ပြောမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ လူငယ်တွေက...

“ဟာ... ဖိုးသံကလည်း... ကျုပ်တို့က နေထွက်တနေ ဖိုးချုပ်အထိ လယ်ထဲမှာ နွားနဲ့ ဖက်ရုန်းနေရတာ အသုဘတို့ ပွဲလမ်း အလှူတို့ရှိမှ အနားရတာ၊ မချစ်တီးရဲ့ အသုဘက မနက်ဖြန်ဆို မြေချပြီဗျ၊ ကျုပ်တို့မှာ အားလပ်ချိန် မရှိတော့ဘူး၊ အခုပဲ ပြောပြပါ ဖိုးသံရယ်”

လို့ ပိုင်းဝန်းတောင်းဆိုကြတယ်။

ကပ္ပိယကြီး ဖိုးသံက ခုနစ်စင်ကြယ်အမြီးထောင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း နောက်ထပ် ပုံဝတ္ထုကို အဓိဋ္ဌိလိုက်တယ်။

‘ဖိုးသံပြောမဲ့ဝတ္ထုတ ဘာလဲ’

အခန်း (၁၁)

ဓမ္မစရိယာ... ပြည့်စုံသော...

“ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ ကုဋေမက ကြွယ်ဝတဲ့ အတွက် ‘မဟာဓနသူဌေး’လို့တောင် တွင်သတဲ့။ သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မဟာဓနသူဌေးဟာ သားကို ချစ်လွန်းတဲ့ အတွက် ဘာအလုပ်မှ မခိုင်းဝံ့သလို၊ ငါရှာသည့် ဝည်းစိမ်းတွေဟာ ငါ့သား ဆယ်သက်တောင် စားမကုန်နိုင်ဘူးလို့ တွေးမိလို့ သားဖြစ်သူရဲ့ အတတ်ပညာမသင်၊ အလုပ်မလုပ်ခြင်းတွေကို တားဆီးမှု မပြုခဲ့ဘူး။ သူဌေးသားဟာ အချိန်နဲ့အမျှ သောက်စား မူးယစ်ပြီး ကချေသည် မိန်းမတွေနဲ့ ပျော်ပါးသာယာနေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်ကုန်လွန်ပြီး ဖခင်သူဌေးကြီးဟာ ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။ သူဌေးသားဟာ ဖခင်ရှာသမျှ သုံးဖြုန်းရင်း ကချေသည်... ”

ဓာတ်သမား... သီချင်းသည်တို့ အလိုရှိတိုင်း အသပြာငွေ ထုတ်ယူပြီး ကာမဂုဏ်အာရုံကို ကြီးစွာ လိုက်စားခဲ့တယ်။ အချိန်တွေကြာတဲ့အခါ အသပြာကုန်ခမ်းပြီး သူတစ်ပါးဆီကတောင် ကြွေးမြီးယူရတဲ့ အခြေအနေရောက်ခဲ့ရတယ်။ အကြွေးပြန်ဆောင်နိုင်တဲ့အတွက် အကြွေးရှင်တွေဟာ သူဌေးသားရဲ့ ဇာယိယာ၊ အိမ်၊ ကျွဲနွားတွေကို သိမ်းယူသွားကြတယ်။ သူဌေးသားဟာ ငယ်စဉ်က အတတ်လည်း မသင် အလုပ်အကိုင်လည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်တာကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ခွက်ဆွဲပြီး တောသားတဲတဲ သူတောင်းစားဘဝကို ရောက်ရရှာတယ်။ သူ့လသာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရဲ့ အခြေအနေမဲ့ သူတို့ နေထိုင်ရာ တာဝန်မဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူ့ခိုတစ်စုနဲ့ ပေါင်းမိပြီး သူ့ခိုပေးကို ခေါ်ဆောင်ရာလိုက်ပါသွားတယ်။ သူ့ခိုတွေက သူတို့ ပြည်” စောင့်ခိုင်းပြီး အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်ခိုတယ်။ ဒီအခါမှာ အိမ်တစ်အိမ် နီးသွားတဲ့အတွက် သူ့ခိုတွေက ခြေဦးတည်ရာ ထွက်လာခဲ့ ကုန်တယ်။ လူတွေက ခြံရံစောင့်နေတဲ့ သူဌေးသားကို တွေ့တော့ သူ့ခိုအဖြစ်နဲ့ ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရင်ထံပါး ခေါ်သွားတယ်။ ဘုရင်က သူဌေးသားကို ခေါ်မြတ်သတ်ဖို့ အာဏာပေးကွက်သားတွေကို စေခိုင်းတယ်။ အာဏာသားတွေက သူဌေးသားကို လူသတ်ကုန်း ခေါ်သွားကြတယ်။ လူသတ်ကုန်းသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ကြိမ်နဲ့ ပြင်း ထန်စွာ ရိုက်နှက်ရင်း ခေါ်သွားတယ်။ ပြည်သူပြည်သားတွေက လည်း သူ့ခိုကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြကုန်တယ်။ ဒီအချိန်မှာဘဲ သူ့လသာ အမည်ရှိတဲ့ ပြည်တန်ဆာတစ်ဦးဟာ အိမ်ပြတင်းကာ ရပ်ပြီး

ငေးမောကြည့်နေတယ်။ အာဏာသားတွေရဲ့ ကြိမ်ဒဏ် အောက်
မရူမလှခံနေရတဲ့ သူဌေးသားကို မြင်တဲ့အခါ ဂရုဏာစိတ်
ယိုဖိတ်သွားတာတယ်။ ဒါကြောင့် ကတုတ်မုန့်တွေယူပြီး
သွားရောက် ကွေးငွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်
ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ ဒီဗွစက္ခုဉာဏ်တော်နဲ့ ကြည့်ရင်း
သူဌေးသားရဲ့ ခိုးသားအဖြစ် သတ်ဖြတ်ခံရမဲ့အရေးကို သိရှိသွား
တယ်။ ဒါကြောင့် “ဤယောက်ျားဟာ ဒါနသီလ မရှိဘဲ
မ... ကောင်းမှု၌သာ ပျော်မွေ့ခဲ့သူဖြစ်တယ်။ သေလွန်သောအခါ
ဉာဏ်ချေတော့မည်။ ငါ့ကိုယ်တော် ကယ်တော်မူလတ္တံ့”
ခြင်တော်မူပြီး ခိုးသားရဲ့ရှေ့မှောက် ထင်ရှားစွာ ခန့်တည်
တယ်။ သူဌေးသားခိုးသားဟာ ကိုယ်တော်မြတ်ကို
ရုက္ခဗျူဟာခေါ် သဒ္ဓါစိတ်ဝင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကတုတ်မုန့်
ကပ်လျှံလိုက်တယ်။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန် ကိုယ်တော်
မြတ်က သင့်တင့်တဲ့နေရာမှာ သီတင်းသုံးရင်း ခိုးသားလျှံဒါန်းတဲ့
စားဖွယ်ကို ဘုန်းပေးတော်မူခဲ့တယ်။ သူသတ်ကုန်းကို ရောက်တဲ့
အခါ အာဏာသားတွေဟာ ခိုးသားကို ခေါင်းဖြတ် အဆုံးစီရင်
ခဲ့ကြတယ်။ ခိုးသားက သေလွန်တဲ့အခါ ကတုတ်မုန့်လာပေးတဲ့
သုလသာအမျိုးသမီးကို စွဲလန်းစိတ်၊ မထေရ်မြတ်ကြီးကို လှူဖွယ်
ကပ်လျှံခဲ့မှုတွေကြောင့် အရိပ်အာဝါသကောင်းတဲ့ သစ်ပင်ကြီး
မှာ ရုက္ခဗျူဟာနတ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူဟာ ရုက္ခဗျူဟာနတ်ဘဝ ရောက်ခဲ့
ပေမယ့် သုလသာကို စွဲလန်းစိတ်ကြီးစွာ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ရဟန္တာ
အားထုတ်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ ရုက္ခဗျူဟာနတ်ဟာ သုလသာ
ပြည့်တန်ဆာမ ဥယျာဉ်တစ်ခုအတွင်း သွားလာနေစဉ် တန်ခိုးနဲ့

နော်ဆင်းပြီး မိမိရဲ့ ဝိမ္မာန်ထဲအရောက် ခေါ်ဆောင်ခဲ့တယ်။
သုလသာနဲ့အတူ ခုနစ်ရက်လုံး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့
တယ်။ သုလသာ အမျိုးသမီးဟာ မိခင်ဖြစ်သူကို သတိရစိတ်
ကြောင့် သူမကို ပြန်ပို့ဖို့ ရုက္ခဗျူဟာနတ်ကို ပြောတယ်။ ရုက္ခဗျူဟာနတ်က
ပြန်ပို့ပေးဖို့ ကတိခံပြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်အနီး
တရားပွဲမှာ သုလသာကို ပြန်ထားပေးခဲ့တယ်။ တရားပွဲလာ လူ
စရိသတ်အပေါင်းဟာ သုလသာအမျိုးသမီးကို မြင်တော့ ဝိုင်းဝန်း
မေးမြန်းကြတယ်။ သုလသာက သူမရဲ့အဖြစ်ကို အလုံးစုံ
ရှင်းပြခဲ့တယ်။ ဒီအခါ... ဘုရားရှင်က ရုက္ခဗျူဟာနတ်နဲ့ သုလသာ
သတို့သမီးကို ပမာပြုပြီး ဒေသနာတော် ဟောကြားတော်မူခဲ့
တယ်။ တရားပွဲလာ ပရိတ်သတ်အပေါင်းဟာ သစ္စာ လေးပါးကို
စိုင်းခြားသိမြင်ကုန်ပြီး အကျွတ်တရားရကြကုန်တယ်ကွယ်”
ကပ္ပိယကြီးဖိုးသံက ပုံဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။
ဒီအချိန်မှာဘဲ ခြံဝဆီမှာ အရိပ်နှစ်ခုကို ဖျက်ကန့်
မြင်လိုက်ရတယ်။

အခန်း (၁၂)

ကာလသားတစ်ခု ရုတ်တရက် အရိပ်မြင်ပြီး ခေါင်း
နပန်းကြီးမိတာ အမှန်။

သူတို့ ကြောင်ငေးကြည့်တုန်းမှာဘဲ အရိပ်က သူတို့ အနီး
လျှောက်လာပြီး...

“ဖိုးလေးသံတို့က ဒီမှာ စကားကောင်းနေကြပါလား
မချစ်တီးဆုံးတဲ့ သတင်းကြားလို့ ကျုပ်တို့လာတာ”

ဆိုတဲ့ အသံကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟင်... အလုံးတို့ပါလား၊ မင်းကလဲ လူကြည့်တော့
ကနွဲကလျနဲ့ မိန်းမဆိုကျ လက်က ငှက်သွက်ပါလား၊ မချစ်တီး
ကတော့ မင်းတို့နောက် လိုက်ရင်း ကျွဲခတ်လို့ ဆုံးခဲ့ပြီကွယ်”

ဖိုးသံရဲ့ စကားကို အလုံးက မျက်နှာမသာမယာနဲ့...

“မြို့သွားမယ့်လမ်းမှာ ရွာကလူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့
ကြားပြီးပါပြီ... ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်တို့ ပြန်လှည့်လာတာ၊ မမချစ်
သနားစရာဗျာ... သေတာတောင် ကျွဲခတ်ပြီး သေရ ရှာတယ်၊
ကျုပ်တို့ဖြင့် ကြားတုန်းက ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး”

လို့ စိတ်မကောင်းဟန် ပြောတယ်။

မြစ်ကလည်း မျက်ရည်လေးစိပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဒေါ်ကြီးသေဆုံးရတာ မြစ်တို့
ဝယောက မကင်းပါဘူး၊ အမြစ်ဆိုးလိုက်တာ ဒေါ်ကြီးရယ်”

လို့ ငိုသံစွပ်ပြောတယ်။

“ပယောက မကင်းတာတော့ အမှန်ပဲ၊ အပျိုကြီးက မင်းကို
ကျိတ်ပိုးနေတာ အလုံးရ မင်း မိန်းမ ခိုတာလဲ သိရော သူ့ဗျာ
ဝဋ္ဋာပြေလူးတော့တာပဲ၊ အဲ... ခိုးတဲ့မိန်းမက သူ တူမဖြစ်တော့
စိုဆိုးတာပေါ့”

ရွာသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝင်ပြောတဲ့ စကားကို
နီသံက...

“ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ကွယ်၊ မင်းတို့လည်း ခရီးပန်း
ရောပေါ့၊ သွား... သွား... အိပ်ပေါ်မှာ သွားနားချေကြ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

နတ်ကတော် လုံးလုံးနဲ့ မြစ်ဟာ မျက်နှာမသာမယာနဲ့
အိမ်ပေါ်ကို တက်သွားကြတယ်။

ရွာသားတွေရဲ့ သတင်းပေးမှုကြောင့် သူကြီးဘာဝင့်တာ
အိပ်ရာထဲ လူလဲထရင်း အသုဘအိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်

ရွာသားတွေရဲ့ သတင်းပေးမှုကြောင့် သူကြီးဘတင့်ဟာ အိပ်ရာထဲ လူးလဲထရင်း အသုဘအိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာဘဲ တစ်ဖက်ရွာသားတစ်ယောက် အပြေးရောက်လာပြီး...

“ဦးဘတင့်... ဦးဘတင့်၊ ဦးဘတင့်တို့ ရွာက မချစ်တီးရဲ့ အမ နှစ်ချက်တီးချိန်လောက်က ဆုံးသွားတယ်၊ အဲ့ဒါ... ကျုပ်တို့သူကြီးက အကြောင်းကြားခိုင်းလို့ လာပြောတာ”

လို့ ပြောခဲ့တယ်။

သူကြီးဘတင့်လည်း သတင်းဆိုးကို သယ်ဆောင်ပြီး အသုဘအိမ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။

အလုံးနဲ့ မြစ်တို့ကတော့ ထိုအကြောင်းမသိသေးဘဲ အိမ်ပေါ်မှာ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ငိုငဲ့တွေနေကြတယ်။

“အိမ်း... ပြောရမှတော့ စိတ်မကောင်းစရာဘဲ၊ အလုံး... မင်းယောက္ခမ ဆုံးရှာပြီ”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ စကားကြောင့် မြစ်ဟာ မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်သွားပြီး...

“ဟင်... အနမ... အမေ ဆုံးပြီ ဟုတ်လား၊ အမယ် လေးတော်... အဒေါ်လည်းသေ... အမေလည်းဆုံးတဲ့ မြစ်လောက် ကံဆိုးတဲ့သူ ရှိပါ့မလား”

လို့ ရင်ဘတ်ထု အော်ဟစ်ရင်း မေ့မြောသွားရှာတယ်။

အလုံးနဲ့ ရွာသူတစ်ချို့က ငိုရင်း မေ့မြောသွားတဲ့ မြစ်ကို ဝိုင်းပြီး ပြုစုကြကုန်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ မြစ်တို့ဟာ တစ်ဖက်ရွာကို သွားပြီး မိခင်ရဲ့ အသုဘကို လုပ်ရပြန်တယ်။ အသုဘ နှစ်ခုလုံး

ရက်လည်ပြီးချိန်မှာတော့ သူကြီးဘတင့်ဟာ အလုံးနဲ့ မြစ်ကို ခေါ်ပြီး...

“မင်းတို့ လင်မယားဟာ မချစ်တီးရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဇနီးဆက်ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မချစ်တီးရဲ့ ကျန်ရစ်ပစ္စည်းတွေဟာ မင်းတို့နဲ့ဘဲ သက်ဆိုင်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ဟာ မချစ်တီးရဲ့ အိမ်မှာ ပြောင်းရွှေ့နေရမယ်”

လို့ ပြောနေစဉ်မှာဘဲ ရွာသားတစ်အုပ်ကြီး ရောက်လာပြီး...

“သူကြီးဘတင့်... မချစ်တီးဆီမှာ ကျုပ်တို့ ပေါင်ထားတဲ့ အပေါင်ပစ္စည်းတွေကိုစွဲ ရှင်းပေးပါ”

လို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တောင်းဆိုကြတယ်။

သူကြီးဘတင့်က စိတ်မသက်မသာဟန်နဲ့ သက်ပြင်းချရင်း...

“ဒီကိစ္စကို ကျုပ်လည်း စဉ်းစာနေတာ၊ မချစ်တီးသေပြီး ဇစ္စည်းဥစ္စာတွေ ရှာကြိုကြည့်တဲ့အခါ ငွေနှစ်သောင်းကျော်ပဲ တွေ့ရတယ်၊ အပေါင်ခံပစ္စည်းနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ လုံးဝ မတွေ့ရဘူး၊ သူမသေခင် ကျုပ်ကို ပြောတာတော့ ငွေတွေကို ရွာမှာထားတာ စိတ်မချလို့ မြို့က ဘဏ်မှာ အပ်ထားတယ် ဆိုဘဲ ဒါပေမယ့်... ဘဏ်စာအုပ်လည်း ရှာမတွေ့ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ရွာသားတွေဟာ အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက်ဖြစ်သွားပြီး သူတို့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရဖို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကုန်ကြတယ်။

ငလုံးက ပွက်လော့ရှိက်ဆူညံနေတဲ့ ရွာသားတွေကို
ကြည့်ပြီး...

“တော်ကြပါတော့ဗျာ... ခဏလောက် တိတ်ပေးကြ
ပါ။ ကျုပ်တို့ လင်မယားက မချစ်တီးရဲ့ အမွေကို ဆက်ခံရ
သလို... မချစ်တီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကိုလည်း
ဖြေရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို အချိန်ပေးပါ...
မချစ်တီးရဲ့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေပြီး ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို
ရှင်းပေးပါမယ်။ သူ့ကြီးကို သက်သေထားပြီး ကျုပ်ကတိပေးပါ
တယ်။ ခင်ဗျားတို့ စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြန်ကြပါ။ အမှန်တရား
အတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်”

* * *

“ငလုံး...အပေါင်းဝစ္စည်းတွေကို
ရှာတွေ့ပါ့မလား”

အခန်း (၁၃)

ငလုံးနဲ့ မြစိဟာ မချစ်တီးရဲ့ နေအိမ်ကို မြေလှန်ရာကြ
ပေမယ့် ဘာပစ္စည်းမှ မတွေ့ရဘူး။

ခြံထဲရှိ မြေကြီးများ တူးဆွရှာဖွေပြီးချိန်မှာတော့ ငလုံးဟာ
စိတ်ပျက်ပျက် အမူအရာနဲ့...

“ဟူး... ဒုက္ခဘဲ၊ မြေလှန်ရှာတာတောင် ဘာပစ္စည်းမှ
မတွေ့ဘူး။ ရွှေထည်တွေကို အပျိုကြီး ဘယ်မှာများ ဖွက်ထားခဲ့
ပါလိမ့်။ ရွှေထည်တွေ မတွေ့ရလည်း ဘက်စာအုပ်တွေရင်
တော်သေးတယ်။ အခုဟာက... အိုးခွက်အစာတွေပဲ
နီတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို ရွှေပေါင်ထားတဲ့ လူတွေကို ဘယ်လို

လို့ ညည်းညူလိုက်တယ်။

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ မပြီးဘူး။ သူကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ရမယ်။ ကြာပါတယ်ရှင်... သူကြီးဘတင့် အိမ် သွားကြရအောင်”

မြစ်ရဲ့ စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာမသာ မယာနဲ့ သူကြီးအိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့တယ်။ သူကြီးအိမ်ရောက်တော့ ရွာသူမိန်းမ တစ်ချို့ကိုပါ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“လာကြ... လာကြ... မင်းတို့ရဲ့ ရွာဖွေမှုကြီး အောင်မြင်ရဲ့လား”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ ဆီးကြိုမေးတဲ့ စကားကြောင့် အလုံးက ခေါင်းခါရမ်းရင်း...

“မအောင်မြင်ပါဘူး သူကြီးရယ်၊ တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ခြံလုံး အနံ့ရှာပြီးပြီ၊ အဲ့ဒါ... ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ သူကြီးဆီ ထွက်လာတာ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဘတင့်က မျက်မှောင် ကြုံပြီး ငြိမ်သက်သွားတယ်။

ရွာသူမိန်းမတစ်ချို့ကလည်း သူကြီးနဲ့ အလုံးတို့ စကား ကို နားစွင့်နေကြတယ်။

“အင်း... ချစ်တီးမ... ချစ်တီးမ သေတာတောင် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးပါလား။ ဥစ္စာဇွန့်ကလည်း ဇွန့်တာလွန်ရော။ ဒင်းရဲ့ ရွှေတွေကို သူခိုးစားပြ ရန်ကြောက်ပြီး ဘယ်နေရာအထိ သွား ဖွက်သလဲ မသိဘူး။ မင်းတို့ လင်မယားက သူ့ရဲ့ အမွေဆက်ခံ သူတွေဆိုတော့ သူ့ကိစ္စကို ဖြေရှင်းပေးရမှာ တာဝန်ရှိနေတယ်။

လူတွေကလည်း မချစ်တီးဆီပေါင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူဖို့ ငါ့ကို နားပူနေကြပြီ ဒီလိုလုပ်ပါလား လေးရ... ”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ စကားကြောင့် လေးက လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး...

“ပြောပါ သူကြီး... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

သူကြီးဘတင့် စကားပြောဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ရွာသူ တစ်ယောက်က

“တကယ်တော့ ဒီကိစ္စက လွယ်လွယ်လေးပါ။ နတ်ကတော် ဒေါ်မဲလုံး ကူညီရင် အားလုံးပြီးတယ်”

လို့ ဝင်ပြောတယ်။

“ဟ... ဘာဆိုင်လို့တုန်း၊ ချစ်တီးမရဲ့ အတွင်းပစ္စည်း တွေ ရှာမရတာ၊ မဲလုံးနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ မကျေမနပ် ပြောတဲ့ စကားကို ရွာသူက...

“ဆိုင်တာပေါ့ သူကြီးရဲ့... မချစ်တီးက ဥစ္စာဇွန့်ကြီးရှင်၊ သူသေပေမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို စွဲလန်းပြီး ကျွတ်လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နတ်ကတော် ဒေါ်မဲလုံးက အကြားအမြင်ပေါက်နေ တယ်လို့ တစ်ချို့က ပြောနေကြတာ။ မချစ်တီးရဲ့ ဝိညာဉ်တို့ မင်ခိုင်းပြီး ရွှေတွေ ဖွက်ထားတဲ့ နေရာကို မေးကြည့်။ ဒါဆို ဘာမှ စိတ်ရှုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး”

လို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်တယ်

ရွာသူရဲ့ စကားကို သူကြီးဘတင့်က မှုတ်ဆိတ်နေ

ပေမယ့် ငလုံးက ဝမ်းသာအားရ အမူအရာနဲ့...

“ဟုတ်သားပဲ... နတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို အကူအညီ
တောင်းရတဲ့ဟာ။ အစ်မကြီး သတိပေးမှဘဲ သတိရတယ်။
ကျုပ်လည်း စိတ်တွေ ပူထူပြီး ဒါကို မေ့နေတာဗျ။ ဟုတ်တယ်
... နတ်မေးပြီး ဖြေရှင်းရမယ်။ မြစ်... ငါတို့ ဒေါ်မလုံးအိမ်
သွားရအောင်”

လို့ မိန်းမဖြစ်သူကို လက်ကုပ်ပြောလိုက်တယ်။

မြစ်က ယောက်ျားရဲ့ ဆန္ဒကို သဘောတူကြောင်း ခေါင်း
ညိတ်ပြတယ်။

ဒါကြောင့်... နှစ်ယောက်သား သူကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး
ရွာသူမိန်းမရဲ့ ဒေါ်မလုံး အိမ်ဘက်လိုက်သွား တယ်။
သူကြီးဘတင့်က သက်ပြင်းအသာချရင်း...

“အင်း... တလွဲဆံပင်ကောင်းနေကြပြီ။ အေးပေါ့
လေ... ငလုံးဆိုတာက နတ်ကတော်လောကမှာ ကျင်လည်
ခဲ့တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒုက္ခတွေ့လို့ နတ်ကတာ မဆန်းပါဘူး။
နတ်စွမ်း... မစွမ်း စောင့်ကြည့်ရုံပေါ့”

‘နတ်ထတော် ဒေါ်မလုံးက
ဘာပြောမလဲ’

* * *

အခန်း (၁၄)

ပိဏ္ဍိတ

နတ်ကတော်ဒေါ်မဲလုံးရဲ့ အိမ်ရောက်တော့ အကျိုး
အကြောင်းပြောပြပြီး ပင့်ဖိတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ်။

ဒေါ်မဲလုံးက နတ်နန်းထဲ နဲ့သာတိုင်... ဆီမီး
ပူဇော်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး အာရုံခံတယ်။

လုံးနဲ့ မြစီဟာ ဒေါ်မဲလုံးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ တောင့်
ကြည့်နေကြတယ်။

ဒေါ်မဲလုံးတစ်ယောက် မျက်လုံးမှိတ်ရင်းက တစ်ကိုယ်

လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီ။

ဒါပေမယ့် ဘာအသံမှ ထွက်မလာဘူး။

သူမဟာ အတန်ကြာအောင် အာရုံပြုပြီးတဲ့အခါ လော
ချွေးဒီးဒီးကျရင်း ခေါင်းခါရမ်းလိုက်တယ်။ သူမ မျက်နှာမှာ အလို
မကျရိပ်တွေ ပေါ်လာပြီး...

“သိပ်ထူးဆန်းတယ်... မချစ်တီးရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဘယ်
လိုမှ အာရုံပြုလို့မရဘူး။ ဒါဟာ... ငါရဲ့ သက်တမ်းတစ်
လျှောက် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဘဲ၊ လုံးလုံးကို အားနာ
ပေမယ့် ဒေါ်မလုံး ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ပြန်ကြပါကွယ်”

လို့ ပြောတဲ့အခါ ငလုံးတို့က တစုံတသြဖြစ်သွားရတယ်။
ငလုံးတို့ လင်မယားဟာ စိတ်လက်မသာမယာနဲ့
ဒေါ်မလုံးရဲ့ နတ်နန်းက လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းမှာ ရွာသူ
မိန်းမက...

“မဟုတ်မှလွဲရော... မချစ်တီးရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ နင်တို့
ကို သိပ်နာကြည်းလို့ အတွေ့မခံတာဘဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မချစ်တီးက
နင့်ကို ကြိုက်ပြီး ကြိုက်နေတာဟာ၊ သူသေတဲ့ နေ့ကဆို... နင်တို့
ခိုးရာလိုက်တဲ့ သတင်းလဲသိရော၊ အရူးတစ်ယောက်လိုဖြစ်ပြီး
နင်တို့နောက် ပြေးလိုက်သွားတာ၊ ဒါကြောင့်လဲ တောစပ် မှာ
ကျွဲခပ်ခံရတာ၊ သူက အနီရောင် သိပ်ကြိုက်တာလေ၊ အနီရောင်
အထက်အောက်ဝတ်ထားတော့ ကျွဲက စိတ်ရိုင်းဝင်ပြီး အမဲဖျတ်
တော့တာပေါ့။ အခု... နင်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

လို့ မေးတဲ့အခါ မြစီက သက်မောချရင်း...

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ အစ်မရယ်၊ အပေါင်ရွှေထည်တွေ

တိစ္စကို သူကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဖြေရှင်းပေးရမှာပေါ့။ အပေါင်ထား
တဲ့ လူတွေက ခုတောင် မြို့တက်ပြီး ဂါတ်တိုင်မယ်၊ တရား
စွဲမယ်တကဲလဲ လုပ်နေကြတာ၊ သူကြီးဘတင့်က ကြားကနေ
တားထားပေလို့၊ ဒေါ်ကြီးချစ်တီးကလည်း ရွှေထည်တွေကို
ဘယ်နေရာများ ဖွတ်ခဲ့လဲမသိဘူး၊ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲရှင်”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲဝင်ခဲ့
ကြတယ်။

ငလုံးနဲ့ မြစီဟာ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ
ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ငလုံးရဲ့ မျက်လုံးက
ဘုရားစင်မှာ တင်ထားတဲ့ အဆောင်ပုလင်းလေးဆီ ရောက်သွား
တယ်။ ဒါကြောင့် အဆောင်ပုလင်းလေးကို သွားယူပြီး...

“ဒီအဆောင်ဟာ မချစ်တီးအတွက် ငါ့ကိုယ်တိုင် ပီယ
အင်း ရေးဆွဲပေးခဲ့ရတာ၊ တကယ်တော့ မချစ်တီးဟာ ငါစီရင်တဲ့
အင်းနဲ့ ငါ့ကို ပြန်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာဘဲ၊ ဒီပီယအင်းကို အကြောင်း
ပြုပြီး တို့နှစ်ယောက် အကြောင်းပါခဲ့တာ၊ ဒီအင်းဟာ တို့
နှစ်ယောက်အတွက် အမှတ်တယဖြစ်ခဲ့သလို၊ သွားလေသူ
ချစ်တီးအတွက် ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တဲ့ အဆောင်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ပီယအင်းကို တို့တွေ၊ အမှတ်တရ သိမ်းထား
ရမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မြစီက အင်းထည့်ထားတဲ့ ပုလင်းလေးကို ခုတ်
ဖြည့်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် ကိုလုံးရယ်... အင်းစီရင်တုန်းက ကျွန်

ဖြင့်... တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတဲ့ အတွေ့ထူးကို ခံစားရပြီး ရှက်လိုက်တာလဲ မပြောပါနဲ့တော့၊ ခုတောခင် ပြန်တွေးရင်တောင် ကြက်သီးထမိန့်ရဲ့ရှင်၊ ရှင်အင်းစီရင်နေတုန်းမှာပဲ... ရှင်မျက်နှာ လေးကို တစ်ခဲမကြည့်ပြီး... သိပ်ချစ်သွားမိတာ... ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖူးစာက၊ ပီယအင်းက စခဲ့တာလို့ ပြောရ မလိုတောင်ဖြစ်နေပြီ”

လို့ ပြောပြီး ငလုံးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်လိုက်တယ်။ ငလုံးက မြစ်ရဲ့ ပုခုံးလေးကို ယုယစွာ ဖက်ထားရင်း...

“တို့နှစ်ယောက်လုံး သိပ်ပင်ပန်းနေကြပြီ၊ အနားယူကြရ အောင် မြစ်ရယ်... နော်”

လို့ ပြောပြီး အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ အိပ်ခန်းထဲရောက်ပြီး ခဏကြာတော့ အခန်း ပြင်မှ... “ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်” ဆိုတဲ့ အသံကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရတယ်။

အသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းထောင်သွား တယ်။

ငလုံးက အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းလျက်... ပုဆိုးပြင် ဝတ်ရင်း အိပ်ခန်းပြင် ထွက်ကြည့်တယ်။

ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်

ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်

အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်ကြည့်ပေမယ့် ဘာအမှီ အရောင်မှ မတွေ့ရဘူး။

အချိန်က ရုပ်ဆိုးလှချိန် တစ်ဖြစ်လည်း... နေဝင်ရီ

ထယောအချိန်...

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှိန်ပျံ့အလင်းရောင်သာ ကြီး နှီးနေတယ်။

“တောက်... အသံကြားပြီး ရှာမတွေ့ဘူး၊ ခွေးတွေ ဘာတွေများ အိမ်ပေါ်တက်နေသလား”

အတွေးနဲ့အတူ ငလုံးဟာ အိမ်အောက်ကို ဆင်းရှာတယ်။ သူတို့အိမ်ဟာ ရွာရဲ့ အစွန်ဖျားပိုင်းကျနေတာမို့ ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။

အောက်ထပ်ရော ခြံတွင်းမှာပါ အားရအောင်ရှာပြီး တော့ ငလုံး အပေါ်ထပ် ပြန်တက်ခဲ့တယ်။

ရှပ်တိုက်သံကြီးလည်း လုံးဝ မကြားတော့ဘူး။

“အား... အမယ်လေး”

ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံကြောင့် ငလုံးတစ်ယောက် နှိုးခိုက်စိတ်ဝင်ပြီး အိမ်ခန်းထဲပြေးဝင်ခဲ့တယ်။

“မြ... မြစ်... ဘာဖြစ်တာလဲ”

မြစ်ဟာ ကုတင်ပေါ်မှာ ခေါင်းမြီးခြုံရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေရှာတယ်။

မြစ်က အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်တဲ့ ပုံစံနဲ့...

“ဒေါ်... ဒေါ်ကြီးကို တွေ့လိုက်တယ်”

“ဘာ... သေ... သေချာရဲ့လား မြစ်ရယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ်၊ ရှင်အောက်ထပ်ဆင်းသွားတာ သိလို့၊ ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်မိတာ၊ ခြံ... ခြံထဲက နေကျည်းပင်အောက်မှာ... ဒေါ်ကြီး... ရပ်နေတယ်၊ တျစ်

ကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေတာတော့”

မြစိရဲ့ အသေအချာပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့်
ငလုံးဟာ ကြက်သီးဖျန်းကနဲ ထသွားမိတယ်။

ကြောက်စိတ်ထက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွား
ပြီး...

“ဟုတ်ပြီ မြစိ... ငါ အကြံရပြီ၊ မချစ်တီးက ရွှေတွေကို
မန်ကျီးပင်အောက် မြှုပ်ထားပုံရတယ်”

လို့ ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်တယ်။

မြစိက ကြောက်စိတ်မပြေသေးဘဲ...

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကိုလုံးရယ်၊ သူ... သူက ကျုပ်ကို
ဝါးစားမတတ် စိုက်ကြည့်နေတာတော့... ကြောက်စရာကြီး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ငလုံးက...

“ဟာ... တို့ရှာတာက မြေကြီးဘဲ တူးဆွတာ၊ မန်ကျီး
ပင်ရဲ့ အောက်ခြေပတ်လည်ကို မတူးမိဘူး၊ ကြာပါတယ်
ကွာ... အခုဘဲ သွားတူးကြည့်မယ်”

လို့ ပြောပြီး ထဖို့ပြင်တယ်။

မြစိက ယောက်ျားရဲ့လက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း...

“မလုပ်နဲ့ ကိုလုံးရယ်... ဒေါ်ကြီးကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့
သိပ်နာကြည်းနေသလိုပဲ၊ တော်ကြာ... ကျုပ်တို့ကို လိပ်ပြာ
တွေ ဘာတွေနှုတ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အန္တရာယ်ကြီးလွန်း
ပါတယ်ရှင်”

လို့ တားမြစ်လိုက်တယ်။

ငလုံးက သက်ပြင်းချရင်း...

“တွေးကြောက်ရင်တော့ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး
မြစိ၊ မချစ်တီး ဖွက်ထားခဲ့တဲ့ ရွှေတွေ မတွေ့ရရင် တို့နှစ်ယောက်
ဘဝပျက်ပြီဟာ၊ အဲ... ဒါပေမယ့် နင် သိပ်ကြောက်နေရင် ငါ
တစ်ခု စဉ်းစားမိတာရှိတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်... ဘယ်လိုများ စဉ်းစားမိတာလဲရှင်”

မြစိရဲ့ အမေးကို ငလုံးက သူမရဲ့ နား၊ နားကပ်ပြီး
တီးတီးပြောလိုက်တယ်။

မြစိဟာ အံ့အားသင့်ပြီး မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်သွား
တာတယ်။

* * *

‘‘ငလုံး... ဘာလုပ်မှာလဲ’’

အခန်း (၁၅)

သို့သော်လည်းကောင်း...

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ငလုံးဟာ တစ်ဖက်ရွာတို ထွက်သွားတယ်။

ညနေစောင်းချိန်လောက်မှ လူကြီးတစ်ဦးနဲ့အတူ ပြန် ရောက်လာတယ်။

လူကြီးက မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး တကားကားနဲ့...

အနီရောင်ကျာစိ အကျီပါးနဲ့ ကချင်ပုဆိုးကွက်ကျွဲကြီး တို ခပ်တိုတို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။

လူကြီးရဲ့ ညာဘက်လက်မှာ ဖျင်လွယ်အိပ်ကြီးတစ်လုံး တိုင်ထားပြီး ပါးစပ်ကတော့ ကွမ်းကိုအဆက်မပြတ် ဝါးနေတယ်။

“မြစီရေ... ဒါက သိုက်ဆရာကြီးဦးဖြူသီးတဲ့ တစ်ဖက်ရွာကနေ ပင့်လာတာ၊ တို့ရဲ့ ကိစ္စကို ဆရာကြီး ပြေရှင်းပေးလိမ့်မယ်”

ငလုံးက မြစီကို လူကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး အိမ်ဦးခန်း ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။

ဦးဖြူသီးက ဘုရားစင်ရှေ့ခင်းထားတဲ့ ကော်ဇော်ပေါ် ထိုင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုတယ်။

ပြီးမှ အလွန်အိမ်ကြီးတဲ့ ဟန်ပန်နဲ့ ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း...

“အိမ်း... ပြောရမှာတော့ အားနာသကွယ်”

လို့ အစချီလိုက်တဲ့အခါ ငလုံးနဲ့ မြစီတို့ဟာ လက်အုပ် ခိုလျက် စိုးရိမ်ဟန်နဲ့...

“မိန့်စရာရှိတာ မိန့်ပါ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးပြောမှ သိရ ဟာပါ... အားမနာပါနဲ့”

လို့ ငလုံးက ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်တယ်။

ဦးဖြူသီးက ကြေးထွေးခံကြီးထဲ တံထွေးကို ပျစ်ခနဲ ထွေးလိုက်ရင်း...

“မောင်ရင်တို့ အိမ်ကြီးဟာ အင်မတန်မှ စိတ်နှလုံးကို လေးလံထိုင်မှိုင်းစေသကွယ်၊ ဒါဟာ... ပရလောကသား တွေ ခိုအောင်းလို့ဖြစ်ရတာဘဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ အာရုံမှာ မကောင်းသလို့ဝါး အရိပ်တွေ မြင်နေရတယ်၊ ဒါကြောင့်... ဦးဆုံး အိမ်ကို သန့် သွားအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

လို့ ပြောတယ်။

ဦးဖြူသီးရဲ့ စကားကြောင့် မြစ်ဟာ ဆတ်ကနဲ တုန်သွားရသလို... ငလုံးကလည်း ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး... ဆရာကြီး ကောင်းသလို စီစဉ်ပါ။ ကျုပ်တို့အတွက်က ပျောက်နေတဲ့ရွှေတွေ ပြန်ရဖို့ အဓိကပါ”

ငလုံးရဲ့ စကားကြောင့် ဆရာဖြူသီးဟာ သဘောကျဟန်နဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။

ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်းဘီဒိုကြီးတွေ ကနုတ်လက်ရာပါတဲ့ သေတ္တာကြီးတွေကို မျက်လုံးဝေကြည့် ရင်း...

“မောင်ရင်တို့အိမ်မှာ ရှေးလက်ရာပစ္စည်းတွေ အတော်များပါလား၊ မောင်ရင့် အပိုင်လားကွယ့်”

လို့ မေးတယ်။

“အရင်ကတော့ မပိုင်ပါဘူး ဆရာကြီး အခုတော့ ကျုပ်တို့ လင်မယား ပိုင်တယ်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ သွားလေသူ၊ ကျုပ်တို့ အဒေါ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေပါ”

ငလုံးတို့စကားပြောနေစဉ်မှာဘဲ မြစ်က ဆရာကြီးအတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးတယ်။

သိုက်ဆရာကြီး ဦးဖြူသီးဟာ အကျအန ပြင်ပေးထားတဲ့ ထမင်းပွဲကို မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်တော့တယ်။

မိုးစုန်းစုန်းချုပ်တဲ့အခါ ကွမ်တစ်ယာကို ဝါးရင်း...

“ရှစ်နာရီထိုးရင် ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းစတော့မယ်၊ ကဲ... လုံမလေးမြစ်... ဦးကြီး ပြင်ခိုင်းထားတဲ့ ငှက်ပျောပွဲကို မန်ကျီးပင်ရှေ့ချလာပါ”

လို့ ခိုင်းစေတယ်။

မြစ်တို့ လင်မယားဟာ ဦးဖြူသီးခိုင်းတဲ့အတိုင်း မန်ကျီးပင်ရှေ့ ဖျာကြမ်းခင်းပြီး ပွဲပြင်ပေးကြတယ်။

ဦးဖြူသီးက ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးလွယ်ပြီး မန်ကျီးပင်ရှိရာ လျှောက်သွားတယ်။

ဖျင်အိတ်ကြီးထဲက ဖယောင်းတိုင်ရှည်ကြီးနဲ့... အင်းချပ်တွေထုတ်ပြီး အစီအရင်ကို စတင်တော့တယ်။ ဦးဖြူသီးဟာ မန်ကျီးပင်ကို မျက်တောင်မခပ်တမ်းကြည့်ရင်း နှုတ်ကတတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုတယ်။ နာရီဝက်လောက် ရွတ်ဆိုပြီးချိန်မှာတော့...

“အူး... အူး... အူး”

အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ခွေးအူသံနဲ့အတူ

“ရှုပ်... ရှုပ်... ဂျှတ်”

ဆိုတဲ့ အသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ခွေးအူသံဆိုးကြီးနဲ့ ဘယ်က ထွက်လာမှန်း မသိတဲ့ ခြောက်ခြားဖွယ် အသံတွေကြောင့် ငလုံးတို့ တစ်ယောက်ထက်တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတယ်။

ဒီအချိန်မှာ သိုက်ဆရာကြီး ဦးဖြူသီးက သူတို့ဘက်ဆက်ခနဲ လှည့်ပြီး...

“တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်အာနံ့မှာ ဘာမှ

ကဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေကို လည်း
ကျုပ် တောင်းပန်ပြီးပြီ၊ ဒီတော့... သေချာအောင်လို့ မောင်ရင်
တူးဆွကြည့်စမ်း”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဝလုံးလည်း ဦးဖြူသီးပြောတဲ့အတိုင်း မန်ကျီးပင်ရဲ့
ခြေရင်းကို ခတ်တူးဆွတယ်။

ခွေးဒီးဒီးကျမတတ် တူးဆွပြီးချိန်မှာတော့ ငလုံးဟာ
အကြီးအကျယ် မျက်နှာယှက်သွားပြီး...

“မန်ကျီးပင်ရဲ့ ပတ်ပတ်လည် အကုန်တူးပြီးပြီ၊ ဘာရွှေမှ
မတွေ့ပါလား၊ မောတာပဲ အဖတ်တင်တယ်... ဟူး”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ဦးဖြူသီးက သူ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းရင်း...

“အလွယ် စိတ်မပျက်နဲ့ မောင်လုံးရဲ့၊ ကျုပ် အချိန်ယူပြီး
ရွှေတွေရှိမဲ့နေရာကို အာရုံခံပေးပါ့မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အိမ်
သန့်ဖို့အတွက် အရင်ဆုံး လုပ်ကြတာပေါ့”

လို့ ပြောလိုက်တော့တယ်။

BURMESE
CLASSIC

‘ဦးဖြူသီးက ဘာလုပ်ဦးမလဲ’

* * *

အခန်း (၁၆)

အိပ်စက်... ဖေ

“မောင်လုံးရေ... ကျုပ်က တပည့်တွေကို ခဏဆိုပြီး ပြောထွက်လာတာ၊ ဒီမှာက နှစ်ရက်တန်သည် သုံးရက်တန် သည် နေရဦးမှာဆိုတော့ ကျုပ်ရွာပြန်ပြီး တပည့်တွေကို ပြောမှ ဖြစ်ပေမယ်၊ ကျုပ်... ရွာခဏ ပြန်ဦးမယ်ကွယ့်”

မိုးလင်းလင်းချင်း ပြောလိုက်တဲ့ ဦးဖြူသီးရဲ့ စကားကြောင့် လုံးက...

“ဒါများ ဆရာကြီးရယ်... ဆရာကြီးပြန်ရင် ခရီးပန်း နေပါမယ်၊ ကျုပ် လူလွတ်ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

လို့ ပြောတဲ့အခါ ဆရာဖြူသီးက ခေါင်းခါရမ်းလိုက် ခင်း...

“လိုအပ်တာလေးတွေပါ ပြန်ယူချင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့်
ဝါ... ခြော်... ဒါနဲ့...”

ကျုပ်မသွားခင် မောင်ရင်တို့ဆီမှာရှိတဲ့ ငွေတွေကို သိဒ္ဓိ
တင်ပေးခဲ့မယ်ကွယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ငလုံးလည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ပြီး မချစ်တီးထားရစ်တဲ့
ငွေငါးထောင်ကို သွားယူတယ်။ ဦးဖြူသီးက ငွေထုပ်ကို လက်က
ကိုင်ပြီး မျက်လုံးမှိတ် ရွတ်ဆိုတယ်။

ပြီးမှ... ဘုရားစင်ပေါ် တင်ထားပြီး...

“ငွေတွေကို သိဒ္ဓိတင်ပြီး ဘုရားမှာ အပ်လိုက်ပြီ၊
နောက်နေ့ အာရုဏ်တက်ချိန်ရောက်မှ ပြန်စွန့်ယူပြီး လိုရာ
သုံးရမယ်ကွယ်၊ သိဒ္ဓိဝင် ပိုက်ဆံဟာ ဘယ်တော့မှ လျော့တယ်
လို့ မရှိဘူး၊ ကိုယ်သုံးလိုက်ရင်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်
ငွေပြန်ဝင်ပြီး ပြည့်သွားတာဘဲ၊ ကဲ... ကဲ... ရွာပြန်ဦးမယ်
အချိန်လင့်ရင် အပြန် မှောင်လိမ့်မကွယ်”

လို့ ပြောရင်း ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးကို ကောက်လွယ်လိုက်
တယ်။

ငလုံးနဲ့ မြစ်ဟာ ဦးဖြူသီးကို ဦးချကန်တော့ရင်း စိတ်ထဲ
မှာတော့ သိဒ္ဓိဝင်ငွေတွေအတွက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေကြ
တယ်။

ဦးဖြူသီးထွက်သွားတဲ့အခါ မြစ်က...

“ဆရာကြီးက မျက်နှာရုပ်တသာဆိုးတာ၊ စိတ်ထားသိမ်
ကောင်းတယ်နော်... ကျုပ်တို့ ကံထူးလို့သာ ဆရာကောင်းခဲ့

ဆုံရတာ၊ ငွေတွေကို သိဒ္ဓိတင်ပေးတော့ ရွှေတွေ ပြန်မရရင်
တောင် ပူစရာမလိုတော့ဘူးရှင်”

“ဟုတ်တယ်... မြစ်ရဲ့၊ ငါအကျိုးအကြောင်းပြောပြီး
ပင့်တုန်းကဆို၊ မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်က အတိတ်က ပဋ္ဌာန်းဆက်
ရှိလို့ တွေ့ဆုံတာ ဒါကြောင့်... ခြေကြွေတို့ ဉာဏ်ပူဇော်ခ တို့
တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး၊ စေတနာနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေးမယ်လို့
ပြောခဲ့တာဟာ၊ အင်း... ဒီလို ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဦးဖြူသီးလို
ဆရာမျိုးက သိပ်ရှားသွားပြီ၊ တကယ့်ကို ဂုဏ်သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့
ဆရာတစ်ဆူပါဘဲ”

လို့ ထောက်ခံစကားဆိုတယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ ဦးဖြူသီး သိဒ္ဓိတင်ပေးခဲ့တဲ့
ဘုရားစင်ပေါ်က ငွေတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ ရှုကုန်ကြ တယ်။
ညနေစောင်းချိန်မှာတော့ ဦးဖြူသီးဟာ ဖျင်လွယ်အိတ်
ကြီးလွယ်ပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ငလုံးက ရေချိုးနေသလို မြစ်က မီးဖိုဆောင်မှာ
ချက်ပြုတ်နေတယ်။

ဦးဖြူသီးဟာ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အတွက်
မီးဖိုဆောင်ဘက် ရွှေ့ကန်ခဲ့တယ်။

ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ မြစ်ကို မြင်တဲ့အခါ

“ဘာတွေများ ဒီလောက် ချက်ပြုတ်နေတာတုန်း လုံးမ
လေးရဲ့”

လို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

ဦးဖြူသီးရဲ့ အသံကြားရတာကြောင့် မြစ်ဟာ ဟာထာ

သလဲဖြစ်သွားပြီး...

“ဟင်... ဆရာကြီးတောင် ပြန်ရောက်ပါကော၊ အိမ်ဦးခန်းကို ကြွပါရှင်၊

မီးဖိုဆောင်က ဆရာကြီးအတွက် မအပ်စပ်ပါဘူး၊ မြစ်... ကြက်ကာလသားချက်လေး ချက်နေတာပါ”

လို့ ပြောနေစဉ်ဘဲ... “မြစ်ရေ... ငါ့ကို ရေဆွဲပေးပါဦးဟ... ရေချိုးလို့

မပြီးသေးဘူး... ရေကုန်သွားပြီ” လို့ လှမ်းအော်တဲ့ ငလုံးရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အသံကြောင့် မြစ်ဟာ ရေပုံးဆွဲပြီး ရေတွင်းဘက် ပြေးခဲ့ရပြန်တယ်။

ဦးဖြူသီးတစ်ယောက်... မိဖိုးဆောင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးတဲ့အခါ ဦးဖြူသီးက... “လုံ့မလေး မြစ် ချက်တဲ့ ဟင်းက အနံ့လေးမွှေးနေတာ

ဘဲ၊ အင်း... ကျုပ်ဖြင့် မြင်သာမြင်... မကြင်ရတဲ့ ဘဝရောက်နေပြီ၊ ကျုပ်က အိမ်သန့် အစီအရင် လုပ်ခါနီးဆို

အသားလွတ် စားတတ်တယ်ကွဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ထမင်းရေစမ်းနဲ့ ငှက်ပျောသီးဘဲ ပေးပါ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မြစ်က... “အို... ဆရာကြီး အသားလွတ်စားမှန်း မသိလို့ ပါရှင်

တောင်းပန်ပါတယ်နော် မြစ်ကို ငွေမယူပါနဲ့” လို့ ရေရွတ်ရင်း ထမင်းရေစမ်းနဲ့ ငှက်ပျောသီးစီစဉ်ပေး

တယ်။

“သိပ်ခက်တဲ့ မိန်းမဘဲ... ထမင်းဟင်းချက်မယ် ဆိုလဲ ကြိုမေးမှပေါ့၊ ခုတော့... ဆရာကြီးကို သိပ်အားနာဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ သွား... သွား... ကြက်သားပန်းကန် ပြန်ယူသွား၊ ချက်ထားတာက အများကြီးဘဲ၊ တို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကုန်အောင် ဘယ်လိုစားမလဲ၊ ဘယ်တော့မှ မမေးမြန်းဘူး”

ငလုံးက မြစ်ကို မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်တယ်။ ဦးဖြူသီးကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ထမင်း

ရေစမ်းကို အိန္ဒြေကြီးစွာ စားသောက်နေတယ်။ ဦးဖြူသီးဟာစားသောက်ပြီးတဲ့အခါ စိတ်ပုတီးကြီး ကို

တဖျောင်းဖျောင်းအသံမြည်အောင် စိတ်တော့တယ်။ ငလုံးတို့ လင်မယားက ထမင်းဝိုင်းပြင်ပြီး မြန်ယုက်စွာ

စားသောက်ကြတယ်။ “အားပါးပါး... ငါ့မိန်းမချက်တဲ့ ကာလသား

ချက်က... ဒီနေ့ သိပ်ကောင်းပါလား၊ ထမင်း ထပ်ဖေးမပါဦးကွ” မြစ်က မျက်စောင့်ထိုးရင်း...

“ဟွန်း... ခုနကဖြင့် မပြောမဆိုဘဲ ချက်လို့ ရှင်ဘဲ စာန်မဲနေတာ မဟုတ်လား၊

စား... စား ဟင်းတစ်အိုးလုံး ရှင်ပဲ ကုန်အောင်စား” လို့ ပြောပြီး အိုးလိုက်ချပေးလိုက်တယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းစားသောက်ပြီးခိုက်ထိ ဦးဖြူသီးဟာ ပုတီးစိတ်လို့ ကောင်းနေတုန်း၊ ဒါကြောင့် အိမ်တံခါး

တွေကို ပိတ်ပြီး နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

‘မြစ်တို့ အမြစ်ကြွယ်’

အခန်း (၁၇)

စဉ်းစိမ်ဖြူပြီ...

“ကိုလုံး... ကိုလုံး... ထစမ်းပါ... ထစမ်းပါရှင်”

မြစိရဲ့ အသည်းအသန် လှုပ်နှိုးမှုကြောင့် အအိပ်မက်တဲ့
ငလုံးဟာ စိတ်တိုသွားပြီး...

“အာ... ဒီမိန်းမ၊ စောစောစီးစီး နှိုးနေတယ်၊ ဒီမှာ
အိပ်လို့ ကောင်းနေတဲ့ဟာ၊ သွားစမ်းကွာ”

လို့ ငလုံးပထွေး ရေရွတ်ရင်း ဆက်အိပ်တယ်။

မြစိက ငလုံးရဲ့ ပုခုံးကို စောင့်ဆွဲထူရင်း...

“မျက်လုံးဖွင့်စမ်းပါရှင်... အိမ်မှာ ပြဿနာတက်နေ

ပြီတော့”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ ငလုံးက အိပ်ချင်မူတူး လေသံနဲ့...

“ဘယ်အိမ်မှာ ဘာပြဿနာတက်လို့လဲကွ”

လို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

မြစိက ငလုံးရဲ့ မျက်လုံးကို အတင်းဆွဲဖွင့်ရင်း...

“ဘယ်အိမ်မှာ တက်ရမှာလဲ... ရှင့်အိမ်မှာ တက်နေ
တာ၊ ဒီလောက် အအိပ်မက်တာ... ကဲ... ဟယ်”

လို့ ပြောပြီး အနီးမှာရှိတဲ့ ရေတကောင်းကို ငလုံး
ခေါင်းပေါ် လောင်းချလိုက်တယ်။

“ဟာ... ဟာ... ဒီမိန်းမ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကို
ရေလောင်းချတယ်... မင်း ရူးသွားပြီးလားဟ”

မကျေမနပ်ရေရွတ်သံနဲ့ ငလုံး မျက်လုံးဖွင့်လာတယ်။

“ဆရာကြီး မရှိတော့ဘူး... ကျုပ်တို့အိမ်က အဝတ်
ဗီဒိုကြီးတွေ၊ ကျန်းသေတ္တာကြီးတွေလည်း မရှိတော့ဘူးရှင့်...
ရှင် သိရဲလား”

မြစိရဲ့ စကားကြောင့် ငလုံးဟာ အကြီးအကျယ် ထိတ်
လန့်သွားပြီး...

“ဘာ... ဆရာကြီးရော အိမ်က ပစ္စည်းတွေပါ မရှိ
တော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာ... ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

လို့ မျက်လုံးပြူး ရေရွတ်လိုက်တယ်။

မြစိက ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့...

“ကျုပ် အိပ်ရာနိုးတော့ နေတောင်ထွက်နေပြီ၊ ဒါကြောင့်
ကမန်းကတန်း မီးဖိုဆောင်ပြေးပြီး ထမင်းတိုင်းတည်တယ်။

ဘုရားသောက်တော်ရေကပ်ဖို့ အိပ်ပေါ်ပြန်တက်တော့မှ...
ဝီဒိုကြီးတွေပါ မတွေ့ရဘူး၊ ဒါထက်ဆိုးတာက သိဒ္ဓိတင်ထားတဲ့
ဘုရားစင်ပေါ်က ငွေတွေပါ မရှိတော့ဘူး၊ အဲ... ဆရာကြီး
အိပ်တဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာတော့ ဟောဒီ စာရွက်ခေါက်လေးပဲ
တွေ့ရတော့တယ်၊ ကျုပ်က စာမတတ်တော့ ဘာမှ နားမလည်
ဘူး၊ ရော့... ရှင်ဘဲ ဖတ်ကြည့်”

လို့ တုန်ယင်တဲ့အသံနဲ့ ပြောရင်း စာရွက်ခေါက်တစ်ခု
လှမ်းပေးတယ်။

ငလုံးဟာ စာရွက်ကို ကမန်းကတန်းယူပြီး ဖတ်ကြည့်တဲ့
အခါ...

“ငလုံးနဲ့ မြစ်...”

ကျုပ်ဟာ မောင်ရင်တို့ ထင်သလို သိုက်ဆရာတစ်
ယောက် မဟုတ်ဘူး။ သိုက်ဆရာ အယောင်ဆောင်ပြီး ရွာစဉ်
လှည့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ ရှာဖွေနေတဲ့ အနီးတိတ် မုဆိုး
တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ မောင်ရင်တို့အိမ် စရောက်တော့
အလွန်ရှေးကျတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။
ဒါကြောင့် တစ်ဖက်ရွာကို ပြန်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ တပည့်တွေကို အချက်
ပေးခဲ့တယ်။ မောင်ရင်တို့ အိမ် ကျုပ် ပြန်ရောက်တော့ မြစ်ဟာ
မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ဟင်းချက်နေတာတွေ့ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ
မောင်ရင်က ရေခပ်ခိုင်းတဲ့အတွက် မြစ် ရေတွင်းဘက် ထွက်
သွားတယ်။ ကျုပ်ဟာ အသင့်ယူလာတဲ့ ဆေးခြောက်ကို ထုတ်ပြီး
မောင်ရင်တို့ စားမယ့်ဟင်းထဲ ခပ်ခိုတယ်။ ပြီးတော့... ကျုပ်ဟာ
ထမင်းရေစမ်းနဲ့ ငှက်ပျောသီးကိုသာ စားခဲ့ပြီး မောင်ရင်တို့

တတော့ ကာလသားချက်နဲ့ အားပါးတရ စားသောက်ခဲ့ကြတယ်။
မောင်ရင်တို့ အိပ်မော ကျချိန်မှာ ကျုပ်တပည့်တွေ လှည်းနှစ်စီးနဲ့
ရောက်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အင်မတန် မက်မောတဲ့
ရှေးလက်ရာဖြစ်တဲ့ ကျွန်းဗီဒိုကြီးနဲ့ ကျွန်းသေတ္တာကြီးတွေကို
တိတ်တဆိတ် သယ်ဆောင်သွားပါပြီ။ ဘုရားစင်က ငွေတွေ
တို့လည်း ခရီးစရိတ်အဖြစ် ယူသွားပါတယ်။ ကျုပ်ကို မောင်ရင်တို့
အိမ်ရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့တဲ့အတွက် မောင်ရင်တို့ လင်မယား
ထက်ပိုပြီး တမလွန်က ပရလောကသား မချစ်တီးကို အထူး
တော့ဇူးတင်ပါကြောင်း...

သိုက်ဆရာကြီး ဦးဖြူသီး
တဖြစ်လည်း...

အနီးတိတ်မုဆိုးကျော်
သူခိုးကြီးဖြူသီး”

စာဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ငလုံးဟာ ဆောက်တည်ရာမဲ့
ဇောတ် တုန်လှုပ်ပြီး...

“တောက်... လူယုတ်မာကြီး၊ သိုက်ဆရာ သူတော်
ကောင်း ယောင်ဆောင်ပြီး ငါ့ပစ္စည်းတွေ ခိုးသွားပြီ၊ သွားပြီ...
ငွေတွေရော၊ ပစ္စည်းတွေပါ ပါသွားပြီ၊ မဖြစ်ဘူး... ဒင်းတို့
သတင်းကို တစ်ဖက်ရွာသွားပြီး စုံစမ်းရမယ်၊ တွေ့လို့ကတော့
ဒင်းတို့အားလုံးကို အရေခွံဆုတ်ပစ်မယ်ကွ”

လို့ ကြုံးဝါးရင်း သွေးငွေ့သွေးတန်း ပြေးထွက်သွားတယ်။

‘ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရပါ့မလား’

အခန်း (၁၈)

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် ခြံဝိုင်းထဲ ဒေါသတကြီး လမ်းလျှောက်ရင်း...

“တစ်လွဲဆံပင်ကောင်းတဲ့ဟာတွေ ငါထင်တဲ့အတိုင်းတို ခုကွရောက်ပြီ၊ လူကြားလို့မှမကောင်း... သိုက်ဆရာက အိမ် ဦးခန်းထိုင်ပြီး ပစ္စည်းတွေ မသွားလောက်အောင် ထုံအတဲ့ လင်မယား၊ ဒင်းတို့ကြောင့် ငါ့ရွာ နာမည်ပျက်တယ်... တွေ့ကြ သေးတာပေါ့”

လို့ ကြိုးဝါးရင်း မြစ်တို့အိမ်ဘက် ထွက်သွားတယ်။

မြစ်ရဲ့ အိမ်မှာတော့ လာရောက်စပ်စု မေးမြန်းသူတွေ

စသောသောဖြစ်နေတယ်။

“ဘယ်မလဲတော့... ငလုံး”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ အသံကြီးကြောင့် သတင်းမေးသူတွေ ငြိမ်သက်သွားတယ်။

မြစ်က မျက်ရည်တစမ်းစမ်း... နှာရည်တရွဲရွဲ အမူအရာနဲ့...

“အစောကြီးကတည်းက သိုက်ဆရာရဲ့ သတင်းစုံစမ်း ဖော်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာဘဲ၊

ကျုပ်တို့ကို မကယ်နှိုင်းတော့ဘူးလား သူကြီးရယ်၊ ဘူးလေးရာ ဖယုံဆင့်သလို တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ပြီတော့။ မြစ် တစ်ယောက် ပဋာစာရီ ဖြစ်ရပြီပေါ့၊ သူကြီးရဲ့၊ ရွှေတွေ ကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းမသိဘူး၊ ရှိတဲ့ ငွေလေးနဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ သိုက်ဆရာက မသွားပြီ၊ မြစ်ရဲ့ အဖြစ်ကို ကြည့်ကြပါဦး အရပ်က ထို့ရဲ့”

လို့ ငိုချင်းရှည်ကို မဆုံးအောင်ချတယ်။

ဒေါသတကြီးရောက်လာတဲ့ သူကြီးဘတင့်ဟာ မြစ်ကို ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအချိန် မှာဘဲ...

“ကျုပ်အိမ်မှာ လူတွေ များလှချည်လား၊ မြစ်... မြစ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခြံထဲပြေးဝင်ရင်း မေးလိုက်တဲ့ ငလုံးကြောင့် လူတွေ အားလုံး လှည့်ကြည့်မိတယ်။

သူကြီးဘတင့်က...

“နင့်မိန်းမ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး... ငိုချင်းချလိုက်တာမှ
ဇာတ်သမ ရှုံးလောက်တယ် ဟေ့၊ သိုက်ဆရာ အကြောင်း
ဘာသိခဲ့လဲ”

လို့ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

ငလုံးက မျက်နှာမသာမယာနဲ့... .

“ငတက်ပြားကြီးကို တစ်ဖက်ရွာမှာ နေတယ် ထင်တာ၊
ဒင်းက ဘုရားတည်ဖို့ဆိုပြီး ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်း နားမှာ
တဲဆိုးနေတာတဲ့၊ ရွာခံ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အခု... ကျုပ်
သွားစုံစမ်းတော့ ဒင်းရဲ့ အကြောင်း ဘာမှ မသိခဲ့ရဘူး၊ ဦးဖြူသီး
နဲ့ သူတပည့်တွေ ပြန်သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းဘဲ ရခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ဖြင့်
ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး သူကြီးရယ်”

လို့ ညည်းညူလိုက်တယ်။

သူကြီးဘတင့်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း...

“အခုမှတော့ ဘာမှ လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့...
တဲဟေ့... ကာလသားခေါင်းအဖွဲ့ ငါ့အိမ်မှာ လူစုဖို့ တစ်ရွာ
စုကို ဗျိုးဟစ်ခေါ်စမ်း၊ လာ... လိုက်ခဲ့ကြ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ လူအားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ
တယ်။

အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ငလုံးတို့ လင်မယားရဲ့ အပေါင်
ပစ္စည်းတွေကိစ္စကို သူကြီးဘတင့် ဘယ်လို ရှင်းမလဲဆိုတာ
အိမ်ချင်နေကြတယ်။

ဒါကြောင့် လူအုပ်ကြီးဟာ သူကြီးဘတင့်နောက် လိုက်
ပါသွားကြတယ်။

ဗျိုးဟစ်အဖွဲ့ရဲ့ ဗျိုးဟစ်သံကြောင့် ကျန်ရွာသားတွေပါ
သူကြီးအိမ်ရောက်လာတယ်။

ငလုံးတို့ လင်မယားလည်း သူကြီးဘတင့် ပြောမယ့်
စကားကို စောင့်စားရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်ရှိနေကြတယ်။

လူအားလုံးစုံတဲ့အခါ သူကြီးဘတင့်က... .

“ရွာသားတွေကို လူစုရတဲ့ အကြောင်းက ကွယ်လွန်သူ
မချစ်တီးရဲ့ အပေါင်ရွှေထည်တွေ ကိစ္စဘဲ၊ အားလုံး သိကြတဲ့
အတိုင်း ငလုံးနဲ့ မြစ်ဟာ အခုဆို လူလိမ်ခံရတဲ့အတွက် လက်
ကျန်ငွေတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ သူတို့ လင်မယား
ဟာ... မချစ်တီးရဲ့ အမွေဆက်ခံရပေမယ့် ကံဆိုးစွာဘဲ
အပေါင်ရွှေတွေကိစ္စကိုပါ ဖြေရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ရှိနေတယ်၊
မချစ်တီးဟာ သူရဲ့ ရွှေတွေကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဝှက်ထား
ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အသုဘကိစ္စပြီးကတည်းက
ရွှေတွေ ရှာခဲ့ပေမယ့် လုံးဝ ရှာမရခဲ့ဘူး၊ ငလုံးတို့ လင်မယား
လည်း မချစ်တီးရဲ့ အိမ်ကို မြေလွန်ရှာကြပေမယ့် ရွှေတွေက
ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေခဲ့တယ်၊ မချစ်တီးမှာ ပေါင်နှံထား
တဲ့ လယ်ယာမြေတွေနဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းကိစ္စကိုတော့
ကျုပ် ဖြေရှင်းပေးခဲ့ပြီးတာ အားလုံးအသိဘဲ၊ အခု... ပျောက်
ဆုံးနေတဲ့ ရွှေထည်တွေကိစ္စကို ရှင်းပေးမယ်၊ မချစ်တီးရဲ့
တစ်ခုတည်းသော ကျန်ရစ်ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ အိမ်နဲ့ ခြံဝိုင်းကို ရောင်း
ပြီး ရွှေပေါင်ထားတဲ့ လူတွေကို ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့်...
ဘာတယ် နာတယ်လို့ သဘောမထားပါနဲ့၊ ဒါကို လက်မခံလည်း
တစ်ခြားလမ်းမရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရွှေတွေဆုံးယ့်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်၊

ကဲ... ကျုပ်ပြောတာ လက်ခံကြသလား”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးဘတင့် စကားဆုံးတဲ့အခါ လူအုပ်ကြီးဟာ ကြွက်ကြွက်ညသွားတယ်။

ငလုံးက မျက်နှာမသာမယာနဲ့...

“အိမ်ကို ရောင်းပေးရင် ကျုပ်တို့ လင်မယား ဘယ်မှာ နေရမှာလဲ သူကြီးရဲ့”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက...

“နေစရာအတွက် မပူနဲ့... ရွာစွန်မှာ မင်းတို့အတွက် မြေနေရာ စီစဉ်ပေးမယ်၊ အလုပ်ကိုတော့ ငါ့လယ်မှာပဲ သူရင်း ငှားလုပ်ပေါ့ကွာ”

လို့ ပြောလာတယ်။

“ကျုပ်က တစ်သက်လုံး နတ်ကစားလာတာဗျ၊ တစ်ခါမှ လယ်ထဲဆင်းဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူကြီးလုပ်ပုံနဲ့ ကျုပ်တို့တော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ”

ငလုံးရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးဘတင့်ဟာ ဒေါသထွက် သွားပြီး...

“ဟေ့ကောင်... မင်းတို့ ထမင်းမငတ်ဖို့ စီစဉ်ပေးနေ တာကွ၊ ပစ္စည်းရှင်တွေ မကျေနပ်ဘဲ မြို့တက်တိုင်ရင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး အချုပ်ထဲ ရောက်မှာ၊ စေတနာကို နားမလည် ဘူး”

လို့ အော်ငေါက်ပစ်လိုက်တယ်။

အချုပ်ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် ငလုံးတစ်ယောက် ငြိမ်ကုပ်

သွားတယ်။

“ငါ့ခုလို ဒုက္ခတွေ့ရတာ မချစ်တီးကြောင့်၊ ဒင်းသာ ပီယ အင်းအစီအရင် မလုပ်ခိုင်းခဲ့ရင် မြစ်နဲ့လည်း တွေ့စရာမလိုဘူး၊ ဒင်းလည်း အသေဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တခဏ အတွေ့အထိကို သာယာပြီး သာယာမှုကို ရှေ့တန်းတင်မိလို့ မြစ်နဲ့ ညားရတာ၊ သူဌေးမရဲ့ တူမကို ယူမိလို့ ငွေပုံပေါ် ထိုင်ရမလားမှတ်တယ်၊ ခုတော့... အချုပ်ခန်းထဲ မြန်းရမယ့် ကိန်းဆိုက်နေပြီ၊ တယ် လည်းဆိုးတဲ့ ငါ့ဘဝပါလား၊ မချစ်တီးဟာ ငါ့အတွက် တကယ့် ဂြိုဟ်ဆိုးပဲ”

ငလုံးတစ်ယောက် စိတ်အတွင်းမှ တွေးတောနေစဉ်မှာပဲ ရွာသားတွေရဲ့ ခေါင်းချင်းရိုက်... တွတ်ထိုးသံတွေ ပျောက် သွားပြီ။...

“သူကြီးဘတင့်ပြောတာကို ကျုပ်တို့ လက်ခံတယ်၊ အမြန်ဆုံး အိမ်ရောင်းပြီး ရှင်းပေးပါ၊ ကျုပ်တို့ ငွေလိုနေကြ တယ်” ရွာသားတစ်ယောက်က ဦးဆောင်ပြီး ထပြောတယ်။

“ကောင်းပါပြီ... ငွေကြေးတက်နိုင်တဲ့ လယ်ရှင်တွေ နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး... အိမ်ကို အမြန်ဆုံးရောင်းဖြစ်အောင် ကျုပ် လုပ်ပေးမယ်”

“အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ငွေတွေ ရပြီးရင်တော့ သဘောတူကျေအေးကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးရမယ်”

‘မြစ်တို့ လင်မယား...
ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ’

အခန်း (၁၉)

မချစ်သောသူကြီး...

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် မချစ်တီးရဲ့ အိမ်ကြီးကို လယ်ဧကများစွာပိုင်ဆိုင်တဲ့ တရုတ်ကြီးကွမ်ကျီဆီမှာ ရောင်းချခဲ့တယ်။

ရောင်းရငွေကို အချိုးကျ ခွဲဝေပြီး ရွှေပေါင်သမားတွေကို ဖြေရှင်းပေးတယ်။

သူတို့ လင်မယားကတော့ သူကြီးဘတင့်ရဲ့ လယ်မြေမှာ သက်ကယ်မိုးတဲလေးဆောက်ပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်။

အလုပ်အကိုင်ကတော့ သူကြီးဘတင့်ရဲ့ လယ်မြေမှာ

သူရင်းငှားအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။

တစ်ည... သူတို့ရဲ့ မြေစိုက်တဲလေးအတွင်း အိပ်မောကျနေစဉ်...

“မြစိ... မြစိ... ဟဲ့ ကောင်မ... ထမင်း”

ရုတ်တရက် လှုပ်နှိုးခံရတာကြောင့် မြစိဟာ မျက်လုံးစွတ်သပ်ရင်း နိုးသွားတယ်။

ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ရာရဲ့ ခေါင်းရင်းမှာ စောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတဲ့ မချစ်တီးကို တွေ့ရတယ်။

“ဟင်... ဒေါ်ကြီး... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြစိတို့ဆီ ရောက်လာတာလဲ”

မချစ်တီးက အနီရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ သူမကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ငါဖြူခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ငါခံခဲ့ပြီးပြီ။ အခု... နင်တို့ရဲ့ နေဖို့ငါလာတာ နင်တို့ထဲမှာ ငါနေမယ်”

လို့ ပြောလာတယ်။

မြစိဟာ တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး...

“ကျုပ်တို့က အဘေးအစား ဆင်းရဲလွန်းပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်... ဒေါ်ကြီး နေနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မချစ်တီးက မျက်နှာတင်းမာတန်နဲ့...

“လျှာမရှည်နဲ့... ငါနင်တို့နဲ့ လာနေမယ်၊ ဒါပဲ”

လို့ပြောပြီး မြစိရဲ့ ကိုယ်ပေါ် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို “ဝုန်း” တနဲ့ လှဲချလိုက်တယ်။

မြန်ဆန်တဲ့အဖြစ်ကြောင့် မြစ်ဟာ လန့်ဖျပ်ပြီး...

“အမယ်လေးတော့”လို့ ယောင်ရမ်းအော်လိုက်တယ်။

“ဟာ...ဟာ... မြစ်၊ မြစ် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပိမ္မားများ ကိုက်လေရောသလား၊ မြစ်... မျက်လုံးဖွင့်စမ်း”

ငလုံးက မိန်းမကို စိုးရိမ်ပြီး တွင်တွင်မေးလိုက်တယ်။

မြစ်ဟာ ချွေးဒီးဒီးကျတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ငေါက်ငနဲ ထထိုင် လိုက်ရင်း...

“ဒေါ်... ဒေါ်ကြီးချစ်တီး ကျုပ်ကိုယ်ထဲ ဝင်သွားတယ်၊ လုပ်... လုပ်ပါဦးရှင်”

လို့ ယောက်ျားရဲ့ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ် ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

ငလုံးက အံ့အားသင့်သွားရာမှ ခေါင်းရင်းလိုက်ရင်း...

“မြစ်ရယ်... နင်အိပ်မက်မက်တာပါဟာ၊ မချစ်တီး ဆုံးခဲ့တာပဲ ကြာလှပြီ၊ ခုချိန်ထိ နင့်စိတ်က စွဲလန်းနေတုန်းပါ လား”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မြစ်က သူ့အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်။

ငလုံးက ယုံကြည်မှု မရှိဘဲ...

“နင့်စိတ်ထဲမှာ မချစ်တီးအကြောင်း တွေးပြီး အိပ်ပျော် သွားလို့ မက်တာပါ၊ အိပ်မက်ဆိုတာမျိုးက သွေးလေခြောက် ခြားရင် မက်တာပဲ၊ ဘာမှ တွေးမနေနဲ့... ပြန်အိပ်၊ ငါ မနက် အစောကြီး လယ်ထဲဆင်းရမှာဟ”

ဇို့နဲ့သိပ်စကားဆိုပြီး ပြန်အိပ်ခိုင်းတယ်။

မြစ်တစ်ယောက် အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း အိပ်ဖို့ ပြင်ပေမယ့် အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်မိတယ်။

ဒါကြောင့် ဘယ်ညာလူးလို့မ့်ရင်း အာရုဏ်တက်ချိန် ရောက်မှ အိပ်ပျော်သွားရှာတယ်။

* * *

‘‘မချစ်တီး...အိပ်မက်ပေးတာ
တကယ်လား’’

အခန်း (၂၀)

ဒီလိုနဲ့ ရက်၊ လတို့ ပြောင်းပြီး အချိန်တွေ ကြာတဲ့အခါ မြစ်ဟာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိလာခဲ့တယ်။

ကိုယ်ဝန်မီးဖွားချိန်မှာတော့ သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့တယ်။

သူတို့ရဲ့ သမီးဦးလေးဟာ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ရုပ်ချင်းမတူဘဲ တမူထူးခဲ့တယ်။

ကလေးမလေးရဲ့ အသားအရေဟာ ကတ္တရာဆေးကဲ့သို့ အဆင်းရှိပြီး မျက်နှာပေါက်သိပ်ဆိုးတယ်။

အလုံးတို့ လင်မယားကတော့ သမီးဦးလေးကို ငုံ့ထား

မတတ်ချစ်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် နာမည်ကိုတောင် လင်မယားနှစ်ယောက် လုံး အမည်ပါအောင် မလုံးစီလို့ ပေးခဲ့တယ်။

မလုံးစီလေးကလည်း ထူးထူးခြားခြား အမေကို မကပ်ဘဲ ဖအေကိုသာ မျက်စေ့အောက်အပျောက်မခံအောင် ကပ်ခဲ့တယ်။

မလုံးစီလေးရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ အမူအကျင့်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ရွာလုံးက မချစ်တီး ဝင်စားတာလို့ မှတ်ယူကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးမလေးကို အမည်ရင်းမခေါ်ဘဲ ချစ်တီးမလို့ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြတယ်။

မလုံးစီလေး အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ ရွယ်တူကလေးများနဲ့ ဆော့ကစားရာမှာ အမြဲမသင့်မမြတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

မလုံးစီလေးဟာ နှုတ်ကြမ်း၊ ကိုယ်ကြမ်းသလို ရန်ပွဲတွေ တလည်း သူက ဦးဆောင်ဆော်လိုက်တာချည်းပဲ။

မြစ်ဟာ သမီးဖြစ်သူအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ရှာဘဲ အမျိုးမျိုး သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တယ်။

ဆုံးမတဲ့ အခါတိုင်းလည်း မလုံးစီလေးက. . .

“ခင်ဗျားကြီး ဆုံးမစရာမလိုဘူး၊ ကျုပ်ကို လုံးလုံး ဆုံးမရင် နားထောင်မယ်၊ ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်”

လို့ အညာဒေသရဲ့ အသုံးအနှုန်းအတိုင်း မိခင်ကို ရန်တွေ့တယ်။

ဒါကြောင့် မမြစ်တစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူရဲ့ ရှေ့ဇာတိ တွေးတောရင်း အိပ်မပျော်တဲ့ ညတွေသိပ်များခဲ့ရတယ်။

မလုံးစီလေးဟာ ဖခင်နဲ့အတူ လယ်ထဲလိုက်လေ့ရှိပြီး

ဖခင် လယ်ယာထွန်ယက်တဲ့အခါ သူဟာ သစ်ရိပ်အောက်ထိုင်ရင်း တစ်ဦးတည်း ဆော့ကစားလေ့ရှိတယ်။

တစ်နေ့... လုံးစီလေးဟာ လယ်ရှင်တရုတ်ကွမ်ကျီရဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ဆော့ကစားရာမှ ပြန်လာပြီး...

“အဘ... ကျုပ်တို့အိမ်က မိုးလည်းမလုံဘူး၊ အိမ်က လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း တကျွံကျွံနဲ့... ပေါက်ဖော်လေးတို့ အိမ်ကြီးက သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ မိုးလည်း လုံတယ်... လမ်းလျှောက်ရင်လည်း အသံမမြည်ဘူး၊ ပေါက်ဖော်လေးတို့ အိမ်ကြီးမှာ ကျုပ် သိပ်နေချင်တာပဲ အဘရယ်၊ ကျုပ်ကို အဲဒီလိုအိမ်မျိုး ဝယ်ပေးပါလား”

လို့ နားပူနားဆာ လုပ်တယ်။

သမီးဖြစ်သူရဲ့ စကားကြောင့် ငလုံးဟာ ရင်ထဲ ဆစ်ကနဲ နာကျင်သွားရတယ်။

မလုံးစီလေးကို ပေါင်ပေါ် ဆွဲတင်ရင်း...

“ငါ့သမီးလိုချင်ရင် ဝယ်ပေးမှာပေါ့ကွယ်၊ ခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ သမီးရယ် အဘ ငွေစုအုံးမယ်နော်”

လို့ နှစ်သိမ့်စကားဆိုတယ်။

မလုံးစီလေးက ပေါင်ပေါ်က ဆတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ရင်း ဖခင်ကို စူးစိုက်ကြည့်တယ်။

ပြီးတော့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း...

“အဘ ညာတယ်... အဲဒါ ကျုပ်တို့အိမ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ မရဘူး... မရဘူး ပေါက်ဖော်လေးတို့ကို နှင်ချပေး၊ ကျုပ်အိမ်မှာ ကျုပ်နေမယ်၊ ခုချက်ချင်း သူတို့ကို ဖယ်ခိုင်း”

လို့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

မလုံးစီလေးနဲ့ အော်သံကြောင့် မမြစိဟာ ထမင်းချက်ရာမှ

ပြေးလာပြီး...

“ဟယ်... ဒီကလေးမ၊ မဟုတ်ကို ပူဆာနေတယ်၊

သွား... ခြေလက်ဆေး၊ ပြီးရင် ထမင်းစားတော့”

လို့ ပြောလိုက်ပေမယ့်...

“ဟင့်အင့်... မရဘူး၊ အဲဒီအိမ်မှာပဲ နေချင်တယ်၊

အီး... ဟီး... ဟီး”

မလုံးစီရဲ့ ငိုသံကြောင့် မမြစိဟာ ဒေါသထွက်သွားပြီး နံရံမှာထောင်ထားတဲ့ ဝါးခြမ်းပြားကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

“ပူဆာစရာ မဟုတ်တာကို ပူဆာတဲ့ ကလေး၊ ကဲဟယ်”

မမြစိဟာ ဝါးခြမ်းပြားနဲ့ တချွမ်းချွမ်းမြည်အောင် ရိုက်နှက်တော့တယ်။

ငလုံးက သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ ရိုက်ပွဲကို ဝင်ဆွဲရင်း

“မြစိရယ်... ကလေးကို မရိုက်ပါနဲ့၊ သမီးလေး မငိုနဲ့တော့နော်၊ အဘ ငွေစုပြီး အဲဒီအိမ်မျိုး အမြန်ဆုံး ဝယ်ပေးမယ်၊ လာ... လာ”

လို့ ဖျောင်းဖျပြီး လုံးစီလေးကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်။

မမြစိလည်း ဝါးခြမ်းပြားကိုပစ်ချပြီး ရွာဘက် ထွက်သွားတယ်။

ငလုံးဟာ သမီးဖြစ်သူကို ပေါင်ပေါ်တင် ချော့မော့တယ်။

လုံးစီလေးဟာ တအင့်အင့် ငိုရိုက်ရင်း အိပ်ပျော်သွား ရှာတယ်။

‘လုံးစီလေး...
ဘာပြဿနာရှာဦးမလဲ’

အခန်း (၂၁)

မလုံးစိလေးဟာ နေ့စဉ်တရုတ်ကွမ်ကျိရဲ့ သားလေးနဲ့ သွားရောက် ဆော့ကစားတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း ကွမ်ကျိတို့နေတဲ့ အိမ်ကို လိုချင်ကြောင်း တဆာဆာ ပူတော့တယ်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ငလုံးကလည်း ငွေစုပြီးဝယ်ပေးပါ့မယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ် ကတိခံခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ မလုံးစိလေးဟာ ထမင်းစားရင်းက ဖခင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“အဘ... ငွေတွေ အများကြီးရရင် ပေါက်ဖော်လေးတို့ အိမ်ကြီးကို တကယ်ဝယ်ပေးမှာလား”

လို့ မေးလာတယ်။

သမီးဖြစ်သူရဲ့ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တဲ့ အမေးကြောင့် ငလုံးက ထမင်းနင်မတတ်ဖြစ်သွားတယ်။

“အေး... အေးပေါ့၊ ဝယ်ပေးမှာပေါ့ကွဲ့”

ငလုံးတစ်ယောက် ယောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“လုံးစိက အဘကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မြစ်ကို မချစ်ဘူး၊ အဘကို လုံးစိ ငွေတွေ အများကြီးပေးမယ်၊ အိမ်ကို ပြန်ယူပေးရမယ်နော် အဘ”

လုံးစိလေးရဲ့ စကားကြောင့် ငလုံးဟာ ခေါင်းကို ကဗျာတယာညှိတ်ရင်း...

“ငွေတွေအများကြီးရှိမှတော့ ပြန်ဝယ်ပေးရမှာပေါ့ သမီးရယ်... အဘ ကတိပေးတယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... ကဲ... ထမင်းကုန်အောင်စား”

လို့ စကားလမ်းလွဲပေးလိုက်တယ်။

လုံးစိလေးဟာ ဖခင်ရဲ့စကားကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ပြီး ထမင်းဆက်စားတယ်။

“အင်း... သမီးပြောတဲ့ စကားဟာ အထူးအဆန်းပါလား၊ ငါ့ကို ငွေတွေ အများကြီးပေးမယ်တဲ့၊ သူက ငွေတွေ ဘယ်ကရမှာမို့လဲ၊ လူတွေ ပြောသလို လုံးစိလေးဟာ မချစ်တီးများ ဝင်စားရောသလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို သူကြီးဘတင်ပိုင်ပင်ရမယ်”

ငလုံးတစ်ယောက် အတွေးနဲ့အတူ ထမင်းကို အမြန်စားတယ်။

ပြီးတော့... လုံးဝလေးကို သိပ်ပြီး သူကြီးအတင့်အတိုက်
ဘက် လျှောက်ခဲ့တယ်။

သူကြီးဘတင့်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ လုံးဝလေးပြောတဲ့ စကား
တွေကို အစအဆုံး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးဘတင့်က သက်ပြင်းအသာချရင်း...

“ခန္ဓာဆိုတာ အဖန်တလဲလဲ ဖျက်စီးပြီး... ကြိမ်ဖန်
များစွာ အသစ်ပြန်လည် ဖြစ်ပေါ်တတ်တာ၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ကိုယ်
တိုင် ဟောဖော်ညွှန်ပြထားတာပဲကွယ်၊ ခန္ဓာရှိရင် သေခြင်းရှိ
မယ်... သေခြင်းရှိရင် နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိတတ်စမြဲ၊ လူဝင်
စားတို့... ရွှေ့ဘဝနောက်ဘဝတို့ဆိုတဲ့ အယူအဆတွေဟာ
မောင်လုံး ပြောသလို လုံးဝလေးက မချစ်တီးဝင်စားတာ ဖြစ်နိုင်
ချေရှိပါတယ်၊ တစ်ချိန်က မချစ်တီး သေဆုံးစဉ်ကလည်း မင်းတို့
လင်မယားကို စွဲလန်းစိတ်နဲ့ ဝိညာဉ်ချုပ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်လား၊
လုံးဝလေးဟာ ရုပ်ရည်ရော အမူအကျင့်ပါ မချစ်တီးနဲ့ တူခဲ့ တယ်၊
အခု... သူက မင်းတို့ကို ငွေတွေပေးမယ်ဆိုတော့၊ ငါ့အထက်
မင်းတို့ကို ရွှေတွေ ဂုဏ်ထားတဲ့နေရာ ပြောမလို့ထင်တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ငလုံးက လှုပ်လှုပ်ရွားရွား
ဖြစ်သွားတယ်။

“ဗျာ... တကယ်လားသူကြီး၊ ဒါဆို ကျုပ်တို့ အသည်း
အသန်ရှာဖွေခဲ့တဲ့ ရွှေတွေ ဂုဏ်ထားတဲ့နေရာကို သမီးလေးက
ပြောတော့မှာပေါ့၊ ဒါ... ဒါပေမယ့် သူကြီးရယ် ဖြစ်နိုင်ပါ့
မလား၊ ကလေးပီပီ လျှောက်ပြောတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊
ကျုပ်တော့ သမီးလေးဟာ မချစ်တီးဝင်စားတယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်

နောက်ကြောင်းကို ပြောနိုင်ရမှာပေါ့”

ငလုံးရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးဘတင့်က တွေဝေသွား

ပြီး...

“အချိန်တော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့လေ... အင်း...

ချစ်တီးမ ဂုဏ်ထားတဲ့ ရွှေတွေဟာ အပေါင်ရွှေတင်မကဘူး
သူမှာရှိသမျှ ရွှေတွေနဲ့ ဘက်စာအုပ်ပါ ဂုဏ်ခဲ့တာ၊ ဒါတွေ မင်းတို့
ပြန်ရရင်တော့ တစ်သက် စားမကုန်တော့ဘူးကွ၊ မင့် သမီးကို
အမြန်ဆုံး မေးမြန်းပြီး ရွှေတွေဂုဏ်ထားတဲ့နေရာသာပြခိုင်း
ပေတော့”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘မချစ်တီးရဲ့ ရွှေထွေကို
ပြန်ရပါမလား’

အခန်း(၂၂)

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ သတင်းဖြန့်မှုကြောင့် လုံးစီးလေး ရွှေ
တွေ ဝှက်ထားတဲ့နေရာ ပြောတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက တစ်ရွာ
လုံး ပျံ့နှံ့သွားတယ်။

ဒီသတင်း တရုတ်ကြီးကွမ်ကျိရဲ့ နားရောက်သွားတဲ့
အခါ...

“ဒီကလေးမဟာ မချစ်တီးဝင်စားတယ်လို့ တစ်ရွာလုံး
ပြောကြတယ်၊ အခု... မချစ်တီးမြှုပ်နှံခဲ့တဲ့ ရွှေတွေကို ပြန်
ပေးမယ်လို့ သတင်းထွက်နေတယ်၊ ငါနေတဲ့ အိမ်ကြီးဟာ
မချစ်တီးနေခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးဘဲ၊ ဒီတော့... ကလေးမလေးကို

ချောမောမေးပြီး... ရွှေတွေရှိတဲ့ နေရာကို ဦးအောင်ရှာရ မယ်၊
မချစ်တီးဟာ အိမ်ကြီးထဲမှာပဲ ရွှေတွေကို မြှုပ်ခဲ့မှာ သေချာ တယ်၊
ရွှေတွေသာရရင် တောသူဌေးဘဝကနေ မြို့သူဌေး လုပ်လို့ရပြီကွ၊
ငါ့အကြံ မပိုင်ဘူးလား တပည့်တို့”

လို့ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေတဲ့ သူတပည့်တွေကို ကောက်ကျစ်
စွာ ပြောတယ်။

တပည့်တွေကလည်း သူဌေးကို မျက်နှာလုပ်ချင် လေနဲ့...

“ပိုင်တာပေါ့၊ ဆရာကွမ်ကျိရယ်၊ ကောင်မလေးကို ကျုပ်
တို့ ဖမ်းပြီး ရွှေတွေဖော်ခိုင်းရင် ပွဲပြတ်ပြီ၊ ဟဲ့... ဟဲ့ ရွှေတွေ
ရရင် တပည့်တို့ကို ဝေဇန်းနော် ဆရာကွမ်ကျိ”

လို့တစ်ယောက်က ပြောသလို ကျန်တစ်ယောက်က...

“မချစ်တီးရဲ့ ရွှေတွေဟာ ဆရာကြီးအိမ်မှာပဲ၊ ရှိနေမယ်
ဆိုရင် ကောင်မလေးကိုတောင် ဖမ်းစရာမလိုဘူး၊ ကျုပ်တို့ အိမ်
အနှံ့ရှာရင် ရပြီဘဲဗျ”

လို့ အကြံပေးပြန်တယ်။

တရုတ်ကြီးကွမ်ကျိက မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်နဲ့
ပွတ်သပ်ရင်း...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်၊ အရင်
ဆုံး ငါ့အိမ်ကိုရှာမယ်၊ မရမှ ကောင်မလေးကို ဖမ်းပြီး ဖော်ခိုင်း
ရမယ်ကွ၊ ရွှေတွေရရင် တို့အားလုံး မြို့တက်ပြီး သူဌေးကြီးတွေ
လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ”

တရုတ်ကွမ်ကျိနဲ့ တပည့်တွေဟာ “ရွှေတွေရရင်...
ဆိုတဲ့ အတွေး ကိုယ်စီနဲ့ စိတ်ကူးတွေတစ်လျှောက် ယဉ်ဝစ်

လိုက်တယ်။

ပြီးတဲ့အခါ... တရုတ်ကွမ်ကျိနဲ့ အဖွဲ့ဟာ ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီး ရွှေရှာပုံတော်ဖွင့်တယ်။

ရိုးရိုးရှာယုံတင်အားမရဘဲ အိမ်နံရံတွေ... လှေကားလက်ရမ်းတိုင်တွေကိုပါ ဖြိုဖျက်ဖြုတ်ပြီး ရှာဖွေကြတယ်။

ဒီသတင်းကသူကြီးဘတင့်ရဲ့ နားရောက်သွားတဲ့အခါ...။

“ကွမ်ကျိ တစ်ယောက် ရွှေများနေရောသလား၊ ကိုယ်နေတဲ့အိမ်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ဖြိုဖျက်ပစ်တာ ဒင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး... ငါသွားမေးချေမှ”

လို့ တွေးရင်း ကွမ်ကျိအိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့တယ်။

“ဟေ့... ကွမ်ကျိ ခြံထဲမှာလည်း မြေတွေရစရာမရှိအောင် တူးဆွထားတယ်၊ အိမ်နံရံတွေဖြို... လှေကားတွေဖြုတ်နဲ့ မင်း... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ... သူကြီးဘတင့်ပါလား၊ လာလေဗျာ... အကြမ်းရည်လေး ဘာလေး သောက်ပါဦး”

လို့ တရုတ်ကွမ်ကျိက ခရီးဦးကြိုပြုတယ်။

“အကြမ်းရေသောက်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ဘာလုပ်နေသလဲ... အဲဒါ သိချင်တယ်”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ အသံမာကြီးကြောင့် တရုတ်ကြီးက ရွှေသွားပေါ်အောင် ရယ်မောရင်း...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သူကြီးရာ၊ မကြာခင် မိုးကျတော့မှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီအတွက် အိမ်ပတ်ပတ်လည် မြေဖို့ဖို့ မြေ

ဆွနေတာဗျ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဆို... လှေကားလက်ရမ်းတွေ... တိုင်တွေ ဖြုတ်တာကရော”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ ထပ်မံအမေးကြောင့် တရုတ်ကွမ်ကျိဟာ ခေါင်းကုပ်ဖုရင်း...

“အဟဲ့... ဒါက ဒီလိုရှိတယ် သူကြီးရဲ့၊ လှေကားလက်ရမ်းတွေက နှစ်တွေကြာတော့ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အသစ်လဲမလို့ ဖြုတ်တာပါ”

လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

တရုတ်ကွမ်ကျိရဲ့ အဖြေကို သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် သိပ်သဘောမတွေ့ပေမယ့်

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ... တစ်လက်စတည်း သတိပေးခဲ့မယ်၊ ခေတ်ကာလက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ဒီရွာမှာ ပိုက်ဆံအရှိဆုံး လူတစ်ယောက် အသွားအလာ ဆင်ခြင်စမ်း၊ ရွာတိုင်းမှာ ဓားပြတိုက် လုယက်နေတဲ့ သတင်းကြားနေရတယ်၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလည်း ဒီအရေးကို ဖိမိစီးစီး မနှိမ်နင်း ပေးဘူး... ငွေတွေသယ်ပြီး လျှောက်သွားမနေနဲ့”

လို့ ပြောပြီး ပြန်ဖို့ ပြင်တယ်။

“ဇိတ်ချပါ သူကြီးရယ်... ကွမ်ကျိက အပြော်အပြင် ရှိပါတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်ဓားပြမှ တိုက်လို့မရဘူး၊ ကျုပ်တပ်ည့်တွေက တရုတ်သိုင်းရော၊ မြန်မာသိုင်းပညာသပ်မှာပါ တဖတ်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတွေ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

‘‘တရုတ်ကြီး ကွမ်ကျို
ဘာသက်ဖြစ်မလဲ’’

အခန်း (၂၃)

နေဝင်ရက်စွဲအချက်အလက်

တရားရုံးတော်ကြီးနေ့တွဲ မိုးစက်တွေအောက် ငလုံးတို့ သားအမ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာတယ်။

မိုးပေါက်ကတဖြည်းဖြည်း သည်းလာတာကြောင့် ငလုံးဟာ ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားတဲ့ ဝါးခမောက်ကို လုံးစီလေးခေါင်းမှာ ဆောင်းပေးလိုက်တယ်။

“လုံးလုံးဘဲ ဆောင်းပါ... လုံးစီက မိုးမိလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ လုံးလုံးက လုံးစီတို့ကို လယ်ထဲဆင်းပြီး ရှာကျွေးနေတာလေ၊ လုံးလုံး ဖျားနာရင် လုံးစီတို့ကို ဘယ်သူရှာကျွေးမှာ

လဲ”

လုံးစီလေးက ဝါးခမောက်ကို ပြန်ချွတ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

လုံးလုံးဟာ အလိုက်သိလွန်းပြီး သူ့ကို သိပ်ချစ်တဲ့ သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း ပီတိဖျာသွားနေတယ်။

“အဘက လူကြီး... လုံးစီလေးရဲ့ ဖျားနာလည်း ဘာမှ အဖြစ်ဘူး၊ အဘကို ချစ်ရင် ဒီခမောက်လေး ဆောင်း ထား၊ ဟုတ်ပြီလား”

ငလုံးက သမီးဖြစ်သူကို ခမောက်ပြန်ဆောင်းပေးပြီး ပွေ့ချီလိုက်တယ်။

“အား”...

ငလုံးတစ်ယောက် ခြေထောက်မှ ဆစ်ခနဲ ခံစားမှုနဲ့အတူ အော်ဟစ်လိုက်မိတယ်။

“လုံးလုံး... လုံးလုံး... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

လုံးစီလေးက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်တယ်။

ငလုံးက လုံးစီလေးကို ပွေ့ချီထားရာမှ အသာ ပြန်ချရင်း...

“သ... သမီး... အဘကို ပိုးထိသွားပြီ၊ သွား... အိမ်ပြန်ပြီး သမီးအမေကိုသွား... သွားပြော”

လို့ ပြောပြီး မြေပေါ်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

လုံးစီလေးလည်း လန့်ဖျက်ပြီး ဖခင်ပြောတဲ့ အတိုင်း အိမ်ဘက်ကို ပြေးတော့တယ်။

“အမေရေ... အမေ... အဘ... အသား ပိုးထိလို့”

လုံးစီလေးရဲ့ အသံကြောင့် အိုးခွက်တွေ တိုက်ချွတ်ဆေး
ကြောနေတဲ့ မမြစိဟာ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်တယ်။

“ကို... ကိုလုံး ပိုးထိတယ်... ဘုရား... ဘုရား”

ရေရွတ်သံနဲ့အတူ ခေါင်းထဲမိုက်ကနဲဖြစ်ပြီး ရင်ဘတ်
ထဲက စူးကနဲ အောင့်တက်သွားတယ်။

မမြစိဟာ ခြေလှမ်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အသက်ရှူမှန်း
ကြပ်ပြီး လှုပ်လို့မရအောင် ဖြစ်သွားရှာတယ်။

“ဟင်... အမ... အမ လဲကျသွားပြီ၊ ကယ်ကြပါဦး”

လုံးစီလေးရဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်တဲ့
အသံက ညဉ့်အမှောင်ကို လွှမ်းခြုံသွားတယ်။

ရွာသားတွေ ပြေးလာပြီး ကြည့်ချိန်မှာတော့ မမြစိတစ်
ယောက် အသက်ကင်းမဲ့နေချေပြီ။

သူကြီးဘတင့်နဲ့ အဖွဲ့က တောစပ်မှာရှိတဲ့ ငလုံးပိုးထိရာ
သွားကြတယ်။

ဟိုရောက်တော့ မြေပြင်မှာ ခွေလဲနေတဲ့ ငလုံးကို တွေ့
လိုက်ရတယ်။

အသင့်ပါလာတဲ့ ထမ်းစင်နဲ့ ထမ်းပြီး ရွာသယ်ခဲ့ကြ တယ်။

ဆေးဆရာရောက်လာပြီး ကြည့်ရှုချိန်မှာတော့...

“မရတော့ဘူး... အဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံးပြန့်ပြီး
နေရာယူသွားပြီ၊ ကျုပ်တို့နောက်ကျသွားပြီ”ဆိုတဲ့ အဖြေကို စိတ်
မကောင်းဖွယ် ကြားလိုက်ရတယ်။

သူကြီးဘတင့်ဟာ စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်ပြီး...

“ငလုံးတို့ လင်မယားရဲ့ ကံဇာတာက တယ်ဆိုးပါလား။

မြစိက ယောက်ျားရဲ့ သတင်းဆိုးကို ကြားပြီး ရင်ကွဲနာကျ သေ
ရှာတယ်။ ငလုံးက မြွေဆိပ်တက်ပြီး သေရရှာတယ်။ သူတို့
အတွက် ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်သလို၊ မလုံးစီလေး တစ်ကောင်ကြွက်
ရှာပြီ”

လို့ ရေရွတ်တယ်။

ရွာသားတစ်ယောက်က

“ရင်ကွဲနာကျတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဆေးဆရာကြီး
ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ နှလုံးရောဂါအခံကြောင့် သတင်းဆိုး
ကြားပြီး အသက်ပါ၊ ပါသွားတယ်ဆိုပဲ၊ ငလုံးတို့ လင်မယား
သေတော့ လုံးစီလေးကို ဘယ်သူ ကြည့်ရှုမလဲ၊ ဒီကလေးမက
အရွယ်နဲ့မမျှအောင် သိပ်ရိုင်းရိုင်းတယ်၊ လူကြီးနဲ့လည်း အဆင်
မပြေဘူး၊ ကလေးချင်းလည်း မတည့်ဘူး၊ ကလေးမလေး အတွက်
သူကြီး ခေါင်းပူပေတော့”

လို့ ပြောလာတယ်။

ရွာသားရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးဘတင့် တွေ့ရင်မော
သွားရတယ်။

မလုံးစီလေးကို လှမ်းကြည့်တဲ့အခါ ဖအေရဲ့ အလောင်း
တို့ ဖက်ပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူကြီးဘတင့်ဟာ မလုံးစီလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မသက်
မသာနဲ့ သက်ပြင်း “ဟင်း”ကနဲ ချလိုက်မိတယ်။

‘လုံးစီးလေးရဲ့ ကံကြမ္မာ
ဘာဖြစ်မလဲ’

အခန်း (၂၄)

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ ဆိုက်ငွေနဲ့ ချက်ပြုတ်နေကြတဲ့ တင်း
ချက်အဖွဲ့ကလည်း တဲအရောက်မှာ မီးခိုးထောင်းထောင်းထ
အောင် ချက်ပြုတ်နေကြတယ်။

ရွာသူတစ်စုဟာ တဲအိမ်လေးထဲ လက်ဖက်စားရေနွေး
သောက်ရင်း အုပ်စုဖွဲ့ အတင်းပြောနေကြသလို. . .

သူကြီးဘတင့်ကတော့ ဆေးတံကြီးခဲထိုင်ရင်း အတွေး
နယ်ချဲ့နေတယ်။

မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြောင့် အိပ်ရာထဲလဲသွားတဲ့
မလုံးစိလေးကိုတော့ ဆေးဆရာကြီးအိမ်မှာ ပို့ထားရတယ်။

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် လုံးစိလေးရဲ့ ရှေ့ဈေးတွေး
ပြီး အဖြေရှာမရ ရှိနေစဉ် ရွာသူတွေထဲမှ ထွက်လာတဲ့ ရယ်သံ
ကြီးကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး. . .

“ဟ. . . အသုဘအိမ်က ငိုသံမကြားရဘဲ ရယ်သံကြား
နေရပါလား၊ အလှူအိမ်နဲ့ အသုဘ အိမ်မှားများ နေကြသလား၊
ညည်းတို့ အသံတွေ တိတ်စမ်း”

လို့ အော်ငေါက်လိုက်တယ်။

သူကြီးဘတင့်နဲ့ ငေါက်ငမ်းမှုကို ရွာသူတစ်ယောက်က
မကျေနပ်ဘဲ. . .

“အသုဘအိမ်မှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ငိုရအောင် မသာ
နှစ်ယောက်လုံးက ကျုပ်တို့ အမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သူကြီး ပြောလို့
သာ လာရတာ၊ ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ အလုပ်တွေရော. . . ကလေး
တွေပါ ရှိတယ်၊ မအားဘူးရှင်. . . အသုဘအိမ်လာပြီး စကား
မပြောရဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ပြန်မယ်. . . ဘယ်တော့မှ လာ

ဇာတ်ပုံပြန်...

မြစိနဲ့ ငလုံးတို့ရဲ့ အလောင်းစင်တွေက တဲအိမ်လေးရဲ့
အရှေ့မှာ ဟီးနေတယ်။

သူတို့အိမ်လေးက ခြံမြေမရှိတဲ့ မြေဆိုက်တဲလေးဖြစ်တာ
ကြောင့် တဲရှေ့ ကုလားဖျင်းထိုးပြီး အသုဘပွဲကို ဆင်နွှဲရတယ်။

ဖဲသမားတစ်စုဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ငှားရမ်းထားတဲ့
ကွပ်ပျစ်ပေါ် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ဖဲရိုက်နေကြသလို. . .

မခေါ်နဲ့... ဒါပဲ”

လို့ ကတ်ကတ်လန်ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးဘတင့်က
“ကျေးဇူးရှင်မတွေ... ပြန်တော့မပြန်ကြပါနဲ့...
ပြောပါ... အားရအောင် ပြောကြပါ။ နှစ်လောင်းပြိုင်
အသုဘဆိုပြီး မသာအိမ်ကို ဘယ်သူမှ ခေါ်လို့မရဘူး၊ ညည်းတို့
ပါ ပြန်ကြရင် ပိုဆိုးမယ်၊ ပြော... ပြော... အားရအောင်
သာ ဆက်ပြောကြ”

လို့ ရွှေပြောရင်း တဲပြင်ထွက်ခဲ့တယ်။

“ဗျို... သူကြီး ကျုပ်တို့ ပုလင်းကုန်နေပြီ၊ ထပ်လုပ်
ပေးပါဦးဗျ၊ ဟဲ... ဟဲ... အမြည်လေးပါ လုပ်နော်”

ဖဲသမားတစ်ယောက်က ဖဲရိုက်မပျက် လှမ်းပြောတဲ့
စကားကြောင့် သူကြီး ကျွဲမြီးတိုသွားပြီ...
“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့မြို့ဖို့တောင်းရအောင်
ငါ့များ မသာရှင် မှတ်နေသလား၊ သူကြီး ဝတ္တရားရှိလို့ လုပ်ပေး
နေတာဟေ့၊ ချက်ပြုတ်ရေးအတွက် ငွေထုတ်ပေးတာပဲ လွန်လှ
ပြီ၊ မင်းတို့ မြို့ချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်မြို့ကြ၊ ဘာမှ လုပ်မပေး
နိုင်ဘူးဟေ့”

လို့ ကြိုးအော်ပစ်လိုက်တယ်။

ဖဲသမားက ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး အမူအရာနဲ့ ဖဲချပ်ကို
ဆောင့်ချလိုက်ရင်း...
“မလုပ်ပေးရင်နော်... ဒီမှာမရိုက်ဘူး တစ်ဖက်ရွာက
လယ်ရှင်မသာမှာ သွားရိုက်မယ်
ဟေ့ကောင်တွေ ဝိုင်းသိမ်းကြ... ပြန်မယ်”

ဟေ့ကောင်တွေ ဝိုင်းသိမ်းကြ... ပြန်မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဖဲသမားအားလုံး ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်က
ဆင်းဖို့ ပြင်တယ်။

ဒီအခါမှ သူကြီးဘတင့်ဟာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...
“နော်... နေကြပါဦးကွ၊ မင်းတို့လုပ်ပုံနဲ့ ငါသူကြီး
ဘတင့်ရဲ့ ရွာမှာ မသာအိမ်တောင် ဖဲရိုက်မဲ့သူ မရှိဘူး ဖြစ်နေ
အုံးမယ်၊ မင်းတို့ ဖြစ်ချင်တာ အားလုံး လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဝိုင်းတော့
မိန်းပါနဲ့... ဟုတ်မလား”

လို့ပြောရင်း...

“ဟေ့ကောင် ချက်စု... အရက်ရောင်းတဲ့ ကိုဘူးဆီ
သွား၊ အရက်တစ်ပုံးနဲ့ ကြက်ကြော် သုံးကောင် ယူခဲ့၊ ငါက
ရှင်းမယ်လို့ ပြောလိုက်”

လို့ ရွာသားတစ်ယောက်ကို ခိုင်းစေလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှ ဖဲသမားတွေဟာ မျက်နှာဝင်းပသွားတယ်။

“ဒီလိုမှပေါ့ သူကြီးရယ်... ကျုပ်တို့ကလည်း မိုးလင်း
ပေါက် ရိုက်ရမှာဆိုတော့ အသောက်အစားလေးတော့ လိုတာ
ပေါ့ဗျ၊ ဟဲ... ဟဲ”

ချက်ဆူ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ဖဲသမားတစ်ခုဟာ
အရက်နဲ့ ကြက်ကြော်ကို အားပါးတရ စားသောက်ရင်း ဖဲဝိုင်းကို
အကျိတ်အနယ် ကျင်းပကြတယ်။

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် ဖဲသမားအုပ်စုကြည့်
ရင်း...
“သူကြီးလုပ်ရတာ မလွယ်ပါလားနော်၊ မသာအထ

၁၆

မနိဇာ

မြောက်ဖို့အရေး ကိုယ့်အိတ်ထဲက ငွေစိုက်ရတယ်။ အင်း...
ချစ်တီးမ... မချစ်တီး။ ဒင်းမသေခင်ကလည်း ငါ့ကို ဒုက္ခ
အမျိုးမျိုးပေးတယ်။ ဒင်းသေလို့ ဒင်းရဲ့ အရှုပ်ထုပ် ပြေရှင်းပေး
ရုံတင်မက။ ဒင်း တူမ သေတာတောင် ငါ့ ခေါင်းမီးပူနေရပြီ။
မသာစရိတ်မကဘူး။ လုံးဝီလေးရဲ့ နောင် ရေးအတွက်ကိုပါ ငါ့မှာ
ပူနေရပြီ။ တယ်လည်း ဒုက္ခ ပေးတဲ့ အမျိုးတွေ... ဟင်း”

လို့ ရေရွတ်ပြီး မသာအိမ်ကနေ ထွက်ခဲ့တယ်။

“မသာအိမ်မှာ ဘာဖြစ်ကြမလဲ”

* * *

နှစ်က... ထွက်

၁၃

အခန်း(၂၅)

စောစော... နေ့...

နံနက် သုံးနာရီခန့်လောက်မှာတော့ မသာစောင့် ဝဲ
သမားတစ်စုဟာ ရေချိန်လွန်ပြီး မောက်ကုန်ကြပြီ။

တစ်ညလုံး အတင်းထိုင်ပြောတဲ့ ရွာသူတစ်စုလည်း
ပိုးလိုးပတ်လက် အနေအထားနဲ့ ဟောက်သံပေးနေချိန်

ချက်ပြုတ်ရေးအဖွဲ့ကတော့ မီးခိုးတိတ်ပြီး ဖျားခင်း အိပ်
ကောင်းနေတုန်း...

“အိ... အိ... အိ... အိ... အိ... အိ...
အိ... ဟင့်... ဟင့်”

ဖဲသမားဦးစီတစ်ယောက် နားထဲတိုးဝင်လာတဲ့ အသံ
ကြီးကြောင့် မျက်လုံးပြဲ... ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်။

ရီဝေနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံကို လက်နဲ့ပွတ်ရင်း ကွပ်မျက်
ပေါ်က ကုန်းထလိုက်တယ်။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး”

“ဟာ... ငို... ငိုသံကြီးပါလား... အသံက
အလောင်းစင်ဘက်က လာတာ။

မြ... မြစီ ခြောက်ပြီထင်တယ်။

ဦးစီတစ်ယောက် အတွေးနဲ့အတူ ကြက်သီးဖျန်းကနဲ
ထသွားတယ်။

မသာစင်ကို လှမ်းကြည့်တော့... အလောင်းပေါ် မြို့
လွှမ်းထားတဲ့ ပိတ်ဖြူစက လေနဲ့အတူ လှုပ်ခတ်နေတယ်။

“ဟင်... ငလုံးရဲ့ မသာစင်က လှုပ်နေပါလား။

ငါ... ငါ အမှူးလွန်ပြီးများ မြင်နေရသလား၊ ငိုသံက
မိန်းမအသံ၊ ယောက်ျားအလောင်းက လှုပ်နေတယ်၊ ဘုရား...
ဘုရား... လင်မယားနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ငါ့တို့ ခြောက်
လွန်နေပြီ”

ဦးစီဟာ ကြောက်စိတ်နဲ့အတူ တွေးရင်း ခြေလှမ်းကို
နောက်ပြန်ဆုတ်တယ်။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး”

ထပ်မံကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြောင့် ဦးစီ ခြေလှမ်းတုံ့
သွားတယ်။

ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်တဲ့ လေပွေတစ်ချက်ကြောင့်

ကွပ်မျက်နံဘေး ထွန်းညှိထားတဲ့ မီးတိုင်တွေ ‘ဖျပ်’... တနဲ
ငြိမ်သက်သွားတယ်။

ဦးစီတစ်ယောက် ကြောက်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ
ကွပ်မျက်ပေါ် ‘ဝုန်း’ကနဲ ခုန်တက်လိုက်တယ်။

အသံကြောင့် ကျန်လူတွေပါ လန့်နှိုးကုန်ကြတယ်။

“ဟ... ဟ... ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ ငလျင် လှုပ်ပြီ
ထင်တယ်”

“ဟင်... မှောင်မည်းနေပါလား၊ မီးတုပ်တွေ ဘယ်
ကောင် ငြိမ်းတာလဲကွ”

ဦးစီက မျက်လုံးပြဲမျက်ဆန်ပြဲနဲ့ သူတို့အနား တိုးကပ်
ပြီး...

“ရှု... တိုးတိုးနေကြစမ်း၊ ငါ... ငါ အခြောက်
ခံနေရတယ်ကွ... မင်းတို့သိလား”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဖဲသမားတွေဟာ ခေါင်းနပန်း
ကြီးပြီး အသံတွေ တိမ်ဝင်သွားတယ်။

“အ... အခြောက်ခံရတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်...
ဘယ်လို ခြောက်တာလဲ”

ဖဲသမားတွေရဲ့ လေသံတီးတိုး အမေးမဆုံးခင်ပဲ...

“ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး”

“ကြား... ကြားကြလား၊ အဲ့ဒီ အသံက ခြောက်
နေတာပဲ”

ဦးစီရဲ့ စကားကြောင့် ဖဲသမားတစ်ယောက်က...

“ဒါ... ဒါဆို မီးတုတ်တွေ ငြိမ်သွားတာကရော”

လို့ လေသံနဲ့ ထပ်မေးတယ်။

တစ်ယောက်က ဝင်ပြီး... .

“ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်လေးနဲ့လားဆို သလို့ မေးနေပြန်ပြီ။ ငိုသံကြီးတောင်ပေးနေမှ မီးတုတ်တွေ ငြိမ်းအောင်လုပ်ပြီး ခြောက်လှန့်တာပေါ့ကွာ၊ တို့... . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ လေပြင်းတွေ ဒရစပ်တိုက်ခတ်လာတယ်။

လေပြင်းကြောင့် မသာပေါ် အုပ်လွှမ်းထားတဲ့ ပိတ်ဖြူတွေက လွင့်ဖျံပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ဖဲသမားတွေရဲ့ ခေါင်းပေါ် အုပ်လွှမ်းသွားတယ်။

“ဟ... . ဘာကြီးလဲဟ၊ ဘယ်ကောင် ငါ့ခေါင်းပေါ် အကျီနဲ့ အုပ်တာလဲ”... .

“ဟင်... . ငါ့ပေါ်လည်း အုပ်တယ်ဟ၊ ဘယ်သူလဲ”... .

မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ ဖဲသမားတစ်စုဟာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်သံတွေနဲ့ ကမ္ဘာပျက်မတတ် ထိတ်လန့်နေကြပြီ။

“ဟာ... . အဝတ်ကြီးက စပယ်ပန်းနဲ့ နံလိုက်တာ၊ ဟေ့ကောင်... . မီးခြစ်ပါရင် လုပ်ပါဟ”

ဒိုးစီရဲ့ အသံကြောင့် တစ်ယောက်က အကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး နတ်သမီးတံဆိပ် သစ်သားမီးခြစ်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ မီးခြစ်သံကို “ခြစ်”ကနဲ ခြစ်လိုက်စဉ်မှာတော့... .

“ဟင်... . ဒါ... . ဒါ မသာပေါ်လွှမ်းတဲ့ ပိတ်စကြီးပဲ”

လို့ ရေရွတ်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်

ကြတယ်။

ပြီးတဲ့အခါမှာတော့... . မီးခြစ်ဆံကို လွှတ်ချပြီး “ဟား”... . ကနဲ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြေးတော့တယ်။

မီးမသေတဲ့ မီးခြစ်ဆံကတစ်ဆင့် ကွပ်ပျစ်ကို မီးစွဲတဲ့ အခါမှာတော့... .

* * *

‘မသာအိမ်ရာ... ဘာဖြစ်မလဲ’

အခန်း(၂၆)

သူကြီးရဲ့ ခြံပိုင်းထဲ...

“အမယ်လေးဗျာ... တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မီးသဂြိုဟ်တဲ့ မသာမျိုး၊ ခုမှပဲ ကြုံဖူးတော့တယ်၊ တို့ရွာက ဖြစ်လိုက်ရင် အထူးအဆန်းချည်းပဲ”...

“ထူးတာတော့ မပြောနဲ့တော့... ညက ကျုပ်တို့ မသာအိမ်မှာ စောင့်အိပ်ရတာ အစပိုင်းတော့ စကားတွေ ပြောကြသေးတယ်၊ ပြီးမှ မောမောနဲ့ အိပ်ပျော်သွားကြတာ... အိပ်နေတုန်း မီးပူဟပ်ပါတယ်ဆိုပြီး... မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မှ... တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေတဲ့ မီးတောက်ကြီးကို တွေ့ရ

တယ်၊ ဟိုကောင်မတွေ ကျုပ်အနီးကောင်းပေလို့၊ နို့ပို့ဆို... မသာနဲ့ရောပြီး ဒင်းတို့ပါ အရှင်လတ်လတ် မီးသဂြိုဟ်ပြီးသား ဖြစ်နေလောက်ပြီ မတုတ်ကြီးဆို လန့်ဖျပ်ပြီး ပြေးတာ ထမိတောင် မပါဘူးတော်”

“သူကြီးက ကျုပ်တို့ကို ပေါ့ဆပြီး မီးခြစ်ဆံပစ်လို့ ထိပ်တုံးခတ်မလိုတဲ့၊ ကျုပ် သေချာကြည့်ပြီးမှ မီးခြစ်ဆံကို ပစ်ချ တာ၊ မီးသေပြီးသားပါဗျ... ဒါဟာ... မသာလင်မယား ခြောက်လှန့်ပြီး မီးလောင်အောင်လုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ... ပထမ ငိုညည်းသံလိုလို ကြားရတယ်၊ မီးတုတ်တွေ ငြိမ်းသွားတယ်၊ ပြီးတော့ လေတွေ တဝေါဝေါ တိုက်လာပြီး ကျုပ်တို့ ခေါင်းကို ပိတ်ဖြူစကြီး အုပ်လိုက်တာဗျ၊ အမယ်လေး... ပြန်တွေးကြည့်တောင် ကြက်သီးထမိပါတယ်၊ တကယ်ပါဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ... တကယ်ဆို ကွပ်ပျစ်နဲ့ အလောင်းစင်က အဝေးကြီးပဲ၊ မီးစွဲစရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ မြစ်တို့ လင်မယားဟာ သူတို့အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်စေချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ်တို့ရောက်သွားတော့ အလောင်းနှစ်လောင်းလုံး မီးသွေးတုံးလို မည်းနက်နေပြီ၊ သူကြီးကလည်း အလောင်းတွေကို သင်္ချိုင်းမပို့ဘူး၊ အဲ့ဒီ မီးလောင်ပြင်မှာပဲ မြှုပ်ခိုင်းတယ်၊ အင်း... အဲ့ဒီနေရာဟာ မကြာခင်မှာ အကြီးအကျယ် ခြောက်လှန့်မှာ မြင်ယောင်မိသေးတယ်”...

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် မလုံးစီလေးကို လက်စွဲပြီး ခြံပိုင်းထဲ ဝင်လာချိန်မှာတော့ စကားသံတွေ ဟိတ်ဆိတ်သွား

တယ်။

“စောစောစီးစီး ငါ့အိမ်မှာ လူစုံနေပါလား၊ ဟဲ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ မသားအိမ်မှာ ညက အခြောက်ခံရတယ် မဟုတ်လား”

လို့ ဒိုးစီတို့ ဖဲသမားတစ်စုကို ကြည့်ပြီးမေးလိုက်တယ်။

“မှန်တာပေါ့ သူကြီးရယ်... ခြောက်တာမှ ငိုညည်းသံကြီး ပေးပြီးတော့ကို ခြောက်တာဗျ”

ဒိုးစီရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးဘတင့်ဟာ ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ ညိတ်လိုက်ရင်း...

“ကဲ... လုံးစီလေး ညက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်စမ်း”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ စကားကြောင့် ရွာသားတွေက စိတ်ဝင်စားဖြစ်သွားကြပြီး လုံးစီလေးအနီး ဝိုင်းအုံ့လာကြတယ်။

“လုံးစီ ညက အဘလုံးလုံးရဲ့ အလောင်းကို မြင်ချင်လို့ ဆေးဆရာကြီးအိမ်ကနေ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ထွက်ခဲ့တယ်၊ ဆေးဆရာကြီးတို့ မိသားစုက အိပ်ပျော်နေတဲ့အတွက် လုံးစီ ထွက်သွားတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ အိမ်ရောက်တော့ အဘလုံးလုံးနဲ့ အမတို့ရဲ့ အလောင်းစင်ကြီးကို တွေ့ရတယ်၊ လုံးစီလည်း အဘလုံးလုံးရဲ့ အလောင်းစင်ကို မှီပြီး... စိတ် မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုမိပါတယ်၊ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကိုကြီးဒိုးစီက အလောင်းစင်ဆက် လျှောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကြီးဒိုးစီတို့ စကားတွေ ပြောကြတယ်၊ မီးခြစ်ဆံကို မီးညှိပြီး ထွက်ပြေးသွား ကြတယ်၊

သူတို့လည်း သွားရော မီးခြစ်ဆံကနေ ကွပ်ပျစ်ကို မီးစွဲလောင်တယ်၊ လုံးစီလည်း မီးလောင်တာတွေ့တော့ တအား ကြောက်ပြီး ဆေးဆရာကြီးအိမ် ပြန်ပြေးခဲ့တယ်”

လုံးစီလေးရဲ့ စကားဆုံးတဲ့အခါ ဒိုးစီတို့ ဖဲသမားတစ်စုဟာ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတယ်။

သူကြီးဘတင့်က ဒိုးစီတို့ကို ဒေါသတကြီးကြည့်ပြီး...

“ပြောတော့ မီးခြစ်ဆံကို မီးသပ်ပြီးမှ ပစ်ချခဲ့တာပါဆို၊ လုံးစီလေးပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းတို့အပြစ်က လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်းနေပြီကွ၊ ဟေ့... ချက်ဆူ၊ ဒင်းတို့ကို ထိပ်တုံးခတ်လိုက်စမ်း”

လို့ အသံဝါကြီးနဲ့ အမိန့် ပေးလိုက်တော့တယ်။

‘သုကြီးဘတင် လုံးစီရဲ့
ရှေ့ရေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

အခန်း(၂၇)

သော်တစ်နေ့...

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ မောင်းထုခေါ်ယူမှုကြောင့် ရွာသား တွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာတယ်။

လူစုံတဲ့အခါ သူကြီးက အားလုံးရှေ့က ရပ်ရင်း...

“လူစုရတဲ့ အကြောင်းရင်းက... မိဘမဲ့ တစ်ကောင် ကြွက်ဖြစ်သွားတာတဲ့၊ လုံးစိလေးရဲ့ နောင်ရေးကိစ္စပဲ ဟောဒီ လူအုပ်ထဲမှာ လုံးစိလေးကို မွေးစားချင်တဲ့ လူများရှိသလား”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားတွေဟာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြတယ်။

နှစ်ဘဝ... ရွာသိုက်

ဒါကိုတွေ့တဲ့ သူကြီးက...

“ဟ... နင်တို့ကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့် ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးမွေးစားမဲ့လူ ရှိသလားလို့ မေး နေတာဟေ့”

လို့ အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ လယ်ရှင်တစ်ဦးက

“ကလေးကိုတော့ မွေးစားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အယူသည်းတတ်တာ သူကြီးအသိပဲ၊ တစ်ခြားတလေး ဆို မွေးစားမယ်၊ လုံးစိကိုတော့ မမွေးနိုင်ဘူး၊ သူ့မိဘတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ သူ့အနားမှာရှိနေမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် လုံးစိ မမွေးနိုင်ဘူး”

လို့ ထပြောသလို ရွာသားကြီးတစ်ယောက် ကလည်း...

“ဟုတ်တယ် သူကြီး... ဒီကလေးမဟာ မချစ်တီး ဝင်စားတဲ့သူဖြစ်နေတယ်၊ နှုတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းတဲ့ မချစ်တီး ကို သူ့ရှုစဉ်တည်းက ကျုပ် သိပ်မုန်းတာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း သူတို့ မမွေးနိုင်ဘူး”

လို့ပြောပြန်တယ်။

“ဒီကလေးဟာ လူကြီးကိုလည်း မရိုသေတတ်ဘူး၊ ကလေးချင်းလည်း တည့်အောင်မနေဘူး၊ ဒီလိုကလေးမျိုး မွေး စားရင် ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ပြဿနာ လိုက်ရှင်းနေရမှာပေါ့၊ ကျုပ် လည်း မမွေးနိုင်ဘူး”

“မှန်တယ် သူကြီး... လုံးစိမကို မွေးစားဖို့ လူမရွာနဲ့ ဘယ်သူမှ မွေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သူကြီးက

လူပျိုကြီးပဲ ကျောထောက်နောက်ခံလည်း မရှိဘူး၊ လုံးစီမတိုသူကြီးပဲ မွေးစားလိုက်၊ ဒါဆိုရင် ဒီပြဿနာ ပြီးပြီဗျို့”...

နောက်ဆုံးပြောတဲ့ ရွာသားရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားရတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ... .

“လုံးစီမကို ဘယ်သူမှ မမွေးရဘူး၊ ကျုပ်ပဲ မွေးစားမယ်” ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေက ခြုံဝဆီ စုပြုံသွားတယ်။

တရုတ်ကြီးကွမ်ကျိက လည်မှာစီးထားတဲ့ မာမလာကို ပြင်ပတ်ရင်း လှမ်းဝင်လာတယ်။

သူကြီးဘတင့်ဟာ ကွမ်ကျိကို ကယ်တင်ရှင်ကြီးလို အားကိုးတကြီးကြည့်ရင်း...

“ကွမ်ကျိ... . နင်တကယ်ပြောတာလား၊ နင့်မှာလည်း ကလေးတွေရှိနေတာ ဖြစ်ပါ့မလား”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ သူကြီးရ... . လုံးစီမဟာ ဘယ်ကလေးနဲ့မှ မတည့်ပေမယ့် ကျုပ်သားနဲ့တည့်တယ်... . အမြဲတန်း ကျုပ်တို့အိမ်လာဆော့နေတာ အားလုံး အမြင်ပဲ၊ လုံးစီမကို ကျုပ်မွေးမယ် ဘယ်မလဲ... . လုံးစီမ”

တရုတ်ကွမ်ကျိရဲ့ ယတိပြတ်စကားကြောင့် သူကြီးဘတင့် သက်ပြင်းချပြီး...

“ရှိတယ်... . ရှိတယ်... . ဆေးဆရာအိမ်ပို့ထား တယ်”

ဒီတော့... . ဒီနေ့ကစပြီး လုံးစီလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူဟာ လယ်သူဌေး ကွမ်ကျိဖြစ်သွားပြီ၊ အင်း... . လယ်သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးစားခြင်း ခံရတာ လုံးစီမလေး သိပ်ကံကောင်းတယ်ဟေ့”

လို့ အားတက်သရော ပြောလိုက်တယ်။

တရုတ်ကြီးကွမ်ကျိဟာ သူကြီးရဲ့ စကားကြောင့် သဘောကျသွားပြီး ရွှေသွားတွေပေါ်အောင် ရယ်မောလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ရွာသားတွေဘက်လှည့်ပြီး...

“အားလုံး ကြားကြတယ်နော်... . ဒီနေ့ကစပြီး လုံးစီမလေးကို ကျုပ် မွေးလိုက်ပြီ၊ လုံးစီမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စ မှန်သမျှ ကျုပ်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်၊ အားလုံး မှတ်ထားကြ”

လို့ ပြောရင်း အောင်မြင်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေလှမ်းနဲ့ ရင်ကော့ ထွက်သွားတယ်။

ရွာသားတွေဟာ တရုတ်ကွမ်ကျိရဲ့ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်။

* * *

‘‘တရုတ်ကွမ်တိုနဲ့ လုံးစီလေး
ဘာဖြစ်အုံးမလဲ’’

အခန်း(၂၈)

မင်းသားအောင်နှင့် ဘီလူး...

“တရုတ်ကြီးကွမ်ကျီရဲ့ မွေးစားမှုကြောင့် မလုံးစိလေးဟာ သူနေချင်တဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။

တရုတ်ကြီးက လုံးစိလေးကို နားဆွဲ၊ ဆွဲကြိုးပန်းလက်ကောက်၊ လက်စွပ် အစရှိတဲ့ ရွှေထည်များ ဆင်ယင်ပေးသလို အကောင်းဆုံး အဝတ်အထည်များ... အကောင်းဆုံး အစားအသောက်များကို နေ့စဉ် ကျွေးမွေးခဲ့တယ်။

မလုံးစိလေးဟာ ရွှေဘုံပေါ်စံပြီး လိုတိုင်းတ၊ ရနေတဲ့ အတွက် မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မေ့ပျောက်ပြီး ကလေးပီပီ

ပျော်ရွှင်မှုအတိအကျနဲ့နေခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ တရုတ်ကြီးက လုံးစိလေးကိုခေါ်ပြီး... .

“လုံးစိကို အပါးကြီး သိပ်ချစ်တာ လုံးစိလေး သိတယ် မဟုတ်လား၊ အပါးကြီး ကြားဖူးတာရှိတယ်၊ အရင်တုန်းက လုံးစိလေးရဲ့ အဖေ လုံးလုံးကိုရွှေတွေပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ရွှေတွေ မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာကို အပါးကြီးကို ပြောပြစမ်းပါကွယ်၊ လုံးစိလေးလိုချင်တဲ့ ဘိုင်စကယ် တစ်ဝယ်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား။”

လို့ သွေးတိုးစမ်း မေးလိုက်တယ်။

တရုတ်ကွမ်ကျီနဲ့ စကားကြောင့် လုံးစိလေးရဲ့ မျက်နှာ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားတယ်။

ကွမ်ကျီကို မကျေမနပ် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း... .

“ဟင့်အင်း... . ဟင့်အင်း အဲဒီ ရွှေတွေက အဘလုံးလုံး ကိုပဲ လုံးစိပေးမှာ၊ လုံးလုံးက သေသွားပြီ အပါးကြီးကို လုံးစိ မပေးနိုင်ပါဘူး၊ အပါးကြီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ လုံးစိက အဘလုံးလုံးကို သိပ်ချစ်တာ၊ ရွှေတွေကို လုံးလုံးကိုပဲ ပေးမှာ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကွမ်ကျီတစ်ယောက် မျက်နှာကွက်ကနဲ ပျက်သွားတယ်။ ဘီလူးရုပ်ကို မင်းသားခေါင်းဆောင်းပြီး... .

“လုံးစိလေးရဲ့ အဘမှ မရှိတော့ဘဲကွယ်၊ ခုဆို... .

လုံးစိလေးဟာ အပါးကြီးရဲ့ သမီးဖြစ်နေပြီ၊ အပါးကြီးကလုံးစိ လေးကို ရွှေတွေလည်း ဆင်ပေးတယ်၊ ဂါဝန်လှူလှူလေးတွေ လည်း ဝယ်ပေးတယ်၊ ဘီလပ်က လာတဲ့ ကောင်းပေဆိုတဲ့ မုန့်

တွေလည်း ကျွေးတယ်လေ၊ လုံးစီလေးက အပါးကြီးကို မချစ်ဘူးလား၊ ဟော... မကြာခင်ဆို လုံးစီလေး ကျောင်းတတ်ရတော့မှာ၊ အပါးကြီးက ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မြို့တက်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ လုံးစီ လေးကို ထားမှာဗျ”

လို့ အချို့သာဆုံး လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း... လုံးစီ မြို့ကျောင်းမတတ်ချင်ဘူး၊ အဘလုံးလုံးနေခဲ့တဲ့ ဟောဒီရွာမှာပဲ နေမယ်၊ အပါးကြီးကို ချစ်ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့်လုံးလုံးကို လုံးစီ ပိုချစ်တယ်၊ လုံးစီကို မြို့ပို့ရရင် အပါးကြီးနဲ့ မနေတော့ဘူး၊ သူကြီးဦးဘတင့်အိမ် သွားနေမယ်၊ ဒါပဲ...”

လုံးစီတစ်ယောက် သူပြောချင်ရာပြောပြီး ခြေဆောင်ထွက်သွားတယ်။

တရုတ်ကြီးကွမ်ကျိဟာ ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီးပေါ်နောက်မှီလှဲရင်း သက်ပြင်းချမိတယ်၊ ဒီအချိန်မှာပဲ သူ တပည့်တွေ ရောက်လာပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ အာစရိ... အဆင်ပြေလား”

လို့ မေးလာတယ်။

တရုတ်ကြီးကွမ်ကျိက စိတ်မသက်သာဟန်နဲ့ ခေါင်းခါရမ်းပြတယ်။

“အာစရိကလည်းဗျာ... အနည်းနဲ့ မရရင် အကြမ်းနည်းသုံးလိုက်ရုံပေါ့၊ ကလေးဆိုတာ တုတ်ကြောက်တဲ့ အမျိုးဗျ၊ မုန့်ကျွေးလို့ မရရင်... တုတ်ပေးပြီး ကျွေးလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ၊

ဟား... ဟား... ဟား”

တပည့်မိုက်ကြီးရဲ့ စကားကြောင့် တရုတ်ကြီးဟာ ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“တော်စမ်း မိုက်ကြီး... နေရာတကာ လူမိုက်နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းလို့ မရဘူး၊ အခုတောင် ကောင်မလေးက မြို့ပို့ရင် သူကြီးနဲ့ သွားနေမယ်လို့ ပြောနေတာ၊ ငါတို့ ထင်ရာစိုင်းလို့ မရဘူးကွ၊ နားလည်ရဲ့လား”

လို့ အော်ငေါက်လိုက်တယ်။

“အာစရိက ဝေးလိုက်တာဗျာ... ဒီအချိန်မှာ မြန်မာပြည်က ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်း အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အချိန်မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှာ အားလုံးလုပ်လို့ရတယ်၊ သူကြီးဘတင့်ဆိုတာ သေးသေးလေးပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကုန်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ မနည်းတော့ဘူး၊ အာစရိ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားစမ်းပါ”

မိုက်ကြီးရဲ့ မြှောက်ပင့် သွေးထိုးစကားကြောင့် တရုတ်ကွမ်ကျိ တွေဝေသွားရတော့တယ်။

* * *

ဘာဆက်လုပ်မလဲ’
‘တရုတ်ကွမ်ကျိုတို့

အခန်း (၂၉)

ခပ်...မိနား

“ဗို့... သူကြီးဘတင့်... သူကြီးဘတင့်”
ခေါ်သံကြောင့် သူကြီးဟာ ဆေးတံကြီးခဲရင်း ပြတင်းက
ခေါင်းပြူးကြည့်မိတယ်။

“ဟာ... ကိုရင်လှဝင်းပါလား၊ မြို့က ပြန်လာပြီပေါ့
ဟုတ်စ၊ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လေဗျာ... အဖန်ရည်လေး သောက်
ရအောင်”

သူကြီးဘတင့် လှမ်းပြောပြီး ဖျာဖျာသလဲ အိမ်အောက်
ဆင်းခဲ့တယ်။

ဖျင်သဘတ်ခေါင်းပေါင်းနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ခြံဝိုင်း ထဲ
ဝင်လာတယ်။

အိမ်အောက် ကွပ်ဖျပ်ပေါ်ရောက်တဲ့အခါ လူကြီးက
ခေါင်းပေါင်းစကို ဖြည့်ပြီးခွေးသုတ်တယ်။

“ဆိုပါဦးဗျ... မြို့ကြီးမှာ အတော်မှ စည်ရဲ့လား
ခင်ဗျားမလည်း မြို့သွားလိုက်တာ တမေ့တမောပဲ၊
ကျုပ်မှာလိုက်တဲ့ နိုးတိုက်က မာဖလာရော ပါရဲ့လား”

သူကြီးဘတင့်က အဖန်အိုးချရင်း အစောတလျင် မေး
လိုက်တယ်။

လူကြီးက ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“မာဖလာပါဖို့ နေနေသာသာ... လူတောင် ရွာ
ရောက်အောင် မနည်းလာရတာဗျို့၊ မြို့ကြီးတွေမှာ စစ်ဖြစ်နေ
ပြီဗျ၊ လေယာဉ်ပျံကြီးတွေများ ကောင်းကင်မှာဝဲပြီး ငုံးတွေ
ပစ်ချတာများ မြင်ရက်စရာမရှိဘူး၊ မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ အဖြစ်
က ရင်နင့်စဖွယ်ပါ၊ ငုံးဒဏ်က လွတ်မှီအတွက် ကိုယ်လွတ်ရုန်း
ထွက်ပြေးရတာ သနားစရာပဲဗျို့၊ ခင်ဗျားက ရွာမှာ နေပြီး ဘာမှ
မသိရှာဘူးပဲ”

လို့ ပြောရင်း အကြမ်းရည်ကို ငဲ့သောက်တယ်။

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် ကိုရင်လှဝင်းရဲ့စကားကြောင့်
ဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်နားလည်အောင်
ပြောစမ်းပါ၊ လေယာဉ်ပျံဆိုတာ ဘာလဲ... ကောင်းကင်မှာ
ဝဲနိုင်တယ်ဆိုတော့၊ ငှက်လားဗျ”

လို့ ထုံအစွာ မေးလိုက်တယ်။

သူကြီးရဲ့ အမေးကြောင့် ကိုရင်လှဝင်းဟာ ရေနွေးသီး
မတတ်ဖြစ်သွားရပြီး...

“အဟွတ်... အဟွတ်၊ ဘယ်နှယ် ငှက်ကမှာလဲဗျ
လေယာဉ်ပျံဆိုတာ စက်ပစ္စည်းတွေနဲ့ တည်ထောင်ထားတဲ့
ယာဉ်ကြီးတစ်ခုဗျ၊ ကောင်းကင်မှာ ငှက်လိုပျံလို့ရတာတော့
ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငှက်မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေစီးတဲ့ ယာဉ်
တစ်မျိုးဗျ၊ အဲဒီလေယာဉ်ပျံကြီးတွေကနေ ငုံးပစ်ချတယ်၊ ငုံး
ဆိုတာ ကျပ်တို့ရွာမှာ သုံးတဲ့ သံငုံး၊ ဆီငုံး မဟုတ်ဘူး၊ ငုံး ဆိုတာ
ပေါက်ကွဲစေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးဗျ၊ ငုံးထိရင် လူဟာ အနိုးတစ်ခြား
အသားတစ်ခြား ဖြစ်ရော... သိရဲ့လားဗျ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဘတင့်က ခေါင်းကုပ်
ရင်း...

“အောင်မလေးဗျာ... ဒီလောက်ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ ငုံးကို ဘယ်သူက မိုးပေါ်ကနေ ပစ်ချရတာလဲ၊ တယ်
ရက်စက်တာပဲဗျ”

လို့ ပြောပြန်တယ်။

ကိုရင်လှဝင်းက ထုံထိုင်းနေပြီး ဗဟုသုတ နည်းပါး
လွန်းတဲ့ သူကြီးကို စိတ်မရှည်တော့ဘဲ...

“ငုံးပစ်ချတာ တစ်ခြားလူမဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ခင်ဗျား
ဘိုးအေဖက် ဆစ်ဂျပ်နဲ့တွေ့ပဲ၊ မကြာခင် ခင်ဗျားရွာကို လာပြီး
ငုံးချလိမ့်မယ်၊ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားပေးတော့ဗျို့၊ ကဲ...
ကျုပ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျား လောက် ဉာဏ်ရည်နဲ့နည်းတဲ့ သူကြီးမျိုး

ရှာမှရှားပါပဲ”

လို့ ပြောရင်း ထွက်သွားတယ်။

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် ကိုရင်လှဝင်းပြောတဲ့ စကားကို
ပြန်တွေးရင်း...

“ကိုရင်လှဝင်းက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ငါ့ဘိုးအေကို
ငါတောင် မမှီလိုက်ဘူး၊ သူက နာမည်ပါ သိနေသေးတယ်၊
ဘာတဲ့... ငါ့ဘိုးအေးနာမည်က ဖက်ထုပ်လှပန်ဆိုလားပဲ၊
နာမည်လေးက သိပ်လှပါလား၊ ဘိုးအေကြီးက ငါ့ကျတော့
နာမည်လှလှလေး မပေးခဲ့ဘူး၊ ဘတင့်တဲ့... အတော် ခေါ်ရ
ဆိုးတာပဲ၊ အဲ... ဟုတ်ပြီ... ငါရဲ့တိမ်မြုပ်နေတဲ့ မျိုးရိုးကို
ကိုရင်လှဝင်းက ဖော်သွားပေးတယ် ဒီတော့...”

လို့ တွေးပြီး အိမ်ပေါ်တက်သွားတယ်။

ဒီနောက်မှာတော့ သူကြီးဘတင့်ရဲ့ ခြံဝိုင်းရှေ့

ဘုတ်ပြားကြီးတစ်ခုကို ခန့်ညားစွာ ချိတ်ဆွဲထား
လိုက်တယ်။

* * *

‘‘ဘုတ်ပြားမှာ ဘာရေးတာလဲ’’

အခန်း (၃၀)

သုတိရိတ်အမှု...

“ဖက်ထုပ်လှပန်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်...
ထိန်တောရွာသူကြီး ဘတင့်”...

“ဟာ... ဘုတ်ပြားပေါ်နေထားတဲ့ စာက အထူး
အဆန်းပါလား၊ သူကြီးက သူ့ရဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ဖော်ပြ နေထား
တာဟာ အင်း... သူကြီးတို့ အမျိုးက သနားစရာပဲ၊ ဖက်နဲ့
ထုပ်ထားခံရတာဆိုတော့ အတော် အနေခက်မှာပဲဗျ”...

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ... သူကြီးက မုန့်သည်မျိုးနို့
က ဆင်းသက်လာတာကွ”

“ဖက်ကလေးတွေနဲ့ ထုပ်ပြီးရောင်းတဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်
ရောင်းတဲ့အမျိုးပဲ၊ မုန့်ဖက်ထုပ်သည်မျိုးရိုးပေါတော်”...

“ဟေ့... ဒါဆို သူကြီးက မုန့်ဖက်ထုပ် ကောင်းကောင်း
ထုပ်တတ်မှာပေါ့၊ သူကြီးကို လုပ်ကျွေးခိုင်းရမယ်”...

ထိန်တောရွာသားတွေဟာ သူကြီးဘတင့်ရဲ့ ဘုတ်ပြား
ကြီးကို ဖတ်ပြီး ဝေဖန်တီးတိုးသဖန်ပိုး လုပ်ကုန်ကြတယ်။

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် ဆူညံသံတွေကြောင့် အိမ်
ရှေ့ထွက်ခဲ့တယ်။

ခြံဝမှာ အုံခဲနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကိုတွေ့ပြီး မျက်လုံးပြူး
သွားရှာတယ်။

“ဟ... ငါ့ခြံရှေ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဟေ့...
ပြောကြစမ်း”

သူကြီးရဲ့အသံကြောင့် ရွာသားတွေ ခြံထဲဝင်လာပြီး...
“သူကြီး မုန့်သည်မျိုးရိုးက ဆင်းသက်တာ ခုမှပဲ
သိရတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို မုန့်ဖက်ထုပ် ကောင်းကောင်းလုပ်ကျွေး
ပါဗျ”...

“ဟုတ်တယ်... သူကြီး မုန့်ဖက်ထုပ်၊ ကျုပ်တို့ကို မုန့်
လုပ်ကျွေးပါ”...

ဆိုတဲ့ အသံတွေ ညံညံစီသွားတယ်။

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ငါ့များ မုန့်သည်မျိုးရိုးလေး
ဘာလေးနဲ့... နင်တို့အားလုံး ရက်အကန့်သတ်မဲ့ ထိပ်တုံးစာ
မိချင်သလား၊ နာမည်နှစ်လုံးနဲ့နေတဲ့ ဘတင့်ကွ၊ ဖက်ထုပ် ကျန်ရဲ့
မျိုးဆက်သစ်ဘတင့်ကွ”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ လက်သီးလက်မောင်းတန်း ကြွေးကြော် သံဆုံးမှာတော့... .

“ဟေ့... . ဘတင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ”

ဆိုတဲ့ အသံသြကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ကြည့်လိုက်တော့ တိုက်ပုံအင်္ကျီဟပြီ... . ပုဆိုးကွက် ကျားကို ခပ်တိုတိုဝတ်ပြီး လျှောက်လာတဲ့ ကပ္ပိယကြီး ဖိုးသံကို တွေ့ရတယ်။

ကပ္ပိယဖိုးသံဆိုတာက ထိန်တောတစ်ရွာလုံး လေးစား ခိုသေတဲ့ လူတစ်ယောက်... .

ဖိုးသံက ဗဟုသုတကြွယ်ဝသလို... . ပါဠိစာပေဘက် မှာလည်း အထူးကျွမ်းကျင်တဲ့အတွက် တစ်ရွာလုံး အထင်ကြီး တဲ့ စာတတ်ပေတတ်ပုဂ္ဂိုလ်... .

“ခြံဝက ဘုတ်ပြားကြီးကို ချက်ချင်း ဖြုတ်စမ်း”

ကပ္ပိယကြီးဖိုးသံရဲ့ အသံကြောင့် သူကြီးတစ်ယောက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားတယ်။

“ဘာလို့ ဖြုတ်ရမှာလည်း ဖိုးသံရ၊ ဒါက တိမ်မြုပ်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မျိုးဆက်ကို ဂုဏ်ဖော်ပြီး ရေးထားတဲ့စာ၊ ရှေးခေတ်က လူတွေ ကျောက်စာရေးထိုး မှတ်တမ်းတင်သလို ကျုပ်လည်း ဘုတ်ပြားအက္ခရာတင်ထားတာ”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ လက်မထောင်ပြောတဲ့ စကားကြောင့် ကပ္ပိယကြီးဖိုးသံဟာ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါရမ်းရင်း... .

“နေပါအုံး ဘတင့်ရဲ့... . တိမ်မြုပ်နေတဲ့မင်းရဲ့ မျိုးဆက်ကို ဘယ်သူကများ ဖော်သွားပေးတုန်းကွ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ... .

“စပါးပွဲစား ကိုလှဝင်းပါ ဖိုးသံရဲ့၊ သူမြို့က ပြန်လာတော့ မြို့မှာ ဗုံးကွဲတဲ့အကြောင်း ပြောရင်း စကားမစပ်ကြီးကို ပြော သွားတာဗျ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကပ္ပိယကြီးဖိုးသံဟာ ခြံတိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဘုတ်ပြား ကို ဆွဲယူပြီး “ဘုန်း”ကနဲ ပစ်ချရင်း... .

“ညှို့လိုက်တဲ့ ဘတင့်... . ဂျပန်ဆိုတာ မျက်နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်တွေလိုပဲ၊ တို့တစ်မျိုးသားလုံးကို ဂုတ်သွေးစုပ် အမြတ် ထုတ်မဲ့ ကောင်တွေကွ၊ မသိရင်မြဲမြဲ မှတ်ထား... . ဖက်ထုပ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဖက်ဆစ်၊... . ဖက်ဆစ် ဖအေကျော် ခွေးကြီး လွမ်းချင်တဲ့ ဘတင့်၊ စပါးပွဲစား လှဝင်းက မင်းကို သက်သက်မဲ့ ချောက်ချသွားတာကွ သိပလား”

လို့ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် ဖိုးသံရဲ့စကားကြောင့် မျက်လုံးပေကလပ်ဖြစ်ပြီး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ရှာတော့ဘူး။

* * *

‘ထိန်တောရွာမှာ
ကြမ္မာဆိုးဝင်တော့မယ်...
အဲဒါ... သာဖြစ်မလဲ’

အခန်း (၃၁)

တွမ်ကျိရဲ့ ယောကျ်ား.....

လယ်ပိုင်ရှင် တရုတ်ကွမ်ကျိဟာ တပည့်တွေရဲ့ စကားနားယောင်ပြီး လုံးစိလေးကို အကြမ်းနည်းသုံးတယ်။

ကွမ်ကျိနဲ့ တပည့်တွေဟာ လုံးစိလေးကို ခုံမှာထိုင်ခိုင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုးတုပ်ထားတယ်။

ကွမ်ကျိက ကြိမ်လုံးတုတ်တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို လက်မှာ ကိုင်ဆည်းရင်း...

“ကောင်မလေး... ရွှေတွေရှိတဲ့ နေရာကို ပြောစမ်း၊ နင့်ကို မွေးစားခဲ့တာ အလကားမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေတွေကို လိုချင်

လို့ မွေးစားခဲ့တာ၊ ငါ့လက်က ကြိမ်လုံးကို တွေ့တယ်မဟုတ် လား၊ ဒီကြိမ်လုံးနဲ့ တစ်ချက်အရိုက်ခံရရင်... နင်သုံးရက် လောက် ထေနိုင်ဘူး၊ ကဲ... ပြောစမ်း...”

လို့ ခြိမ်းခြောက်ပြောတယ်။

လုံးစိလေးက တရုတ်ကြီးကို ရွာမုန်းတီးစွာ ကြည့်ရင်း...

“ရိုက်ချင် ရိုက်လိုက်စမ်းပါ... ရွှေတွေက ငါ့ပစ္စည်း ငါပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို လုံးလုံးက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ နင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

လို့ လူကြီးပြော၊ ပြောပြီး အံ့ကြိတ်နေတယ်။

“မိုက်ရိုင်းလှချည်လား... ဟေ့ကောင် မဲကြီး၊ မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကလေးကို ကြိမ်စာကျွေးပြီး ဆုံးမလိုက်စမ်း... ရော”

တရုတ်ကွမ်ကျိက လူမိုက်မဲကြီးကို ကြိမ်လုံး လှမ်းပေးတယ်။

မဲကြီးက ကြိမ်လုံးကို အားကုန်လွှဲပြီး လုံးစိလေးရဲ့ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ဖို့ ရွယ်လိုက်တယ်။

“မလုပ်ပါနဲ့... အပါးကြီး၊ လုံးစိကို မလုပ်ပါနဲ့၊ လုံးစိက အနေနဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

ကွမ်ကျိရဲ့သား ပေါက်ဖော်လေးက ပြေးလာပြီး လုံးစိရွှေက ဝင်တားလိုက်တယ်။

“လူလေး ရှောင်ကွမ်... ငါ့သားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ရွှေဖယ်စမ်း... ဒီကောင်မလေး လူကြီးကို မိုက်ရိုင်းလို့ ဆိုးမနေတာကွ”

ကွမ်ကျိက ပြောရင်း ရှောင်ကွမ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

ရှောင်ကွမ်က ဖခင်ရဲ့လက်က ရုန်းထွက်ရင်း...

“အပါးကြီး မတရားမလုပ်ပါနဲ့၊ အနော် အားလုံး ကြားပြီးပြီ၊ ရွှေတွေလိုချင်လို့ လုံးစိကို နှိပ်စက်နေတာ မဟုတ်လား၊ သူမပေးချင်တာ ဘာလို့ လိုချင်နေရတာလဲ၊ အပါးကြီး ငဲ့ကြီး လိမ့်မယ်”

လို့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်တယ်။

တရုတ်ကွမ်ကျိက သားဖြစ်သူကို ဒေါသတကြီးကြည့်ရင်း...

“ဟာ ဒီကလေး ဝင်စွပ်နေပြီ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့သားကို ခေါ်သွားကြစမ်း”

လို့ တပည့်တွေကို လှမ်းပြောတယ်။

တပည့်နှစ်ယောက်က ရှောင်ကွမ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်ကနေ ချုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားကြတယ်။

ရှောင်ကွမ်လေးဟာ သူတို့လက်မှာ အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားရှာတယ်။

ဒီနောက်မှာတော့ လူမိုက်မဲကြီးဟာ ကြိမ်လုံးကြီးနဲ့ လုံးစိလေးကို အားကုန်လွှဲရိုက်တယ်။

ပြင်းထန်တဲ့ ကြိမ်ဒဏ်ကြောင့် လုံးစိလေးဟာ “အား” ကနဲ အော်ဟစ်ပြီး မေ့လဲကျသွားရှာတယ်။

မဲကြီးက နောက်တစ်ချက် ရိုက်ဖို့ပြင်တဲ့အခါ ကွမ်ကျိက ဟန့်တားလိုက်ရင်း...

“မရိုက်နဲ့တော့ မဲကြီး၊ ကောင်မလေး ကြောက်ပြီး မေ့သွားပြီ၊ အရင်ဆုံး သတိယအောင်လုပ်၊ ပြီးမှ ရွှေတွေထား

တဲ့နေရာ မပြောမချင်း ဆက်ရိုက်စမ်း”
လို့ ပြောလိုက်တော့တယ်။

* * *

‘မလုံးစီးလေး...ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ’

အခန်း(၃၂)

ဥ...သန့်လှိုင်ချိုန်

ထိန်တောရွာရဲ့ ရွာလမ်းတစ်လျှောက် အမှောင်ထု ကြီးစိုးနေသလို... ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ အရိပ်တစ်ခုက ရွာလမ်းအတိုင်း လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။

အရိပ်ဟာ ရွာလယ်မှာရှိတဲ့ သူကြီးဘတင့်ရဲ့ ခြံဝိုင်းရှေ့ရောက်တော့ ရပ်သွားတယ်။

ခြံတံခါးပွင့်ပြီး သူကြီးအိမ်ထဲ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ရွှေလျား

သွားတယ်။

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် တစ်နေ့နီး အပေါ်သွားရုံ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာချိန် အောက်ဆုံးလှေကားထပ်ရောက်တဲ့အခါ...။

“သူကြီး... သူကြီးဘတင့်...”

အမှောင်ထုထဲမှ ထွက်လာတဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သူကြီးတစ်ယောက် အရမ်းလန့်သွားတယ်။

“သောက်ပုလုတ်တုတ်... မြတ်စွာဘုရား... ဟေ့... ဘယ်သူလဲကွ၊ အချိန်မတော်ကြီး”

သူကြီးတစ်ယောက် ကြောက်လန့်ပြီး မေးမိမေးရာ မေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ လက်မှာ အသင့်ယူလာတဲ့ သစ်သားမီးခြစ်လေးကို ထုတ်ပြီး ခြစ်လိုက်တယ်။

မီးခြစ်ဆံရဲ့ အလင်းရောင် မှန်ပျံ့ အောက်မှာ တော့...။

“ဟင်... ရှောင်ကွမ်လေးပါ လား... ဒီအချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ ကောင်လေး၊ မင်း အဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့ တအံ့တဩမေးမိတယ်။

“အ... အနေနဲ့ အဖေ၊ လုံးစီကို ကြိုးတုတ်ပြီး ရှိတ်တယ်၊ သူကြီးဘတင့် လုံးစီကို ကယ်ပေးပါ”

ရှောင်ကွမ်လေးဆီက မထင်မှတ်တဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးတစ်ယောက် မျက်ခုံးမြင့်သွားရပြီး...။

“ဟေ့... ကွမ်ကျီက လုံးစီလေးကို ရှိတ်ဘယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ... လုံးစီကို သူ့သိပ်ချစ်တဲ့ဟာ”

လို့ ရေရွတ်တဲ့အခါ ရှောင်ကွမ်လေးက...

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒါ အပါးကြီး လိမ်တာ၊ လုံးစီဆီက ရွှေတွေကို လိုချင်လို့ မွေးစားခဲ့တာ”

လို့ ထပ်ပြောတယ်။

“ဘာ... ရွှေတွေ ဟုတ်လား၊ မင်းအဖေ ရူးများနေပြီ လား။ မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်ဆီမှာ ဘာရွှေမှ မရှိဘူး၊ လုံးစီ ဟာ သူရင်းငှားသမီးပဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ စကားဆုံးတဲ့အခါ ရွှောင်ကွမ် လေးက...

“လုံးစီက ဆင်းရဲတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွှေတွေရှိတဲ့နေရာ ကို သိတယ်လို့ အပါးကြီးက ပြောတယ်၊ ညနေက... လုံးစီကို ရိုက်နှက်ပြီး မေးတယ်၊ အနော် ဝင်တားတော့... အနော် ကိုတောင် အခန်းထဲ ပိတ်ထားကြသေးတယ်၊ အခု... အပါးကြီးနဲ့ သူတပည့်တွေ၊ အလစ်မှာ၊ ထွက်ပြီး သူကြီးကို လာပြောတာ”

လို့ ပြောတဲ့အခါ သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် မျက်မှောင် ကြုတ်သွားရပြီး...

“ရွှေတွေရှိတဲ့ နေရာသိတယ်၊ ဒါ... ဒါဆိုရင် ဟိုတုန်း က မချစ်တီးမှတ်ခဲ့တဲ့ ရွှေတွေကိုပြောတာဘဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တစ်ခါက ငလုံးငါ့ကို ပြောဖူးတယ်၊ သူ့သမီးက သူ့ကို ရွှေတွေ ဖေးမယ်ဆိုဘဲ၊ ဩော်... လက်စသတ်တော့ ကွမ်ကျိက ဒီယုန်မြင်လို့ ချုံထွင်တာကိုး... တောက်... တွေ့ကြသေးတာ ပေါ့ကွာ”

လို့ ပြောရင်း အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ ပြင်တယ်။

“သူ... သူကြီး... အနော်... ပြောတယ်လို့ အပါး ကြီး မသိပါစေနဲ့နော် ပြန်တော့မယ်”

ရွှောင်ကွမ်လေးက ပြောရင်း ပြေးထွက် သွားတယ်။

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ကို ခြေလှမ်းကူးပြီး နဲ့ တက်သွားပြီး ထရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ငှက်ကိန်းတောင်ကို ဆွဲဖြုတ် လိုက်တယ်။

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသကြောင့် နီရဲနေသွားပြီ။

* * *

‘သုကြီးနဲ့ ကွမ်ကျို
ဘာဖြစ်ကြမလဲ’

အခန်း (၃၃)

သူကြီးဘတင့်နဲ့ ရွာသားတစ်စုဟာ ငှက်ကျီးတောင် ကိုယ်စီကိုင်ပြီး တရုတ်ကွမ်ကျီအိမ်ဘက် အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက် လာကြတယ်။

ကွမ်ကျီရဲ့ ခြံဝရောက်တော့...

“ခြံတံခါး ပိတ်ထားတယ် သူကြီး... အော်ခေါ်လိုက်ရ လား”

လို့ တပည့်တစ်ယောက် မေးလိုက်တယ်။

“ဘာမှ ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ တံခါးဖျက်ပြီးဝင်ကြ... ထိန်တောရွာသူကြီးတင့်တဲ့ကွ၊ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ လူယုတ်

မာ ကွမ်ကျီကို ပါးစပ်နဲ့ မပြောဘူး၊ ငှက်ကျီး တောင်နဲ့ ရှင်းဖို့လာတာကွ”

သူကြီးရဲ့ ကြိုးဝါးသံကြောင့် တပည့်ဖြစ်သူနဲ့ ရွာသား တွေဟာ ဘာမှမပြောဝံ့တော့ဘူး။

ခြံတံခါးကို ဆောင့်ကန်... ရိုက်ချိုးပြီး ခြေလှမ်းကျွတ်ပြီး နဲ့ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တဲ့အခါ တံခါးမကြီးကို အတွင်းတ မင်းတုတ်ချထားတာ တွေ့ရတယ်။

ရွာသားတစ်စုဟာ တံခါးကို ကန်ကျောက်ထုနှက်ကြ သလို သူကြီးဘတင့်က...

“ဟေ့ကောင်... လူယုတ်မာ ကွမ်ကျီ၊ တံခါးဖွင့်စမ်း”

လို့ အသံမာကြီးနဲ့ ကြိုးအော်တယ်။

တံခါးထုနှက်သံကြောင့် အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ရင်း အိပ်ပျော်နေ တဲ့ ကွမ်ကျီနဲ့ တပည့်တွေ ခေါင်းထောင်လာတယ်။

ကွမ်ကျီက ဒေါသတကြီးအမူအရာနဲ့ တံခါးခွံရာ လျှောက်သွားရင်း...

“ဘယ်ခွေးမသားတွေလဲကွ... ငါ့အိမ်ရှေ့လာပြီး ဆူညံနေတာ”

လို့ ရေရွတ်ပြီး တံခါးမင်းတုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်တယ်။

“ဩ... ဘယ်သူများလဲလို့... ဘာကိစ္စလဲ သူကြီး ဒါ အိမ်လည်ချိန် မဟုတ်ဘူး”

ကွမ်ကျီဟာ သူကြီးဘတင့်ကို မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တယ်။

သူကြီးဘတင့်က ကွမ်ကျိရဲ့ မျက်နှာကို “ခွပ်”ကနဲ လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တယ်။

ရှုတ်တရက်အထိုးခံရတာကြောင့် ကွမ်ကျိဟာ ကိုယ်တို့ မထိန်းနိုင်ဘဲ နောက်ပြန်လန်ကျသွားတယ်။

“သေနေစေတာ မင်းတို့ကွ... လူမမယ်ကလေးကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့ ကောင်တွေ၊ ဟော့ဒီ ငှက်ကျီးတောင်နဲ့ မင်းတို့ ဇာတ်ကို ပိုင်းပစ်မယ်၊ သတ္တိရှိတဲ့ကောင် ရှေ့တိုးခဲ့”

လို့ရွာသားတွေက ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

ငှက်ကျီးတောင်ကို မြင်တဲ့အခါ ကွမ်ကျိရဲ့ တပည့်တွေ ခြေလှမ်းတဲ့သွားတယ်။

သူကြီးဘတင့်က ကွမ်ကျိရဲ့ ဇာတ်ပိုးပေါ် ဓားတင်ချိန် ရွယ်ရင်း...

“လုံးစီမ ဘယ်မှာလဲ... ပြောစမ်း”

လို့ မေးတယ်။

ကွမ်ကျိက ဇာတ်ပေါ်ဓားတင်ခံထားရတာကြောင့် အား မတန်မာန်လျှော့တဲ့ လေသံနဲ့...

“ရှိတယ်... အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲမှာ”

လို့ မကျေမနပ်ပြန်ဖြေတယ်။

သူကြီးဘတင့်က ရွာသားတွေရှိရာ ကွမ်ကျိကို တွန်းပို့ လိုက်တယ်။

ပြီးတော့... တစ်ဦးတည်း အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတယ်။

အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းရောက်တော့... အနီရောင်

ဝတ်စုံလေးနဲ့ ထိုင်ခုံပေါ် ကြိုးတုပ်ခံထားရတဲ့ လုံးစီလေးကို စိတ် မကောင်းဖွယ်တွေ့လိုက်ရတယ်။

လုံးစီလေးဟာ အရှိုးရာပရပွနဲ့ ခုံပေးထိုင်လျက် ခေါင်း စိုက်နေတယ်။

“လုံးစီမ... လုံးစီမ။ မျက်လုံးဖွင့်စမ်း ကောင်မလေး”

သူကြီးဘတင့်က လုံးစီမရဲ့ ကိုယ်ကို ဆွဲလှုပ်ပြီး တွင် တွင် ခေါ်လိုတယ်။

လုံးစီမရဲ့ ကိုယ်လေး ဆတ်ကနဲ တုန်သွားပြီး ခေါင်း ထောင်လာတယ်။

“သူ... သူကြီး... လုံးစီကို ကယ်ပါဦး၊ သူတို့ ရိုက် တယ်”

လုံးစီလေးဟာ သူကြီးကို တိုင်တန်းရင်း တဟီးဟီး ငိုချ လိုက်တယ်။

သူကြီးက ကိုယ်မှာချည်ထားတဲ့ ကြိုးကိုဖြည်ပေး ရင်း...

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ ကောင်မလေး... အဘရှိတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး”

လို့ နှစ်သိမ့်လိုက်တယ်။

ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ သူကြီးဘတင့်က လုံးစီလေးကို လက်ဆွဲပြီး အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့တယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ကွမ်ကျိနဲ့ တပည့်တွေကို လက်ပြန်ကြိုးတုတ်လိုက်စမ်း”

သူကြီးရဲ့ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ရွာသားသုံးယောက်တာ

၂၂

မနိစာ

ကွမ်ကျိတို့ကို စုပြီးလက်ပြန်ကြီးတုပ်တယ်။

ပြီးတော့ သူတို့ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး တစ်စုတစ်ဝေးထဲဖြစ်
အောင် ကြီးနဲ့တုပ်ပြန်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ... “ရွဲ့... ဝရော... ဝရော” ဆိုတဲ့
အသံကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရတယ်။

* * *

‘‘သူကြီးတို့ ကြားရတာ
ဘာအသံလဲ’’

နှစ်ဘဝ... ရွှေချိုက်

အခန်း(၃၄)

BURMESE
CLASSIC
.com

ဇာတ်ဆုံရာမှာ ဘယ်သူတွေ အဖြစ်ရလဲ

ထူးဆန်းတဲ့ အသံကြောင့် သူကြီးဘတင့်က လုံးဝ
စီးလေးကို ဆွဲပြီး အိမ်ပြင် ပြေးထွက်ကြတယ်။

ရွာသားတစ်စုလည်း သူကြီးနောက်က ပြေးလိုက်ကြတယ်။
“ဟာ... မိုးပေါ်မှာ ဘာကောင်လဲ မသိဘူး၊ မီးရောင်
လည်း မြင်ရတယ်ဟ”

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ ကောင်းကင်ဆီ လက်ညှိုးညှိုးပြောတဲ့
စကားကြောင့် ရွာသားတွေပါ ပြိုင်တူမော့ကြည့်လိုက်တယ်။

မီးရောင်မှိန်မှိန်လေးလင်းပြီး ပျံသန်းနေတဲ့ အရာ
တစ်ခု...
www.burmeseclassic.com

“ငါ့သိပြီ... ဒါ... ဒါ ပွဲစားလှဝင်းပြောတဲ့ ဟာကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

လို့ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ... “ရွှေ... ” “ခုန်း”

ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်သံ ကြားလိုက် ရတယ်။

သူ့ကြီးဘတင့်တို့ လူစုဟာ ခြံပြင်ကို အသည်းအသန် ပြေးလွှားပြီး ရေမြောင်းတစ်ခုထဲ “ဗွမ်း”... ကနဲ ခုန်းဆင်း လိုက်ကြတယ်။

သူတို့ အားလုံး ရေမြောင်းထဲက ခေါင်းဖော်ကြည့်အခါ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေတဲ့ တရုတ်ကွမ်ကျီရဲ့ နှစ်ထပ်ယှဉ်ထောင်အိမ်ကြီး...

“ဒါ... ဒါ ပွဲစားလှဝင်းပြောတဲ့ ဗုံးပဲဖြစ်ရမယ်၊ မိုးပေါ် ပျံဝဲတဲ့ ဟာကြီးကနေ ဗုံးပစ်ချတယ်၊ ဒါကြောင့် ကွမ်ကျီရဲ့ အိမ် မီးလောင်သွားပြီ၊ ဟင်... ကွမ်ကျီ... ကွမ်ကျီတို့ အိမ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

သူ့ကြီးဘတင့်ရဲ့အထိတ်တလန့်အမေးကို ရွာသား တစ်ယောက်က...

“ဘယ်လိုမှမလုပ်နဲ့... မီးထဲသွားကယ်လဲ ကျုပ်တို့ပါ မသာဖြစ်သွားမယ်၊ လူယုတ်မာတွေ သူ့ဇာတ်သူသိမ်းသွားပြီ လို့သာ မှတ်လိုက်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဗုံးသံကြောင့် ရွာသားတွေ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ပြီး အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ ပြေးထွက်လာတာ တွေ့ရတယ်။

ထိန်တောတစ်ရွာလုံး အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံ... ငိုတို သံတွေနဲ့ ပွက်လောရိုက်ကုန်တယ်။

ဂျပန်လေယာဉ်ရဲ့ ဗုံးကျဲမှုကြောင့် ရွာသားတွေဟာ ကမ္ဘာပျက်မတတ် သွေးပျက်ပြီး လျှောက်ပြေးကြသလို... တိရိစ္ဆာန်တွေဟာလည်း အော်ဟစ်ရင်း ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကုန် ကြတယ်။

လုံးစီးလေးက မီးစွဲလောင်နေတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း...

“ငါ့ရွှေတွေ... အိမ်ကြီးရဲ့ ဘုရားစင်နောက်တ ယှဉ်ချပ်ထဲမှာရှိတယ်၊ ငါ့ရွှေတွေ ငါပြန်ယူရမယ်၊ ပြန်ယူရမယ်”

လို့ ရေရွတ်ပြီး ရေမြောင်းထဲကနေ ပြေးတက်သွား တယ်။

“ဟာ... လုံးစီးမ... လုံးစီးမ၊ မသွားနဲ့... နင်သေချင်လို့လား၊ မသွားနဲ့... ရပ်လိုက်”

သူ့ကြီးဘတင့် စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်တားဆီးပေမယ့် လုံးစီးလေးဟာ “ရွှေတွေ... ရွှေတွေ”လို့ အရူးလို အော်တစ် ရင်း ပြေးထွက်သွားတယ်။

လုံးစီးလေးဟာ ရွာလယ်လမ်းမရဲ့ တစ်ဖက်မှာမှီတဲ့ မီးလောင်အိမ်ကြီးကို ဖြတ်ပြေးဖို့ပြင်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ... ချိုကြီးတွေ ချွန်မြနေတဲ့ ခတ်တုတ်တုတ် အုပ်ဟာ ရွာလမ်းအတိုင်း အရှိန်နဲ့ပြေးလာနေတယ်။

အနီရောင်ထက်အောက်ဝတ်ထားတဲ့ လုံးစီးလေးကို

မြင်တဲ့အခါ ကျွဲကြီးတွေက ဦးချိုကိုဘယ်ညာဝေ့ယမ်းရင်း တိုယ်နှိန်မြင့်လိုက်တယ်။

“ဟာ... လုပ်ကြပါအုံး... လုံးစီမကို ကျွဲခတ်တော့ မယ်၊ အမြန်ပြေး မောင်းကြပါဟ”

သူကြီးဘတင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားပြီး လုံးစီ လေးရှိရာ ပြေးသွားတယ်။

ရွာသားတွေလည်း သူကြီးနောက် ပြေးလိုက်ကြတယ်။

သူကြီးတို့ အနားမရောက်ခင်ဘဲ...

“အား”... ကနဲ အော်ဟစ်တဲ့ အသံနက်ကြီးကို သွေးပျက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကြားလိုက်ရတယ်။ အော်သံနဲ့အတူ သူကြီးရဲ့“လုံးစီမ”... လို့ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အသံကြီးက ဗုံးသံတွေ လူသံတွေအောက် တိမ်မြုပ် ပျောက် ကွယ်သွားရှာတယ်။

ရွာသားတွေရဲ့ ခြောက်လန့်မှုကြောင့် ကျွဲအုပ်ကြီး ပြေး ထွက်သွားတဲ့အခါ...

လုံးစီလေးဟာ မြင်ရက်စရာမရှိတဲ့ မြင်ကွင်းနဲ့ သွေးအိုင်ထဲ လဲနေချေပြီ။

သူကြီးဘတင့်တစ်ယောက် ဆိုးရွာလွန်းတဲ့ အဖြစ် အပျက်ကြောင့် အကြီးအကျယ် ရင်နင့်သွားရတယ်။

ယူကြီးမရစိတ်နဲ့အတူ လုံးစီလေးနဘေး... ဒူးထောက် ထိုင်ရင်း...

“ဖြစ်ရလေ လုံးစီလေးရယ်... ဘယ်ဘဝ ကများ အထုံပါလို့၊ ခုလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံရလေသလဲကွယ်၊ တစ်ရွာလုံး

က နင့်ကို မချစ်တီး ဝင်စားတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ သူတို့ ပြောသလို... နင်ဟာ မချစ်တီးဘဝမှာတုန်းကလည်း ငလုံး တို့နောက်လိုက်ရင်း ကျွဲခတ်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ် အခုလည်း အဖြစ်ဆိုးကြုံရပြန်ပြီ ဖြစ်လေရာ ဘဝအဆက်ဆက် အခုလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ထပ်ပြီး မကြုံတွေ့ဖို့ ဦးကြီး ဆုတောင်းပေးပါတယ် ကွယ်”

လို့ ရေရွတ်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာတော့ ကောင်းကင်ပေါ်က လေယာဉ်ပျံတွေ ပျောက်ကွယ်သွားသလို...

ကွမ်ကျိရဲ့ မီးလောင်အိမ်ကြီးဟာလည်း မီးစွယ်ကန့်နေ ချေပြီ။

သူကြီးဘတင့်ဟာ လုံးစီလေးရဲ့ အလောင်းနားက ဖယ် ခွာပြီး ပြာငွေတစ်လူလူ ထွက်နေတဲ့ မီးလောင်ပြင်ဆီ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်ခဲ့တယ်။

သူကြီးဘတင့်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကြေကွဲမှု... ဖိတ်မ ကောင်းဖြစ်မှု... ယူကြီးမရစိတ်များစွာ ရောယှက်နေရှာတယ်။

မီးလောင်ပြင်ရဲ့ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ သူကြီး ဟာ ပြာပုံကြားက အရာတစ်ခုကို သတိပြုမိ သွားတယ်။

ဒါကြောင့် ဒူးထောက်လိုက်ပြီး ပြာမှုန့်တွေကို ဖယ်ရှား ကြည့်တဲ့အခါ...

အရောင်ပျိုးပြက်နေတဲ့ ရွှေထည်လက်ဝတ်ရတနာတွေ နဲ့အတူ မီးစွဲလောင်ရာက တစ်စွန်းတစ်စကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ခု တွေ့တို့ တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူကြီးဟာ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ စာရွက်အပိုင်းအစတွေကို ကောက်ယူရင်း...

“ဟင်... ဒါ... မချစ်တီးရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှာ အပ်နဲ့ ထားတဲ့ ဘာသာအုပ်လေးပါလား... ဒါဆို... ရွှေတွေဟာ ချစ်တီးမ ဖွက်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပေါ့။ ဖြစ်ရလေ ချစ်တီးမရယ်၊ လူဝင်စားဆိုတာ ဘုရားဟောပဲရှိခဲ့တယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တာ၊ နင်ဟာ မချစ်တီးဘဝမှာ ငလုံးကို စွဲလန်းစိတ်နဲ့ သေဆုံးခဲ့ရ တယ်၊ အနီရောင်ကို သိပ်ကြိုက်တဲ့ နင်ဟာ အနီရောင်ကြောင့်ပဲ သေဆုံး ခဲ့ရတယ်၊ နင့်ရဲ့ စွဲလန်းမှုကြောင့် ငလုံးနဲ့ မြစ်တို့ဆီမှာ ပြန်ပြီး ဝင်စားခဲ့ပြန်တယ်၊ ငလုံးနဲ့ မြစ်တို့ရဲ့ သမီး လုံးစိ ဘဝမှာ နင်ဟာ မိခင်ထက် ဖခင်ကို ပိုချစ်ခဲ့သလို နင်ဝှက်ခဲ့တဲ့ ရွှေတွေကို ငလုံးကို ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ လောဘဘိလူးစီးနေတဲ့ တရုတ် ကွမ်ကျိက အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်တာတောင် ရွှေတွေရှိတဲ့နေရာကို နင်မပြောခဲ့ဘူး၊ အခု... လုံးစိလေး ဘဝမှာလည်း နင်သိပ် ကြိုက်တဲ့ အနီရောင်ဝတ်စုံကြောင့် ကြမ္မာဆိုး ကြုံခဲ့ရပြန်ပြီ၊ နင့်အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ချစ်တီးမရယ်၊ နင်ထား ခဲ့တဲ့ ရွှေတွေကို ထုခွဲပြီး တစ်ဝက်ကို နင့်အတွက် ကောင်းမှုပြု ပေးပါမယ်၊ ကျန်တစ်ဝက်ကိုတော့... ဘုရားဌာ ပနာအနေနဲ့ အသုံးပြုပြီး ဘုရားတည်ပေးမယ်လို့ ငါကတိပေးပါတယ်”

လို့ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်တယ်။

ဒီနောက်မှာတော့ သူကြီးဘတင့်ဟာ ဘာသာအုပ် အပိုင်းစလေးနဲ့ ရွှေတွေကို ထုတ်ဖူးယူပြီး မီးလောင်ပြင်ကို ကျော ခိုင်းလိုက်တယ်။

သူ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ မချစ်တီး... ငလုံးနဲ့ လုံးစိလေး တို့ရဲ့ ရင်နှင့်ဖွယ် ဇာတ်ကြောင်းက နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ စွဲထင်ကျန်ရစ်သွားရှာတယ်။

“နှစ်ဘဝ... ရွှေသိုက်”
မန္တီဇာ

BURMESE
CLASSIC

ဒေါ်လှစုဇာနည်

အသံလေးတော် နတ်သမီးတို့ကြီး၏ နားသားကျစ်လေး
မိမိကြီးကို ခိုးယူလိုကြသည့် ဗြိတိသျှကွန်မန်ဒိုတို့
မြန်မာစစ်သားလေးတစ်ယောက်နှင့် သူ့ချစ်သူ
အချစ်၊ စစ်၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၊ ကျိတ်တတ်လေး

ဦးမုဗ္ဗဇာနည်

အတိတ်ဘဝမှ ရန်သူတို့၏ နတ်ဘဝတိုင်တိုင် ကလေးချစ်
ကြစည်ခဲ့သည့် ပျောက်ဆုံးနေသော မြို့ဟောင်းကြီးထဲမှ
မြန်မာစစ်ဗိုလ်လေးနှင့် သူ့ချစ်သူအကြောင်း...

ဦးကြီးမောင်မောင်

နေရာအချိန်တူ မွေးဖွားခဲ့သည့်
ဆင်မလေးတစ်ကောင်နှင့် လူသားတစ်ယောက်
ရေးဘဝရောက်ကြောင်၊ ပွဲနောင်မီ
ခဲယောဇဉ်နှင့် လျှို့ဝှက်ရတနာများအကြောင်း

မင်းမဟာဝါရဇာနည်

ရတနာ

BURMESE
CLASSIC